BRUINTJE BEER

OMNIBUS

Bestall

DIT BOEK IS VAN

- -

INHOUD

BRUINTJE BEER

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V.

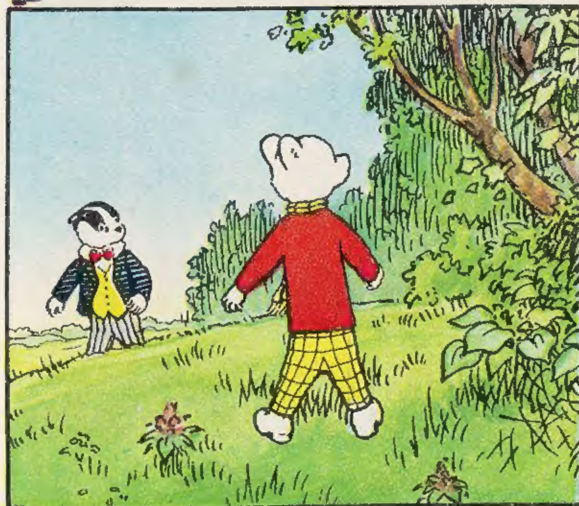
BRUINTJE

en de BANDIETEN

Het hondje van Jantje Knaag, alhoewel nog lang niet volwassen, is een echte speurhond. En Bruintje is erg blij dat hij dit hondje bij zich heeft als hij verdwaalt en in handen valt van een woest volkje die hem ervan verdenken dat hij hun vijand is.

BRUINTJE WORDT DOOR EEN HOND BEGROET

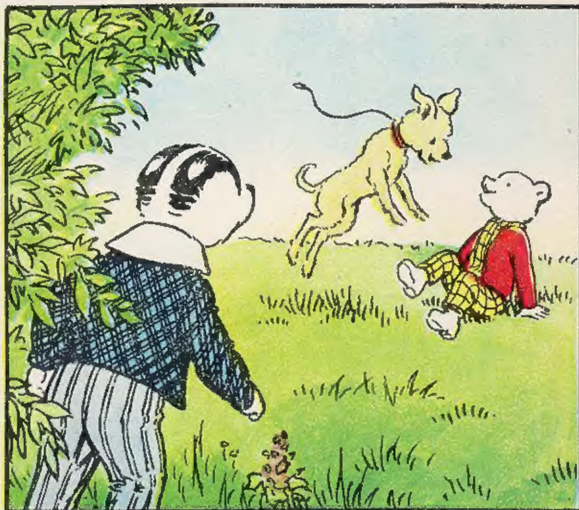
Bruin en Wim zijn uit wandelen gegaan.
Plots blijft Bruintje stokstijf staan.

Spiedend kijkt hij in het rond,
Wat ziet hij daar? Het is een hond!

En met een blijde blaf,
Springt hij recht op Bruintje af.

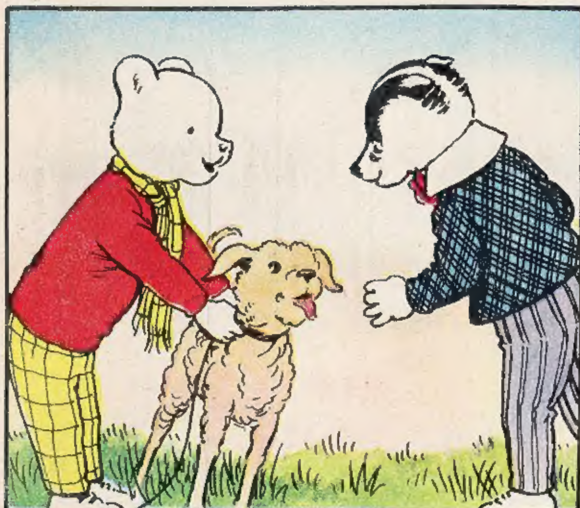
Bruintje ploft neer op het gras.
„Wat doe je nu?", roept verbaasd Wim Das.

Bruintje en Wim Das zijn, op zoek naar een nieuw avontuur, al tamelijk ver van hun dorpje verwijderd. „Ik ben hier niet zo bekend," zegt Wim Das. „Vind je niet dat we maar naar huis terug moeten gaan, nu we nog weten waar we zijn?" Bruintje geeft geen antwoord, want hij staat aandachtig te luisteren. „Er beweegt wat in dat bosje, daar!" zegt hij zachtjes. „Wat zou dat kunnen zijn?" Snel loopt hij door het bosje heen en ziet net nog een hond wegspringen. „Laat maar," zegt hij tegen Wim, „het is een loslopende hond." Echter als het hondje zijn stem hoort, rent het terug en springt tegen Bruintje op, uitgelaten van blijdschap. De ontmoeting is zo stormachtig dat Bruintje zijn evenwicht verliest en als Wim even later komt kijken ziet hij zijn vriendje lachend op de grond zitten, terwijl de hond vrolijk om hem heen springt. „Wat ben jij nu aan het doen?" vraagt onze das verbaasd. „Ken jij die hond? Van wie is hij eigenlijk?"

BRUINTJE EN WIM AARZELEN

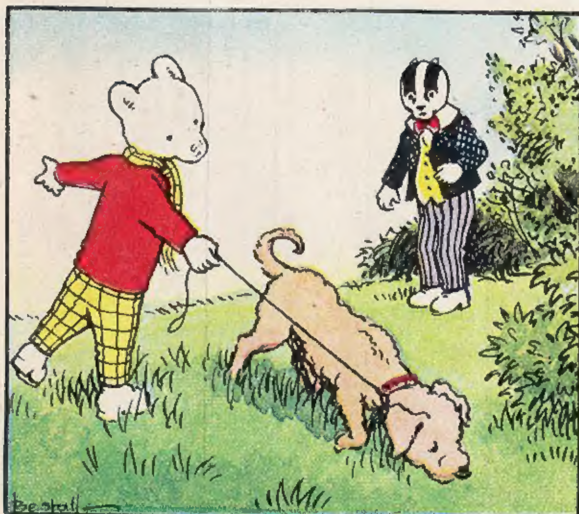

„Hij is erg groot voor een jonge hond,"
Zegt Bruintje, en staat op van de grond.

„Wim," zegt Bruin, „Ik ken dat beest!
Die is vast van Jantje Knaag geweest!"

Maar het hondje steekt zijn neus in 't gras,
„Wat zou hij ruiken?", zegt Wim Das.

Hij rent regelrecht naar het huis van Bruin,
Moe Beer kijkt toe vanuit de tuin.

Eindelijk wordt de hond een beetje rustiger en Bruintje die buiten adem is van het lachen, kan hem nu bij zijn halsband pakken. „Hij ziet er wel erg jong uit," zegt Wim. „Het is een grote hond voor zijn leeftijd." Ineens gaat Bruin een lichtje op. „Herinner jij je nog dat een tijdje geleden Jantje Knaag een klein hondje heeft gekregen? Ik geloof vast dat het deze hond is, alleen hij is gegroeid. Misschien is hij ontsnapt. Kijk maar want de riem zit nog om zijn nek." Hij kijkt in de verte naar het huisje van Jantje Knaag. Ze aarzelen even. „Dat is een heel eind lopen naar Jantje," zegt Wim. „En misschien is het niet eens de hond van Jantje!" Onder de hand snuffelt de hond om hen heen in het gras en ineens trekt hij aan de lijn. „Kom gauw mee, hij heeft een spoor geroken," roept Bruintje uit. „Jantje zei dat het een speurhond is. Eens kijken of hij nu naar Jantje's huis toe gaat." Maar tot zijn grote verbazing loopt het hondje regelrecht naar het huis van Bruin.

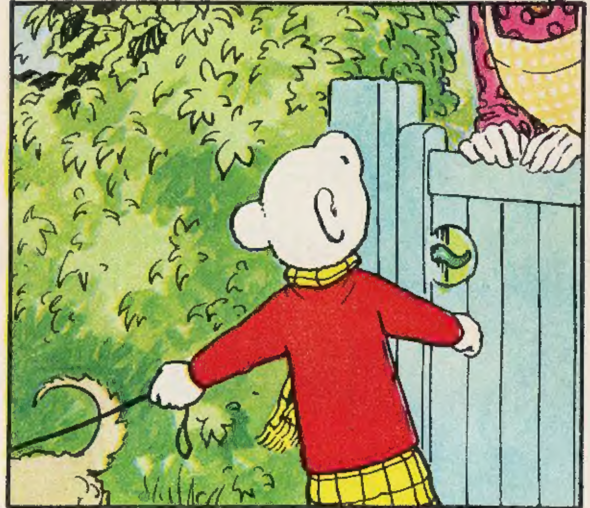

BRUINTJE KRIJGT DE HOND NIET WEG

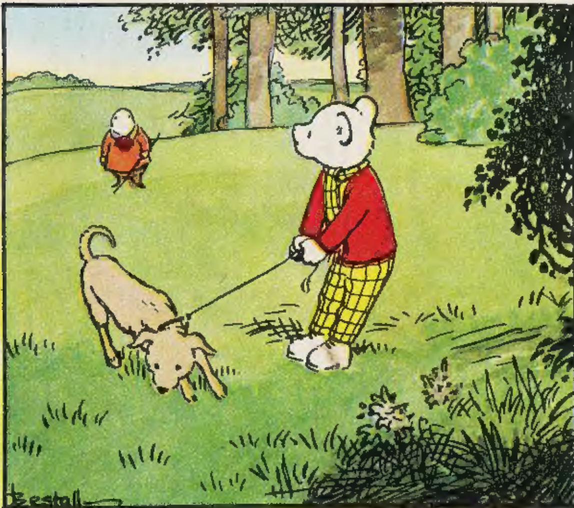

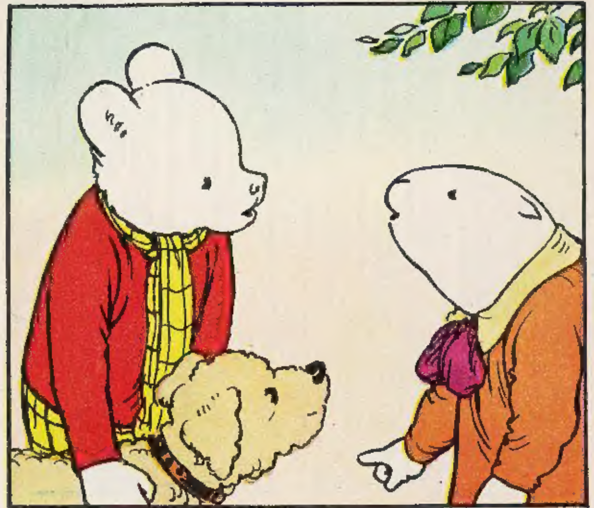
Hij springt pardoes bij Pa op schoot.
Die zegt: „Zo krijg ik nu een poot?"

Als Jantje niet op zijn hondje let,
Ligt hij misschien wel ziek in bed.

„Dag Marcel, weet jij waar Jantje is?
Is hij soms ziek, wat is er mis?"

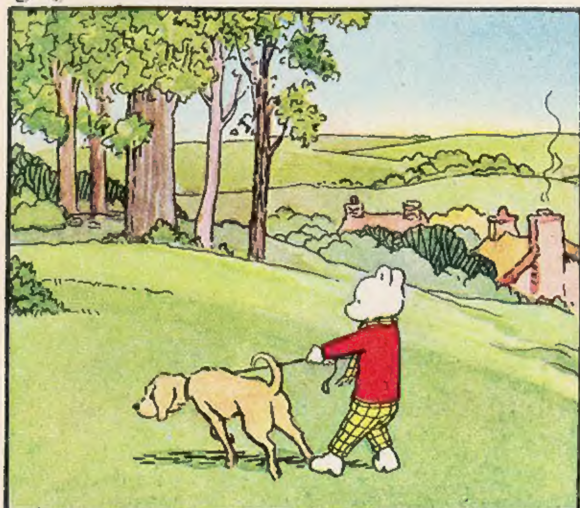
„Zoėven kwam ik hem nog tegen.
Hij heeft dus niet in bed gelegen."

Aan het eind van zijn speurtocht wordt het hondje weer erg opgewonden, trekt Bruintje het huis in en springt bij Pa Beer, die de krant leest boven op schoot. „Hé, wat is hier aan de hand?" roept meneer Beer verbaasd. „Van wie is die hond? Hoe kom je daar aan? Haal 'm van mijn schoot af." „Hij is van Jantje," zegt Bruintje buiten adem. „In plaats van naar zijn eigen huis te rennen, volgde hij mijn spoor terug hier naar toe. Het zou best eens kunnen zijn dat Jantje ziek is." „Ga dan maar gauw naar hem toe," zegt vader Beer. En daar gaat Bruintje weer om de hond naar zijn vriendje terug te brengen, maar hoe Bruintje ook zijn best doet om hem naar Jantje's huis te brengen, het dier heeft geen zin en rent steeds een andere kant op. „Kijk, daar hebben we Marcel Marmot," zegt Bruin. „Hé Marcel, hier is het hondje van Jantje, met de riem nog om zijn nek. Weet je of Jantje ziek is? Waarom loopt zijn hond hier alleen rond?" „Jantje is helemaal niet ziek," antwoordt Marcel. „Ik zag hem een half uurtje geleden nog en hij zei niet dat hij wat verloren had!"

BRUINTJE GAAT OP ZOEK IN HET BOS

„Dus Jantje weet niet waar je bent.
Je bent vast en zeker weggerend!"

Eén ruk, en knap! De hond is los.
En verdwijnt pijlsnel in het bos.

Bruintje Beer blijft peinzend staan.
„Zo'n riem daar heb ik niet veel aan!"

Maar nu gaat hij snel op pad.
Wist hij maar waar dat beestje zat!

Bruintje is blij te horen dat Jantje niet ziek is. Hij bedankt Marcel en loopt door. „Dat betekent dat die hond rondloopt zonder dat zijn baas het weet," zegt hij bij zichzelf. „Kom op stout beest, of je wilt of niet — je moet naar huis." Hij pakt de riem stevig vast want de hond probeert in alle richtingen te lopen, behalve in de goede. Ineens ziet hij wat bewegen en springt zo plotseling weg dat de riem breekt! Verbaasd kijkt Bruintje naar het stuk dat hij in zijn hand houdt. „Jantje zal in het vervolg een betere riem voor zo'n grote hond moeten kopen," denkt hij. „Wat is dat beest sterk!" Bruintje rent achter de hond aan en roept hem terug maar deze loopt rechtdoor naar het bos waar Wim en Bruintje hem hebben gevonden. Nu weet Bruintje het niet meer, want plotseling splitst de weg zich in drieën, het bos wordt hoe langer hoe dikker en de hond is nergens meer te zien.

BRUINTJE STRUIKELT OVER EEN DRAAD

„Hé op die boom staat een vreemd kruis!"
Denkt Bruintje, „Dat is vast niet pluis."

Hij hoort iets, een klein geluidje slechts,
Even luisteren, het komt van rechts!

Daar ligt een draad, net uit het zicht.
Boem! — Bruintje wordt pootje gelicht.

Er wordt nu ook een bel geluid,
„Oei," denkt Bruin, „Dat ziet er slecht uit!"

Bruintje kiest één van de drie paden en loopt langzaam voort, onder de hand luisterend of hij niet het hondje hoort. Al spoedig houdt het pad op en Bruintje blijft besluiteloos staan. „Hier staan allemaal vreemde tekens op de bomen." zegt hij zachtjes. „Je zou anders zeggen dat hier nooit iemand komt." Daar hoort hij aan zijn rechterkant iets! Hij draait zich om — het bos aan die kant is veel dichter en, tamelijk zenuwachtig, kruipt hij door het dichte struikgewas in de richting van het geluid. Maar hij hoort het niet nog een keer en denkt: „Misschien vergis ik mij en is het hondje hier helemaal niet geweest." Hij probeert nu de weg naar het pad terug te vinden, maar het lukt hem niet en hij wordt een beetje bang in dat doodstille bos tussen het dichte groen. Dan ineens struikelt hij over een verborgen draad tussen twee bomen en valt languit op de grond. Meteen wordt de stilte van het bos verbroken door het luide geklingel van een bel ergens in de buurt.

BRUINTJE SLUIPT VOORZICHTIG WEG

Bruintje denkt, „Zou hier dan iemand wonen?"
En verbergt zich snel tussen de bomen.

Een vreemde man! Bruin schrikt zich suf!
En duikt weer in de struiken terug.

Maar weldra zit hij helemaal vast.
Geen kiertje meer waar tussen hij past.

Weer ritselt het — en dan kijkt plots.
Een heel ruig heerschap om de rots!

Wat schrikt Bruintje van die val! En dan ook nog dat lawaai! Snel staat hij op en luistert. „Misschien ben ik hier op verboden gebied!" fluistert hij. Lang hoeft hij niet te wachten. Het geluid van ruwe stemmen komt steeds naderbij en ook hoort hij zware voetstappen door het struikgewas op hem afkomen en hij wordt héél erg bang. Hij slaagt er echter in weg te sluipen als één van de mannen vlakbij hem komt. Na een tijdje verdwijnen de stemmen en als het weer stil is, probeert Bruintje weg te lopen. Maar nu komt hij nog meer klem te zitten als hij tegen een rotswand aanloopt. „Als ik hier nu eens tegenop zou kunnen klimmen dan zou ik over het hele bos kunnen heenkijken, dan wist ik tenminste waar ik was," zegt hij. Hij heeft héél zachtjes in zichzelf gesproken, maar iemand anders hoorde hem ook want plots verschijnt er achter de rots vandaan een grimmige figuur, met een schapenwollen vacht aan en met een lange snor.

BRUINTJE KAN NIET MEER ONTSNAPPEN

De man grijpt Bruintje bij zijn kraag,
„Kom jij ons bespieden, kleine blaag?"

„Dat van die hond geloof ik niet,
Vertel dat mijn mannen, als je ze ziet."

Nu ziet Bruintje ook de bel.
„Ons alarm is goed, dat zie je wel!"

„Ik kom u niet bespieden, eerlijk waar!
Ik zoek een hond — geloof me maar!"

De woest uitziende vreemdeling houdt Bruintje tegen de rots vast en kijkt hem aan. „Net als ik dacht, als je maar stil bent, dan hoor je precies waar de indringer zich bevindt," zegt hij met een vreemd, buitenlands accent. „Zo'n kleine spion had ik echter niet verwacht. Wie ben jij eigenlijk? En wat kom je hier doen?" „Ik ben Bruintje, meneer," zegt Bruintje met trillende stem, „ik zoek een weggelopen hond en..." „Wat een mooi verhaaltje!" zegt de man minachtend. En hij neemt Bruintje mee naar een open plek waar Bruin nog meer mannen ziet. Voordat hij bij de groep mannen komt, ziet Bruintje iets aan een boom hangen. „Dat is een bel," zegt hij. „Was dat de bel die ik hoorde, toen ik over die draad struikelde? Wat betekent dat?" „Dat is onze alarmbel," gromt de man. „Wij houden niet van vreemden en wij willen ze liever eerst zien, voordat ze ons zien." Een paar stappen verder is het beertje omringd door nog meer wild uitziende mannen. „Hij zegt dat hij een hond zoekt," zei de eerste man die er als hoofdman uitziet. „Zou dat waar zijn?"

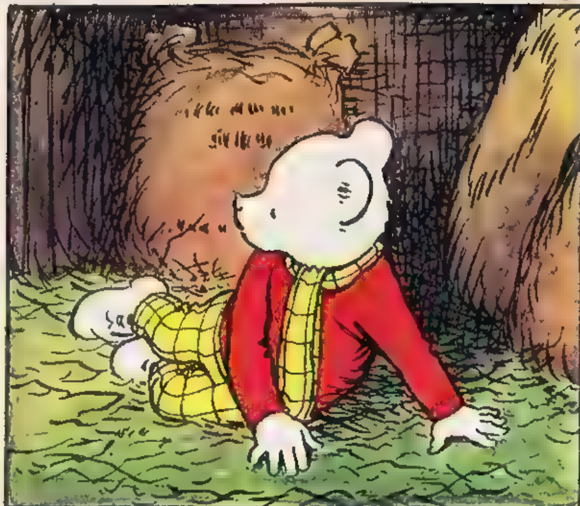

BRUINTJE WORDT GEVANGEN GEZET

Maar hiervan willen ze niets weten.
En Bruin wordt in een schuur gesmeten.

Het is donker. Bruin kijkt rond.
Allemaal zakken op de grond.

Bruin zoekt een gat — hij wil er uit.
Daar hoort hij weer een vreemd geluid.

Het wordt steeds luider en dan — Plof!
Ziet hij ineens een wolkje stof.

Terwijl de hoofdman spreekt komen er nog meer mannen aan. „Hoe kunnen we nu onze plannen bespreken als deze kleine beer erbij is," zegt de hoofdman. „Stop hem achter slot en grendel." Iemand pakt Bruintje beet, stopt hem in een schuurtje dat in het bos verscholen ligt en doet de deur goed op slot. Langzaam went Bruintje aan het donker en ziet dat het schuurtje gedeeltelijk gevuld is met vreemde zakken. De ruwe vloer is bedekt met stro en bladeren. „Wat zijn dit toch voor mensen?" fluistert hij. „Waarom word ik zo behandeld?" Bruintje gaat staan en tast de schuur af. Het dak is gemaakt van takken alhoewel hij er een paar kan uittrekken, kan hij er niet door ontsnappen. Hij probeert de deur maar ook dat heeft geen resultaat. De stemmen van de mannen verdwijnen in de verte. Als Bruintje even ophoudt hoort hij een nieuw geluid, héél dichtbij, een soort krabben en snuffelen en ineens komt er uit een gaatje in één van de muren een klein wolkje stof.

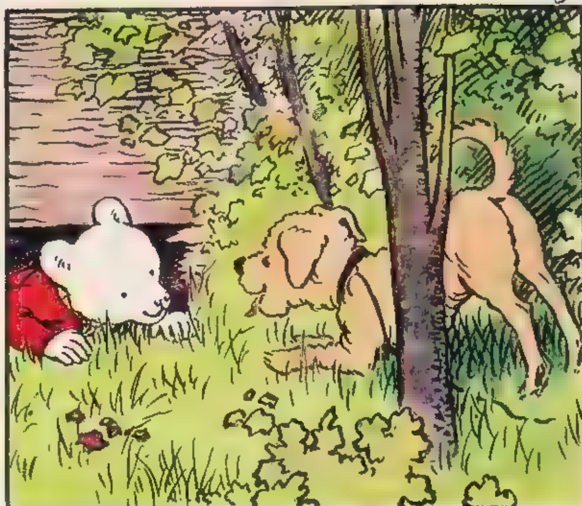

BRUINTJE KRUIPT NAAR BUITEN

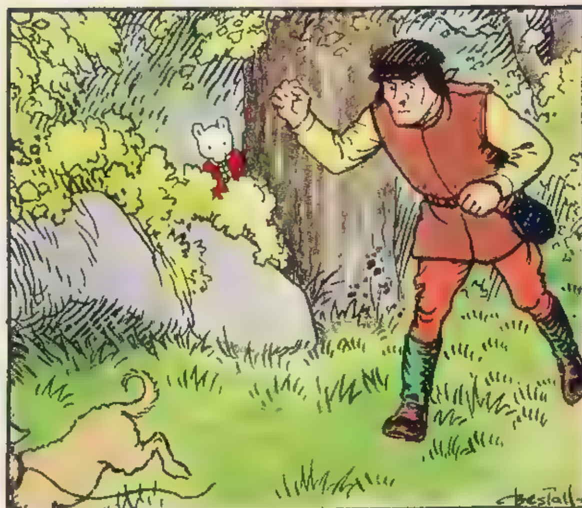
Bruintje trekt nu zelf een plank weg.
„Ben jij het weer? Wat heerlijk, zeg!"

Bruintje kruipt al door de planken.
„Dat heb ik nou aan jou te danken!"

En Bruintje klopt hem op de rug.
Maar wat is dat — hij deinst terug!

Net zit hij achter de bomen.
Of hij ziet een man aankomen.

Hoopvol buigt Bruintje zich naar de plaats waar het geluid vandaan komt. „Wie is daar?" roept hij. Het antwoord is een zacht gejank en vlug trekt hij aan een plank die gelukkig verrot blijkt te zijn en afbreekt, zodat er net genoeg ruimte voor hem is om naar buiten te kruipen. Daar staat de hond van Jantje, nog steeds met de gebroken riem om zijn nek en hij zwaait dolblij met zijn staart. „Dat heb je mooi gedaan," hijgt Bruintje. „Hoe heb je me hier kunnen vinden?" Bruintje gaat staan en klopt de hond op zijn rug." Jij bent een slimme hond!" zegt hij. „Ik ging op zoek naar jou en nu heb jij mij gevonden! Wat gelukkig dat die mannen je niet hebben gezien. Maar hoe komen we ooit dit bos uit." Ineens staat de hond doodstil als het geluid van zware voetstappen naderbij komt. Bruintje verbergt zich net op tijd achter een boom en ziet de man die hem in de schuur wierp naderbij komen. De man ziet de hond en met een boze vloek schudt hij zijn vuist en rent achter de hond aan.

BRUINTJE KOMT NIET VER

Het hondje is voor hem te vlug.
Snel keert hij weer naar Bruintje terug.

„Zo kleine beer, daar heb ik jou!
Jij bent ontsnapt, hoe kan dat nou?"

„Het is de hond die mij heeft gevonden,
Als jullie me nu eens geloven konden!"

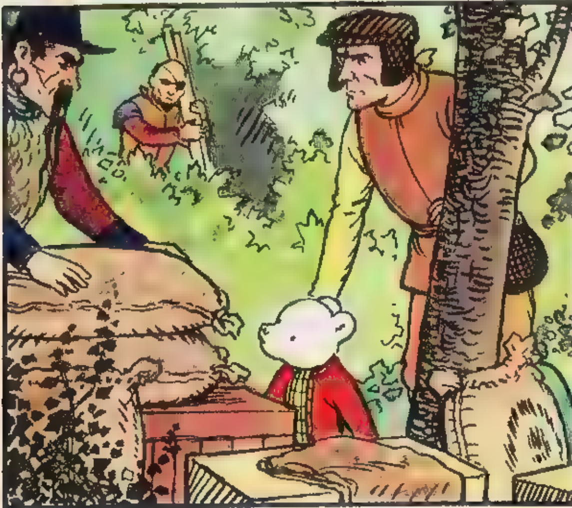
„Zo!" zegt de man, „Dat geeft te denken"
En Bruin ziet hem de hoofdman wenken.

Het hondje is zijn achtervolger te snel af! Bruintje hoort de man terugkomen en omdat hij bang is nog een keer te worden gepakt, loopt Bruintje het bos weer in. Maar ook deze keer heeft hij geen geluk — hij wordt gehoord en als opnieuw zijn pad versperd wordt door hoge rotsen, wordt hij snel weer gepakt. „Aha ben jij het weer!" roept de man uit. „Ik heb jou net gevangen gezet, maar zo te zien is het niet goed jou alleen achter te laten. Wie heeft jou bevrijd? Kom maar eens mee dat wil ik zelf zien." Hij houdt Bruintje stevig vast en brengt hem terug naar het schuurtje, waar hij de gebroken plank ziet. „Ja, daar ben ik doorheen gekropen," zegt Bruintje. „Ik houd er namelijk niet van om te worden opgesloten. Waarom zijn jullie zo onvriendelijk tegen mij? Ik heb jullie toch verteld dat ik een loslopende hond zoek. Die heeft mij hier gevonden en dat gat gemaakt." De man denkt even na. „Dat gaan we even aan de hoofdman vertellen," bromt hij. „Ga maar mee en probeer niet opnieuw te ontsnappen!"

BRUINTJE VRAAGT ZIJN VRIJHEID TERUG

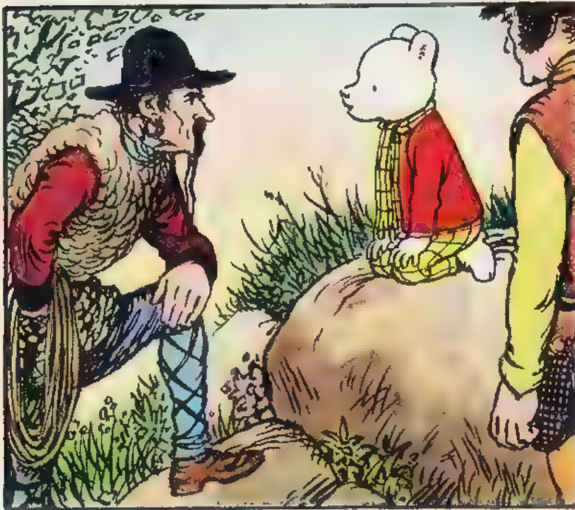

„Een speurhond? Wat is dat nu weer!
Jaag jij ons op, kleine beer?"

„Een kleine spion, dat dacht ik al.
Vrij kom je nu in geen geval!"

„Wij gaan verhuizen, kleine beer.
En jij gaat mee, geen grapjes meer!"

Ze pakken Bruintje op en gaan,
Naar waar de paarden te wachten staan.

Bruintje wordt van de schuur naar een plaats gebracht waar de vreemde mannen bezig zijn allerlei zakken en kisten op te stapelen. Ook hoort hij dichtbij het geluid van paarden. De hoofdman fronst zijn wenkbrauwen als hij het verhaal hoort van de man die Bruin gevangen heeft genomen. „Dus jouw hond was een speurhond!" roept hij uit. „En die heb jij meegenomen om ons op te sporen! Dat maakt alles nog moeilijker. We zijn bezig ons kamp te verlaten en we durven jou niet achter te laten. Je gaat met ons mee en we zullen je goed bewaken." Bruintje probeert te protesteren en vraagt of hij naar huis kan gaan, maar de hoofdman valt hem in de rede en zegt: „Het helpt niets, kleine beer, we vinden naderhand wel uit wat waar is, maar nu hebben we geen tijd. Onze groep maakt zich klaar voor een grote tocht en we kunnen ze niet laten wachten." Hij geeft een kort bevel en iemand pakt Bruintje op en ze lopen naar een open plek waar iedereen heen en weer loopt en de paarden opzadelt. „Straks zal ik hem zelf wel nemen," zegt de hoofdman.

BRUINTJE WORDT VERKLEED

Bruintje krijgt eerst andere kleren.
Net een bandiet! Je zou het zweren.

Lachend staan ze er allemaal bij.
„Nu ben je ook van de partij!"

Met Bruintje bij de baas voorop,
Gaan ze er vandoor, in volle galop.

Langs steile rotsen en ravijnen,
Tot ze in de bergen verdwijnen.

De hoofdman zet Bruintje op een rots en kijkt hem strak aan. „Mijn zoon is met de vrouwen vooruit gegaan naar ons volgende kamp," zegt hij. „Gelukkig zijn er nog wat kleren van hem achtergebleven. Die trek jij nu aan en dan lijkt het net of je bij onze bende hoort." En hij trekt Bruintje allerlei vreemde kleren aan, zet hem een grote hoed op en geeft hem een speelgoed geweer. „M-maar ik zie er nu net uit als een bandiet," zegt Bruintje angstig. „Dat heb ik wel eens op een plaatje gezien.". Als ze dit horen barsten de mannen in lachen uit — ze vinden het een grote grap! „We hebben je als een bandiet verkleed, omdat je er nu een bent," zegt de hoofdman. „Wij zijn vogelvrij en gehoorzamen niemand en jij bent één der onzen." Hij stijgt te paard en een der mannen geeft hem Bruintje aan, die hij vóór zich in het zadel zet. Al spoedig vertrekken ze, eerst door het dichte woud en dan door heuvelachtig terrein. Dan gaat de tocht langs een steil pad tegen een berg en Bruintje wordt nu wel een beetje bang.

BRUINTJE BEEINDIGT ZIJN TOCHT

Eindelijk is het kamp bereikt.
Het is zo stil, dat het uitgestorven lijkt.

De hoofdman zegt, als hij niemand ziet,
„Waarom zijn de vrouwen er niet?"

Alle hutten gaat hij in,
Maar het heeft geen enkele zin.

Zijn kreet weerkaatst nu in het dal.
Maar steeds geen antwoord, niemendal!

Eindelijk is de lange tocht voorbij en bereiken ze een dal in de heuvels. De mannen stappen af en Bruintje wordt weer neergezet, bevelen worden gegeven en de bagage afgeladen. Bruintje ziet een tweetal stevige oude blokhutten die er verlaten uitzien. De hoofdman roept luid, maar niemand antwoordt. „Waar is iedereen?" bromt hij. „Waarom worden we niet verwelkomd? Slapen ze allemaal?" Ontevreden loopt hij naar de huisjes, terwijl Bruintje zich afvraagt wat hij hier moet doen. De stilte die hen verwelkomt, maakt de mannen zo ongerust, dat niemand enige aandacht aan het beertje besteedt. „Ik zou nu best weg kunnen lopen," zegt hij zachtjes. „Als ik maar wist waar ik was." Voorzichtig loopt hij achter de hoofdman aan, die bezorgd een hut binnengaat — die hij leeg aantreft. Dan naar de andere hut — ook leeg! Hij gaat nu boven op een rotsblok staan en geeft een luide schreeuw. Het enige antwoord is zijn eigen echo!

BRUINTJE WORDT VERGETEN

Maar dan hoort Bruintje een geluid.
„Gauw," zegt hij, „kijk die kant eens uit!"

De vrouwen huilen luid en lang,
Ze zijn bedroefd en vreselijk bang.

Bruintje vraagt wat is geschied.
Maar antwoord krijgen doet hij niet.

„Deze kans moet ik gebruiken,"
Hij gooit snel zijn hoed in de struiken.

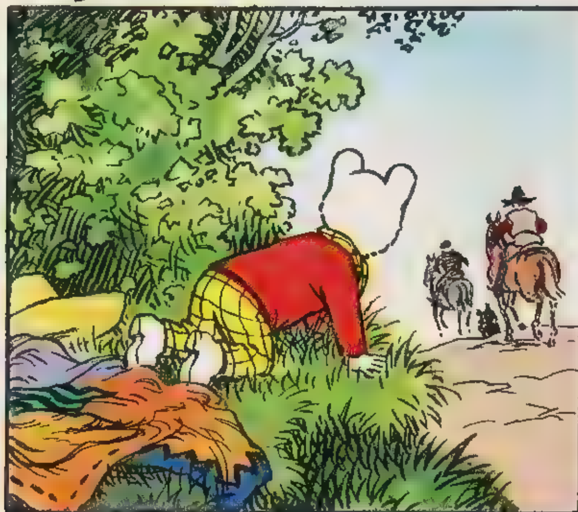
De hoofdman roept nog een keer en is erg opgewonden. De mannen zoeken koortsachtig het hele kamp af op zoek naar diegenen die hen hadden moeten verwelkomen. Ineens horen Bruintje's scherpe oren een geluid, héél in de verte. Hij kijkt achter de hoofdman en wijst met zijn vinger in die richting. „Kijk! Zijn dat uw mensen soms?" vraagt hij. De man draait zich om en een ogenblik later rent hij de heuvel af. Een aantal vrouwen komt hem huilend tegemoet.

Als de vrouwen in het kamp aankomen praat iedereen luid door elkaar heen en men rent alle kanten op. „Zeg, wat is er eigenlijk aan de hand?" vraagt de kleine beer aan één van de mannen, als die hem voorbij rent. „Ik heb nu geen tijd voor je," roept deze uit en holt door. „Als jullie mij dan niet willen vertellen waarom ik word vastgehouden, dan doe ik dit gekke pak uit," denkt Bruintje. En snel trekt hij de roverskleren uit en smijt ze in een bosje.

BRUINTJE HOOPT OP EEN KANSJE

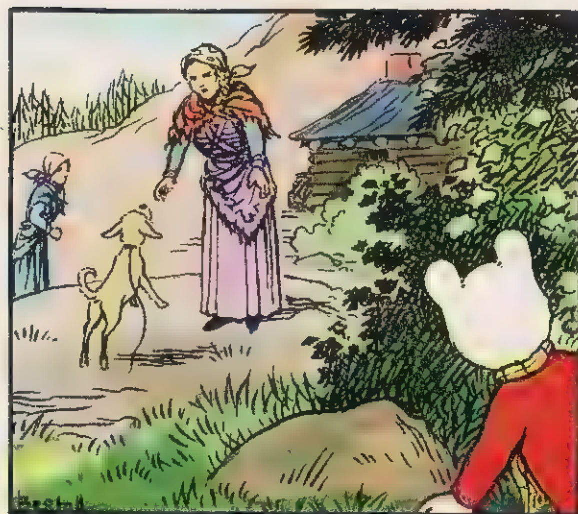

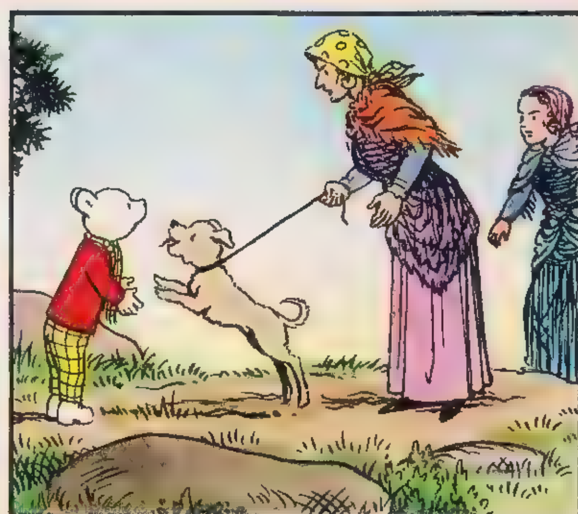
Daar gaan ze, Bruintje kijkt ze na.
„Het wordt tijd dat ik weer verder ga."

Daar is die hond! Bruin staat weer stil.
„Eens kijken waar hij nu heen wil!"

Even later met een blaf
Rent hij naar een vrouw, in draf.

„Waarom gaat die hond zo te keer?
Daarvan weet jij vast wel meer!"

Gespannen kijkt Bruintje naar de bedrijvigheid van de vreemde mannen, die hem zo ver hebben meegenomen. De vrouwen huilen nog steeds en wijzen in een bepaalde richting, zodat uiteindelijk de mannen weer te paard gaan. Zij galopperen weg de heuvel af en verdwijnen uit gezicht. „Zo! Nu kan ik tenminste ontsnappen," fluistert Bruintje. Maar als hij zich omdraait, slaakt hij een kreet van verbazing en kan zijn ogen nauwelijks geloven, want daar ziet hij vlak voor zich uit de speurhond, die stilletjes een spoor volgt. Zonder zijn aandacht te trekken, volgt Bruintje de hond en voor hij hem kan vangen loopt het beestje het kamp in en rent blij op één van de vrouwen af. Nu het hondje gevangen is, loopt ook Bruintje naar de open plek en de vrouw staart hem verbaasd aan. „Wat is dit?" vraagt zij. „Wie ben jij? En hoe kom jij hier? Is dit jouw hond dat hij zo tegen je opspringt?" Ze kijkt hem boos aan en Bruin weet niet welke vraag hij het eerst moet beantwoorden.

BRUINTJE'S VERHAAL KLINKT TWIJFELACHTIG

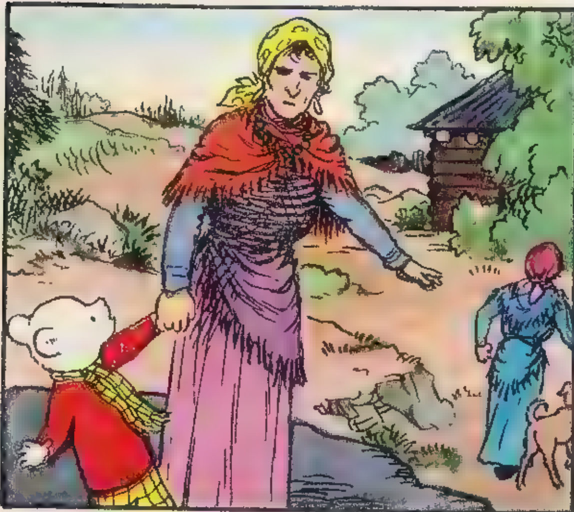

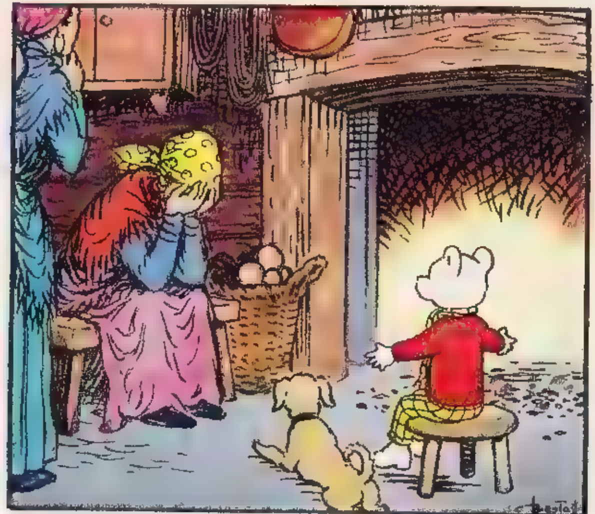
En Bruin vertelt nu nog eenmaal.
Het hele lange hondenverhaal.

Hij vertelt hoe eerst het riempje brak.
En haalt de rest dan uit z'n zak.

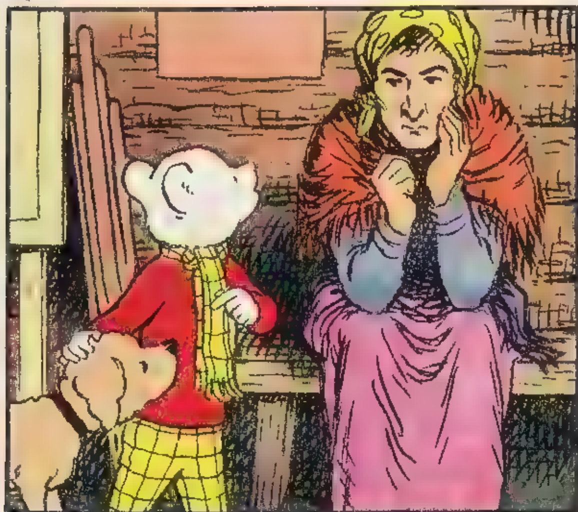
„Mijn man wil daar vast meer van weten.
Maar eerst gaan we nu even eten."

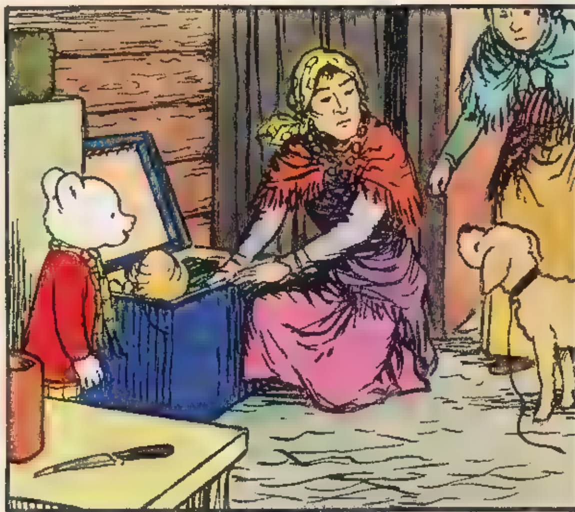
Later zit zij droef in een hoek.
Zij snikt, „Mijn kleine jongen is zoek."

Bruintje raapt al zijn moed bij elkaar en vertelt de vrouw de hele geschiedenis, hoe de hond wegliep toen de riem brak, hoe hij op zoek ging en zo de bandieten tegen het lijf liep. „Alhoewel de hoofdman mij helemaal hier naar toe heeft gebracht, heeft dit jonge hondje toch mijn spoor gevonden en mij opgezocht. U moet mij echt geloven." zegt hij. „Het is echt waar. Ik heb zelfs nog het stuk van die kapotte riem in mijn broekzak. Kijk — hier is het!" De vrouw zucht diep ongelukkig. „Er moet vast wel één of andere reden zijn dat jij hier gekomen bent," zegt ze. „Ga maar mee, je kan met de hond in de blokhut blijven. Ik zal iets te eten maken." Na de maaltijd barst ze in tranen uit en Bruintje vraagt, „Wat is er toch met u aan de hand? Iedereen is zo opgewonden en ongelukkig sinds de mannen aankwamen." „Ja," zegt de vrouw. „De hoofdman is mijn man en vanmorgen ging onze zoon een beetje spelen hier in de buurt en hij is nog steeds niet teruggekeerd. Wij hebben taal noch teken van hem vernomen!"

BRUINTJE NEEMT EEN BONTMUTS

*„Verliest u toch niet de moed.
Want deze speurhond is erg goed!"*

*„Geef hem iets, een schoen of jas,
Dat van de kleine jongen was."*

*De vrouw komt met een bontmuts aan!
„Zo hondje, ruik eens en nu goed je best gedaan!"*

*Het hondje snuffelt rond en rukt zich los!
En verdwijnt pijlsnel in het bos.*

Bruintje weet eigenlijk niet wat hij moet zeggen om de arme vrouw te troosten. Dan ineens springt hij overeind. „Het hondje," roept hij uit. „Het is nog een jonge hond, maar het is al een heel goeie speurhond. Uw man was erg boos omdat hij dacht dat de hond hem achtervolgde, maar dat was niet zo. Hij zocht mij en alhoewel ik hier op een paard ben gekomen, heeft hij mij toch teruggevonden. Hebt u misschien iets dat van uw zoon is? Dan kunnen we er de hond aan laten ruiken." Langzaam opent de vrouw een klerenkist. Ze zoekt er wat in rond en pakt een bontmuts. „Ik ben zo bang dat mijn zoon iets is overkomen," zucht ze. „omdat hij niet antwoordde toen wij met z'n allen riepen. „Laten we het buiten eens gaan proberen," zegt Bruintje. „Laat u de hond maar aan de muts ruiken — zo is het goed! Daar gaan we!"
Het hondje snuffelt een tijdje aan de muts, loopt naar buiten, rent wat heen en weer en verdwijnt ineens zo snel het bos in dat hij Bruintje de riem uit de hand rukt.

BRUINTJE GAAT OP ZOEK

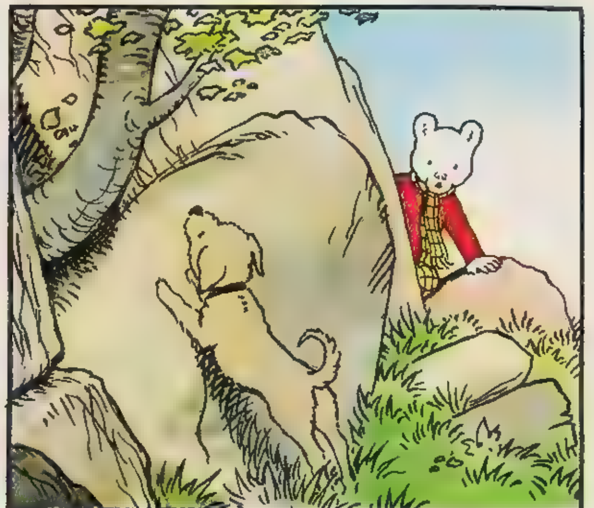
Het gaat nu steil de rotsen op,
„Hij is op het spoor," zegt Bruin, „Kop op!"

Bruintje denkt, „Hoe houd ik hem in 't oog."
Steeds verder klautert hij omhoog.

„Oef, ik ben er," denkt Bruintje blij.
Maar daar is nog een rotspartij.

Het hondje zit nu ook al klem,
De rots is veel te steil voor hem.

De hond rent meteen achter de blokhut de heuvels in. „Hij gaat verkeerd!" zegt de vrouw. „Mijn zoontje speelt daar bijna nooit." „Laten we nu verder gaan," smeekt Bruintje. „De hond ruikt nog steeds het spoor. Als uw zoon daar boven is, kan ik best begrijpen dat hij u niet hoorde roepen. U hebt daar beneden in het dal gezocht, in plaats van in de heuvels. Die hond gaat zo snel dat ik hem amper bij kan houden." En moeizaam beklimt Bruintje de grote rotsen. Eindelijk komt hij, helemaal buiten adem, op een groot vlak stuk aan. „Nou als die jongen hier geweest is dan heeft hij een flink stuk geklommen!" roept Bruintje uit. „Maar waar is het hondje nu?" Boven hem hoort hij 'm zachtjes janken. Bruintje klimt weer een stukje hoger en ziet inderdaad het hondje staan janken tegen een rotsblok dat zó hoog is dat hij er niet tegen op kan springen.

BRUINTJE ONTDEKT DE JONGEN

Voort gaat Bruintje nu in z'n eentje.
Voetje voor voetje, steentje voor steentje.

De top haalt hij net — met pijn!
Aan zijn voeten gaapt een diep ravijn!

Opeens hoort hij een zwakke stem!
„Dat is 'm! Daar heb je hem!"

„Wat ben ik blij," zegt de jongen verrast,
„Ik kan niet weg, mijn voet zit vast!"

De hond heeft dus nog steeds het spoor te pakken en jankt door als Bruintje probeert de steile rots te beklimmen via een klein boompje dat daar groeit. „Hier is geen plaats voor een hond," zegt het beertje, „Misschien dat ik het ook niet haal." Plotseling zijn ze allebei doodstil en luisteren naar een zwak stemmetje niet ver weg. „Dat is 'm!" roept Bruintje uit en met een laatste poging bereikt hij eindelijk de top. Vandaar uit kijkt hij in een diepe spleet. „Hier kwam die stem vandaan!" mompelt hij. En heel voorzichtig daalt hij in de diepte naar het figuurtje daar beneden. „W-wie ben jij?" vraagt de jongen angstig niet wetend of hij blij of bang moet zijn, „Dat komt later," zegt Bruintje. „Ik kom je helpen. Ben jij niet de zoon van de hoofdman? Jouw vader en al zijn mannen zijn op zoek naar jou beneden in het dal." „Wat erg," zegt de jongen „Meestal speel ik inderdaad in het dal — het is de eerste keer dat ik hier boven ben."

BRUINTJE HAALT DE ROTSEN WEG

„Wacht," zegt Bruintje, „Even stilstaan,
Dan trek ik die stenen hier vandaan."

„Ga jij maar eerst, ik help je wel.
Het gaat niet snel, maar we komen er wel!"

„Misschien daar door het bos,
Loopt het makkelijker op het mos."

„Wat ben ik blij, dat jij er bent,"
Zegt opgelucht de kleine vent.

„Wat ben ik blij dat je me gevonden hebt," zegt de jongen met hese stem. „Ik daalde deze kloof aan de verkeerde kant af — ik gleed uit en een paar grote stenen vielen naar beneden en die klemden om mijn voet. Ik dacht dat ik hier dood zou gaan!" Bruintje trekt uit alle kracht en slaagt er ten leste in de stenen weg te trekken, zodat de jongen zijn verkrampte benen weer kan strekken. Leunend op Bruintje schuifelt hij naar het einde van de kloof en geholpen door het beertje klimt hij moeizaam omhoog. Bruintje klautert ook naar boven en zegt: „Die jonge speurhond heeft jouw spoor gevonden, maar het was hier zo steil dat hij niet verder kon — zelfs ik ben met héél veel moeite naar boven geklommen. Ik hoop maar dat je been niet te veel pijn doet, anders komen we nooit die rotsen af." „Het is prachtig wat jij hebt gedaan," zegt de jongen. „Als jij me niet had gevonden, dan weet ik niet wat er van mij geworden was. Ik weet een makkelijker weg terug — als je mij wilt ondersteunen zal ik die wijzen." Met moeite staat hij op en leunend op de kleine beer hinkt hij de heuvel af.

BRUINTJE LOOPT SNEL VOORUIT

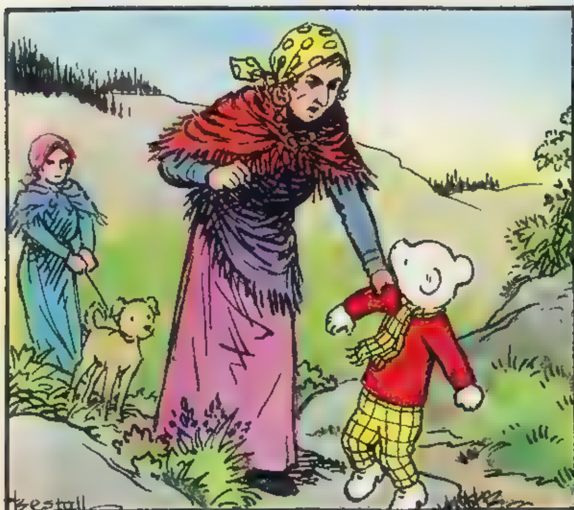

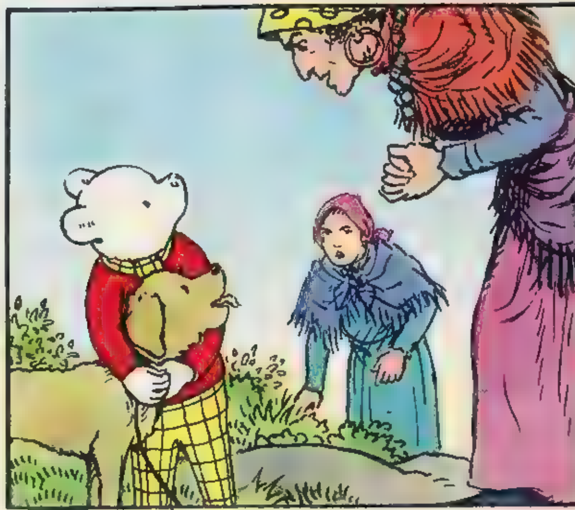
„Ik blijf hier, ik kan niet meer,
Toe, haal mijn mensen, kleine beer!"

Hij hoort opeens een boze stem.
Daar staat de vrouw, ze zwaait naar hem.

„Je hond kwam terug en jij was gevlogen!
Jij hebt ons maar wat voorgelogen."

„Wordt niet boos, hij heeft zijn best gedaan!"
Zegt Bruintje, „Kom mee — dan zal ik u voorgaan."

Na een tijdje gaat de jongen op de grond zitten. „Ik kan echt niet verder," zucht hij. „Mijn been heeft zo lang klem gezeten dat ik er nog steeds geen gevoel in heb. En ik heb zo lang om hulp geroepen dat mijn stem helemaal hees is. Hiervandaan kan je bijna onze blokhutten zien. Wil jij alleen doorlopen en mijn mensen vertellen dat ik hier ben?" „Dat is misschien de beste oplossing," zegt Bruintje. En terwijl hij de jongen alleen achterlaat, klimt hij voorzichtig naar beneden. Daar ziet de vrouw van de hoofdman hem en tot zijn grote verwondering is zij ergens erg boos over. En voor hij iets kan zeggen, pakt ze hem bij z'n schouder en roept: „Dus mijn man had toch gelijk! Jij hebt gelogen. Die speurhond van jou kwam helemaal alleen terug — en waar ben jij geweest? En waar is mijn zoon?" Op dat moment rukt de hond zich los van de andere vrouw en rent op Bruintje af. „Ik kan alles uitleggen," hijgt Bruintje. „Deze hond is een heel goede speurhond en alles gaat prima!"

BRUINTJE WORDT NÒG GEWANTROUWD

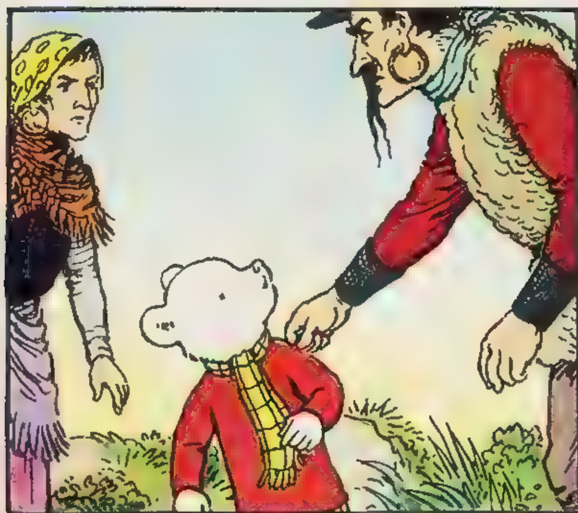

Maar net toen hij zijn verhaal begon.
Verschenen de mannen aan de horizon.

„Luister naar mij! Ik weet waar hij is.
Maar hij kan niet lopen — met z'n voet is iets mis."

„Is dat waar?" zegt streng de man,
„Schiet op beer, breng mij er dan!"

Snel brengt Bruintje hem naar de rotsen toe.
Vol angst kijken de vrouwen toe.

Voordat Bruintje alles kan vertellen, roept de andere vrouw ineens en wijst in de verte, waar ze de ruiters zien terugkeren die er ontmoedigd uitzien. „Niets gevonden!" zegt de baas mistroostig als hij afstapt. „Waarom zorg je ook niet beter voor dat kind," zegt hij boos. „Zo! heeft die rot hond ons zelfs tot hier aan toe gevolgd! Daar moet nu maar eens een einde aan komen!" „O… U begrijpt het niet," begint Bruintje. Maar de baas is doodmoe en heeft geen zin om te luisteren en zegt dat Bruintje en de hond maar moeten worden opgesloten. „Nee, nee, wacht even!" zegt zijn vrouw. „Deze beer en zijn hond hebben een vers spoor gevonden!" „Juist," roept Bruintje uit, „Uw zoon is gevonden, maar hij heeft zijn been bezeerd en hij is zo hees dat hij niet meer roepen kan. Daar boven op de top van die heuvel is hij!" Alhoewel hij het niet erg vertrouwt, loopt de hoofdman toch naar de rotsen. „Als je onzin vertelt, dan staat je wat te wachten," bromt hij. En allemaal kijken ze toe hoe hij naar boven klimt.

BRUINTJE HEEFT GELIJK

Het hondje wil mee naar boven gaan.
„Nee," zegt Bruin, „Jij hebt je werk gedaan"

In de verte verschijnt het opperhoofd,
Z'n zoon op de arm — Bruin wordt nu geloofd!

Zijn moeder huilt tranen van vreugd
En ook de mannen zijn verheugd.

Nu gaan ze naar huis, dolblij.
En Bruintje hoort er ook weer bij.

Doodstil wacht iedereen af wat of er gaat gebeuren. Een andere bandiet komt naderbij — hij wil ook wel eens zien wat hier aan de hand is. Het hondje wordt zo opgewonden dat Bruintje hem met moeite de baas kan. Boven op de rots, horen ze de hoofdman roepen en de hond blijft maar aan zijn riem trekken. „Als er nu maar gauw iets gebeurt," denkt Bruintje, „want ik kan die hond niet langer houden!" En ineens zien ze daar de hoofdman in de verte aankomen, met op z'n schouder zijn zoon! Vrolijk lachend legt hij de laatste meters af en zegt, „Die jongen is een boef, maar zo te zien heeft hij er niets van overgehouden." Ze komen allemaal om hem heen staan en iedereen spreekt door elkaar en wil het verhaal nog een keer horen. Vrolijk lopen ze in de richting van de blokhutten en iedereen vergeet Bruintje en de hond, behalve de jongen, die vanaf zijn vaders schouder Bruin een teken geeft dat hij mee moet komen.

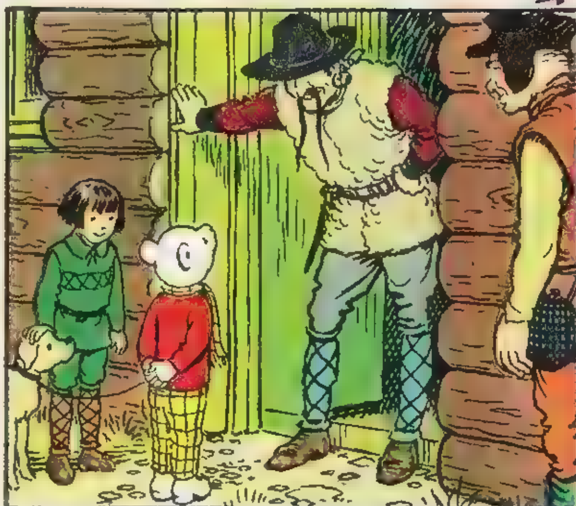

BRUINTJE WORDT LID

*„Deze kleine beer heeft mij gered!
Net toen ik het opgaf, kwam hij aangezet."*

*„Wij zagen nog wel een spion in jou.
Wat hebben we ons vergist — dat zie je nou!"*

*De hoofdman bewijst hem de hoogste eer!
„Wil je bij ons blijven, kleine beer?"*

*Bruintje denkt nog even na.
Wat hij zal zeggen weet hij weldra.*

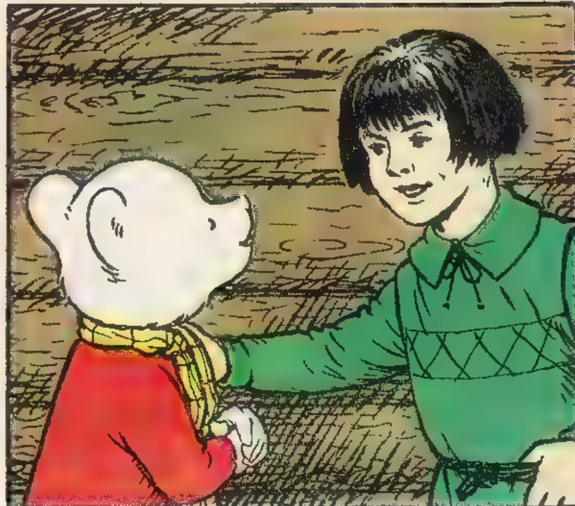
Als ze in de blokhut komen, staat de jongen erop dat Bruintje en de hond naast hem gaan zitten. „Bijna was ik het beertje en die speurhond vergeten," zegt de hoofdman. „Na wat gebeurd is moet ik jou niet meer als een vijand behandelen." „Maar ik ben niemands vijand," lacht Bruintje. „Natuurlijk niet," zegt de jongen. „Als jij er niet geweest was, dan zou ik nu niet hier zitten. Jij bent mijn beste vriend." „Goed zo!" lacht de hoofdman. „Jij hoort nu bij ons. Dat zal iedereen leuk vinden." Hij denkt enige tijd na en dan, met een hele mooie redevoering bedankt hij Bruintje. „En daarom heb ik besloten dat je een volwaardig medelid van onze eerbiedwaardige bende mag worden," zegt hij ten slotte. De jongen hinkt samen met Bruintje naar buiten waar de andere mannen over de speurhond praten — ze komen om hen heen staan en luisteren naar het verhaal van de redding. Maar zij zien dat het beertje niet zo erg tevreden is met de huidige situatie.

BRUINTJE GAAT LIEVER NAAR HUIS

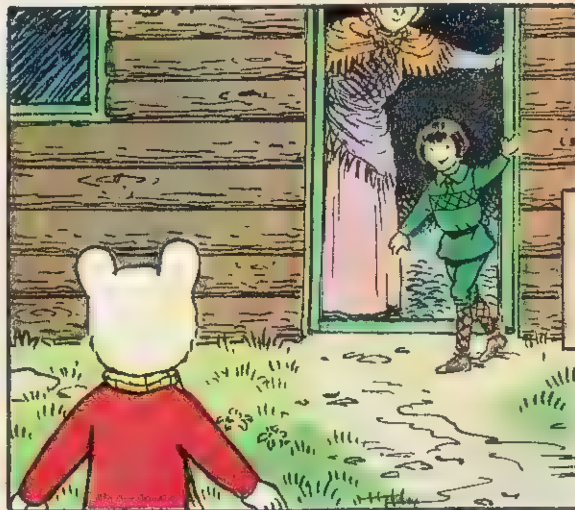
*„Dank u wel hoofdman, voor de eer,
Maar ik moet naar mijn ouders weer!"*

*De jongen zegt, „Dan krijg je zo,
Van mij nog een afscheidskado."*

*„Wat wil je? Je mag alles vragen!"
„Ik wil zo'n pak als jullie dragen."*

*„Natuurlijk!" en de jongen lacht.
„Ik haal het, als je even wacht."*

Na een tijdje nemen de mannen het hondje mee om hem wat te eten te geven terwijl de hoofdman Bruintje aankijkt en zegt: „Wil je echt niet bij onze bende behoren? Na wat je voor ons hebt gedaan kunnen wij jou niets weigeren." „Ziet u," zegt Bruintje, „mijn moeder vindt het niet goed als ik zo lang wegblijf. En ik had niet gedacht dat ik zo ver weg zou gaan — daarom ga ik liever naar huis terug, als u het goed vindt." De hoofdman lacht hardop en de jongen komt op Bruin af. „Waarom ga je alweer zo snel weg?" zegt hij. Langzamerhand raakt hij echter gewend aan het idee dat Bruintje weer weg gaat en hij zegt: „Ik ging net een beetje aan je wennen. We moeten elkaar nog eens ontmoeten. Wat zou je als afscheidsgeschenk willen hebben?" „Daar heb ik over nagedacht," zegt Bruintje, „Het is namelijk zo moeilijk om aan mijn moeder te vertellen wat er allemaal gebeurd is. Als ik haar nu iets zou kunnen laten zien dat typisch bij bandieten hoort..." De jongen lacht en zegt: „Dan weet ik iets dat jij nodig hebt. Wacht even dan zal ik 't je laten zien."

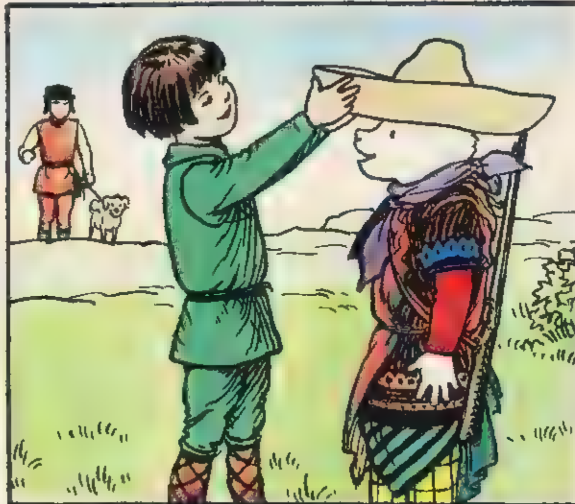

BRUINTJE WORDT WEER AANGEKLEED

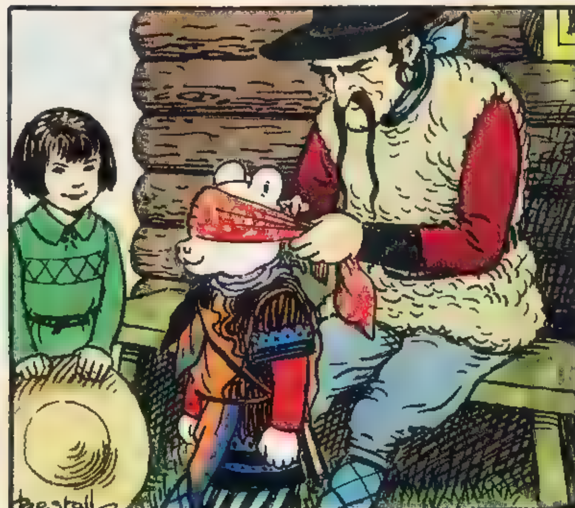
Daar komt hij met stapels kleren.
„Oh," zegt Bruin. „Dat moet ik proberen."

Hij kleedt Bruintje helemaal aan.
„Nu kan je met je vrienden spelen gaan."

„Kom," zegt de hoofdman, „Het wordt laat.
Tijd dat Bruintje naar huis toe gaat."

„Ik moet je deze doek voorbinden,
De weg terug mag je niet meer vinden!"

Even later komt hij naar buiten met beide armen vol met allerlei kleren. Hij gooit alles op de grond en begint het beertje te verkleden. „Maar dit zijn precies dezelfde kleren die jouw vader mij heeft aangedaan, toen we hier naar toe gingen!" roept Bruintje uit. „Zou ik die niet mogen hebben?" „Natuurlijk mag je die hebben," zegt de jongen, „Ze zijn mij trouwens toch te klein." Daar komt ook één van de mannen terug met de speurhond. Ze gaan om Bruintje heen staan en kijken lachend toe hoe hij verkleed wordt. „Je zegt dat je geen bandiet wilt worden," lacht de hoofdman. „Maar je vindt het toch maar wat leuk om er zo uit te zien!" „Er is nu geen tijd meer te verliezen." Hij neemt het beertje mee en bindt een grote halsdoek voor zijn ogen. „Waar is dat nu goed voor?" vraagt deze verbaasd. „Wij zijn erg voorzichtig — dat moeten we wel zijn," zegt de hoofdman ernstig. „Alhoewel we jou erg aardig vinden, is het toch beter dat je niet meer ziet dan hoog nodig is!"

BRUINTJE MAG NIETS ZIEN

„De weg die ik je terug zend,
Is korter dan je gekomen bent."

„Dit is een zacht hondevel!
Zoveel voel ik nu nog wel."

Het paard brengt hem vliegensvlug,
De hele lange weg terug.

Bruintje staat weer op de grond.
Verdwaasd kijkt hij wat in het rond.

Bruintje begrijpt niet waarom hij geblinddoekt wordt. „Wat mag ik eigenlijk nu niet zien?" vraagt hij. „Zie je, we brengen jou naar huis via een kortere weg," zegt de hoofdman, terwijl hij met zijn zoon de kleine beer begeleidt naar het paard. „En het is mogelijk dat er mensen zijn die jou naderhand willen dwingen die weg te vertellen. En als jij nu niets ziet, kan je ook nooit iets vertellen. Zo hier is de ruiter die jou terug zal brengen." Bruintje vraagt angstig of het speurhondje ook mee gaat en de jongen laat hem voelen dat het zo is. De hond krijgt een lang, stevig koord aan zijn halsband en iedereen is klaar om te gaan. Bruintje wordt opgetild en op het zadel gezet, waarna de ruiter snel wegrijdt. Bruintje hotst op en neer en is bang dat hij op de grond zal vallen, maar de sterke armen van de ruiter houden hem in bedwang. Het geluid van de paardenhoeven on het dikke mos, of de echo van een galop op rotsachtige grond, vertellen hem dat het een moeilijke tocht is. Eindelijk stappen ze af — de man zet Bruintje op de grond en neemt de blinddoek af.

BRUINTJE RENT WEG

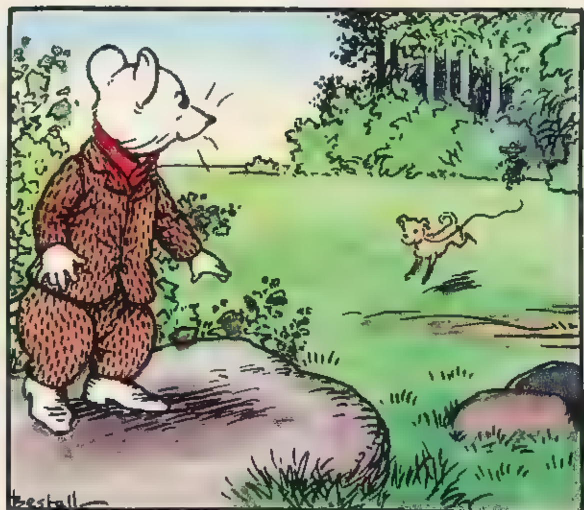
De man heeft haast, snel stijgt hij op.
Weg is hij weer, in volle galop!

„Net leek het bos toch dichter!"
Denkt Bruin, „Nu wordt het lichter."

De hond trekt hard, Bruintje houdt het niet,
Het lijkt wel of hij iemand ziet.

Tot hij Jantje Knaag ziet staan.
Die denkt, „Wat komt daar nu aan!"

Bruintje kijkt bezorgd om zich heen. „Waar hebt u mij naar toe gebracht? Waar is dit?" vraagt hij stilletjes. Maar de bandiet geeft hem geen antwoord. Hij neemt het lange koord van de halsband van het hondje af en doet er weer de kortere riem aan. Met een vriendelijke grijns klopt hij Bruintje nog eens op de schouder, stapt op en galoppeert weg het bos in. „Het bos hier is niet zo dicht als bij de bandieten," mompelt Bruintje, om zich heen kijkend. „Daar verderop is het een stuk lichter." Dan bemerkt Bruintje dat hij aan de rand van het bos staat en snel loopt hij de vlakte op, in de hoop dat de speurhond een spoor zal vinden. Maar net hebben ze het bos verlaten of de hond staat doodstil, om meteen daarna zo snel weg te rennen dat hij de riem uit Bruin zijn hand rukt. Razendsnel loopt hij naar het kleine figuurtje van Jantje Knaag die hij al vanuit de verte had herkend. „Kijk eens aan!" roept Jantje verbaasd. „Mijn eigen speurhond komt terug — maar wat loopt daar voor een vreemde sinjeur achteraan?"

BRUINTJE LEENT ZIJN KOSTUUM UIT

„Bruin, wat heb jij aangetrokken?"
Roept hij, „Wat ben ik geschrokken."

Daar komen nog meer vriendjes aan.
„Raad maar wat ik heb gedaan!"

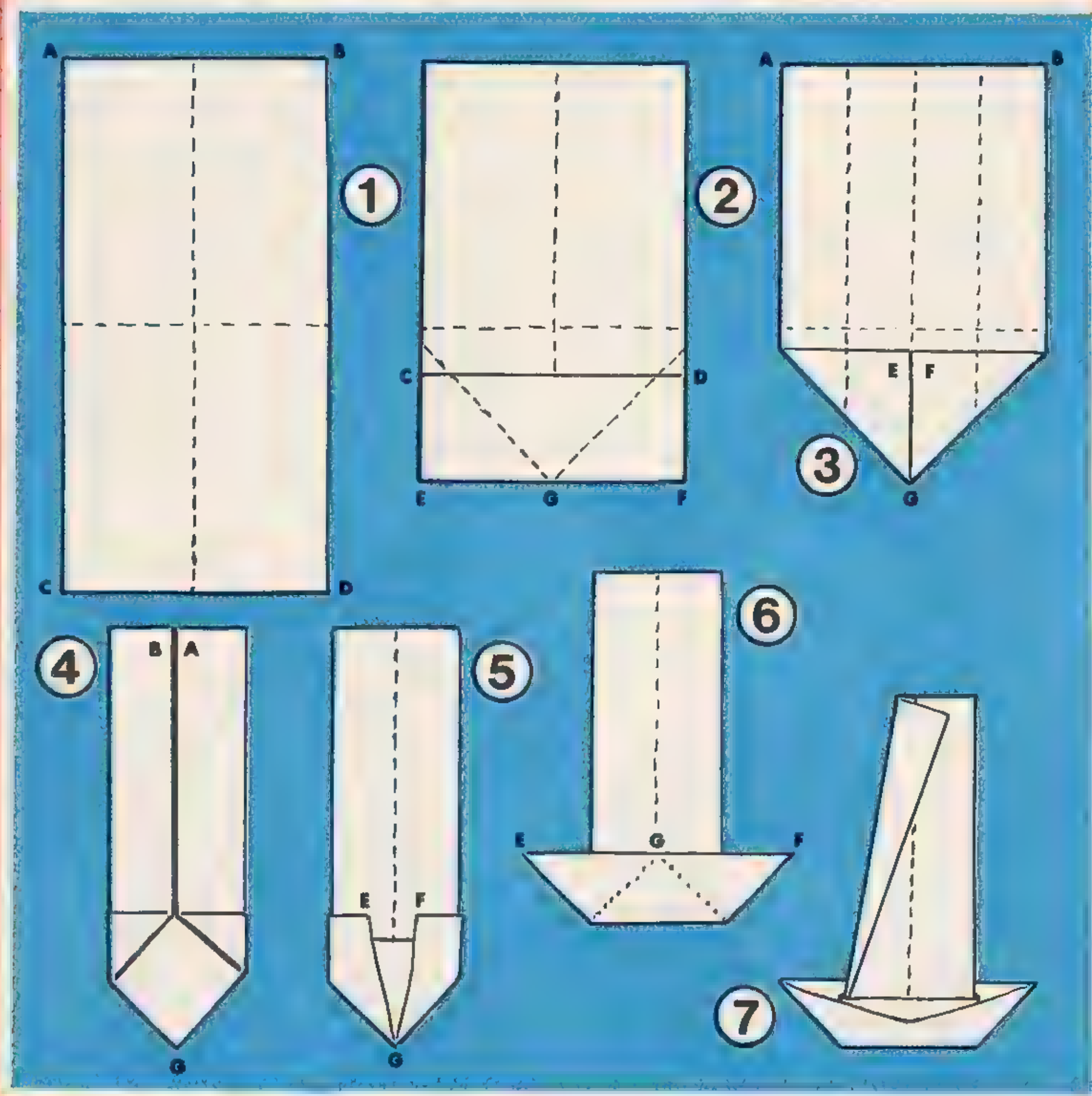
Pa kan zijn ogen niet geloven.
Hij is de schrik nog niet te boven.

„Nu rovertje spelen, in het veld!"
Roept Bruin, als hij is uitverteld.

Jantje verbergt zich zenuwachtig achter een boom als hij de vreemdeling op zich af ziet komen. Maar dan ziet hij dat het Bruintje is. „Waar heb je die gekke kleren vandaan?" vraagt hij. „Eigenlijk is het jouw schuld," lacht Bruintje. „Ik vond jouw hondje en toen ik hem wilde terugbrengen bracht hij mij in een heel vreemd avontuur. Daar heb je Wim en Bullie ook! Ik heb echt geen tijd om jullie het hele verhaal te vertellen — ik moet eerst naar huis. Als jullie meegaan, kan je het horen." Vader Beer schrikt wel als de deur plotseling opengaat en er komt een kleine rover met een geweer de kamer binnen. „Niet bang zijn Pa, het is een speelgoed-geweer," roept Bruintje. „Zal ik u vertellen hoe ik hier aan gekomen ben?" Als hij even later buiten is willen zijn vriendjes allemaal die vreemde kleren aantrekken. Bruintje laat het hondje van Jantje aan zijn moeder zien en hij vertelt haar van zijn avonturen, van zijn lange reis te paard naar het kamp en over de bandieten die zijn vrienden werden.

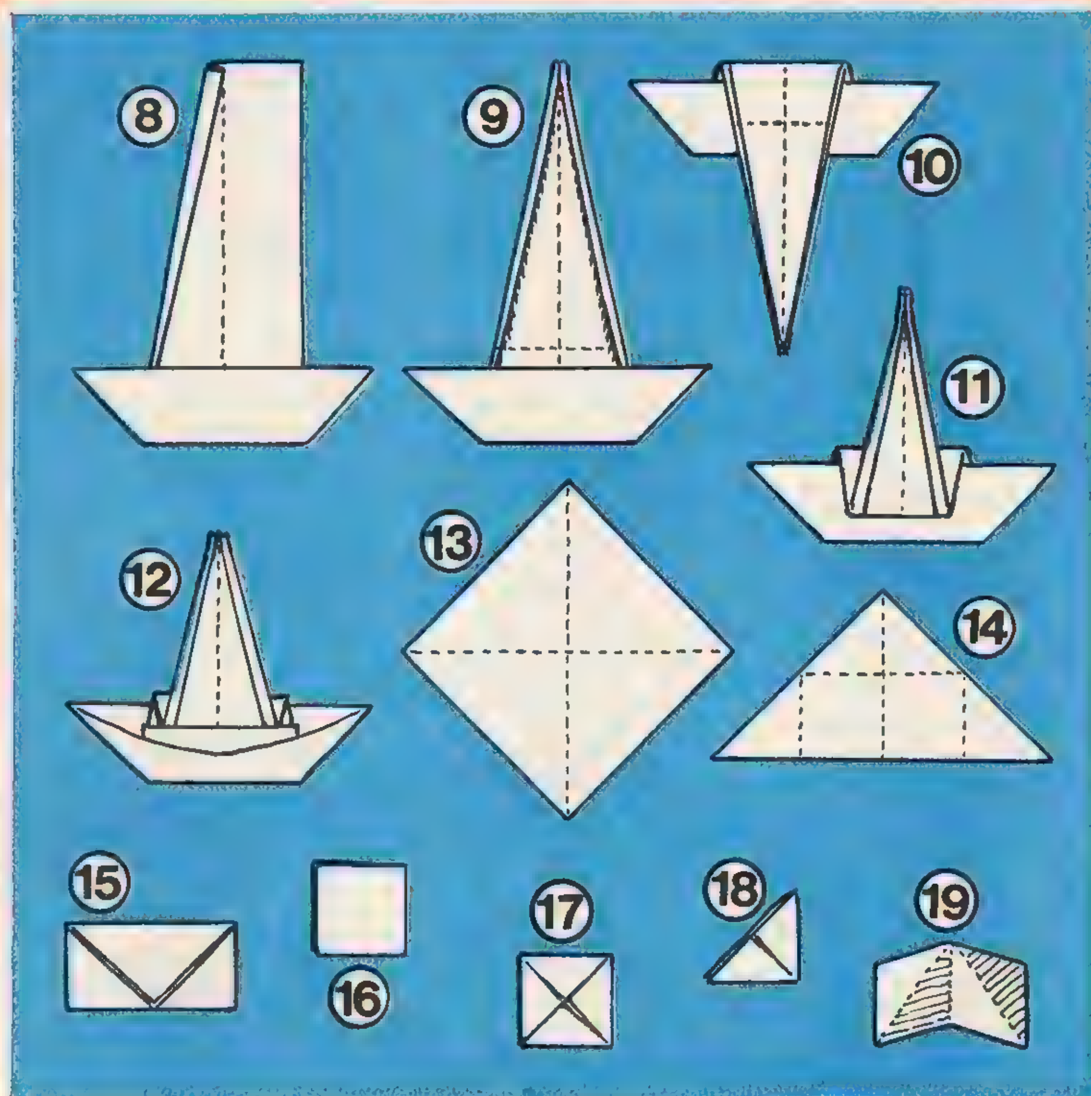
BRUINTJE'S LICHTSCHIP IS

Je hebt hiervoor een stuk papier nodig dat twee maal zo lang als breed is, niet kleiner dan 20 bij 10 cm, liefst groter.

Vouw net als in fig. 1 de zijde AC naar BD en druk de vouw héél goed aan. Vouw dan CD naar AB om zo het midden van het papier te vinden. Draai nu het papier om. De lange vouw in het midden komt nu goed te voorschijn. Vouw CD een stukje naar boven en druk EF goed aan (fig. 2). Vouw de punten E en F naar elkaar toe (fig. 3). Draai het papier om en vouw beide kanten netjes in het midden naar elkaar toe (fig. 4). Weer papier omdraaien en trek E en F uit elkaar (fig. 5) en wel zo dat punt G naar beneden komt (fig. 6) en de lijn EGF ontstaat. Alles goed aandrukken. Nu één kant ombuigen (zie fig. 7), zo laag mogelijk beginnen en vlak bij het midden ophouden. Deze kant terugvouwen en nog een keer naar binnen vouwen (zie fig. 8). Het zelfde doe je met de andere kant (fig. 9), druk nu de bovenkant tegen elkaar. Volgens de horizontale stippellijn van fig. 9 vouw je nu „de mast" naar

HEEL MAKKELIJK TE MAKEN

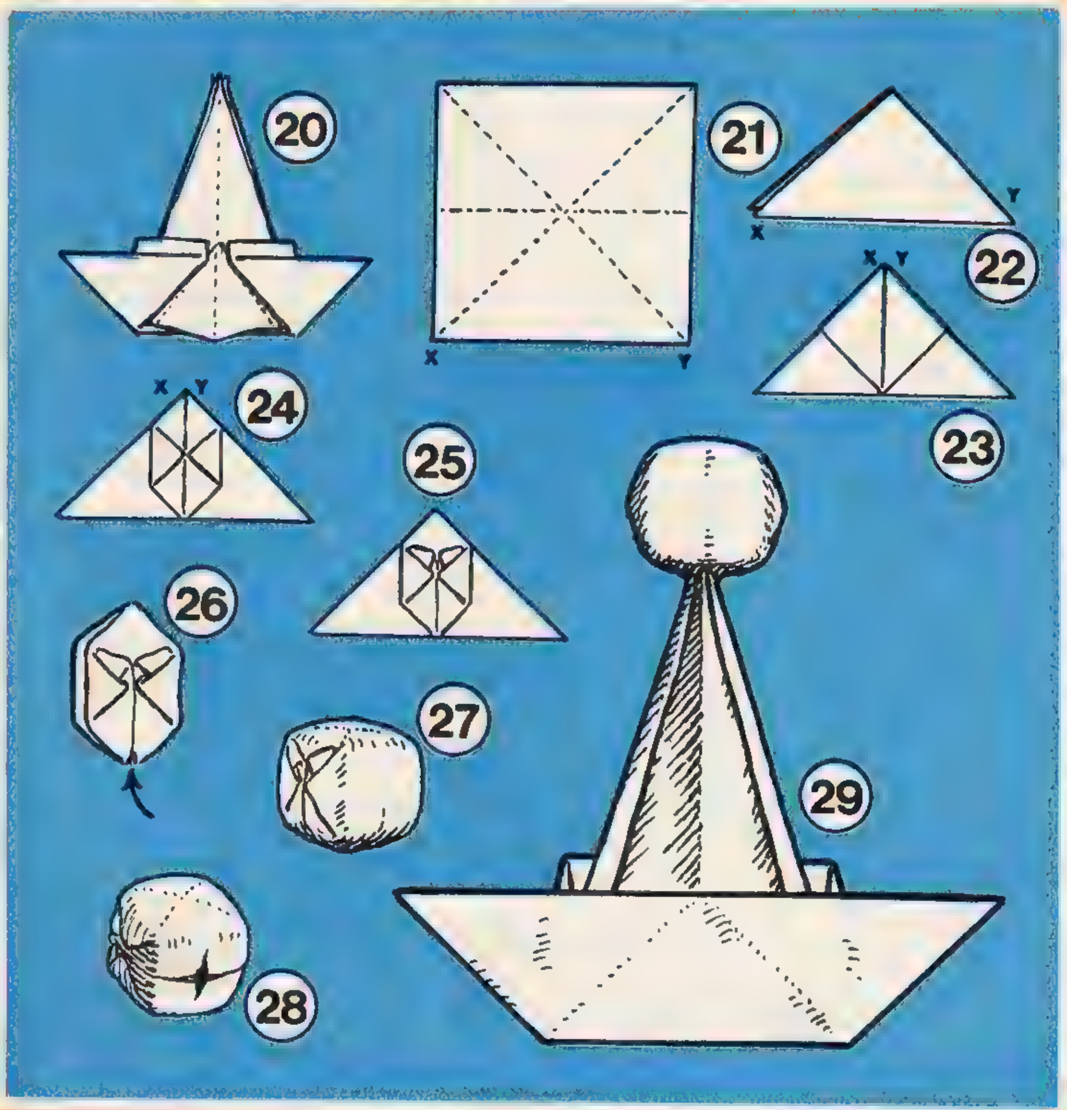
beneden (fig. 10) en meteen weer naar boven (fig. 11), waarbij je ervoor moet zorgen dat hij goed rechtop blijft staan en niet naar één kant overhelt. Als je dan deze laatste vouw vastzet in de vouw die door CD in fig. 2 werd gemaakt, blijft de boot rechtop staan (fig. 12).

Als je bent begonnen met een stuk papier van 20 x 10 cm, moet je nu twee stukken nemen van 7½ bij 7½ cm. Van het eerste stuk vouw je de tegen over elkaar liggende hoeken naar elkaar om het midden te vinden (fig. 13), vouw de onderkant naar boven (fig. 14) en volgens de stippellijnen van fig. 14 vouw je de hoeken naar binnen (fig. 15). Nu in tweeën vouwen door de rechter kant naar de linker te brengen (fig. 16), vouw de bovenste hoek naar beneden (fig. 17) en doe hetzelfde aan de andere kant (fig. 18). Open maken (fig. 19) en de kanten in de gleuven doen achter in de boot (fig. 20), zodat die blijft staan.

Het „licht" maak je uit een z.g.n. „Waterbom". Neem het andere velletje van 7½ cm, vouw ook

(zie volgende pagina)

ZO MAAK JE HET LICHTSCHIP AF

de uiteinden naar elkaar, draai het om en vouw de boven- tegen de onderkant volgens de vouwen van fig. 21. Vouw de twee zijkanten via de horizontale stippellijn naar binnen (fig. 22) en vouw de twee onderste punten naar boven (fig. 23). Vouw precies de nieuwe zij-punten naar elkaar toe (fig. 24) en vouw de bovenste punten X en Y naar beneden, zodat ze onder de andere vouwen komen (zie fig. 25). Hetzelfde doe je met de andere kant van het papier (dus fig. 23, 24 en 25, het resultaat is fig. 26). Maak de zijkanten een beetje open en blaas hard in het gaatje gemerkt met een pijl. Als het wordt opgeblazen, boetseer het dan een beetje in een ronde vorm (fig. 27). Maak het gat wat groter overdwars (fig. 28), zet het op de top van de mast en duw 'm naar beneden. Als je het tweede vierkantje papier b.v. uit geel papier maakt, is het nog attactriever.

Wanneer je vader een èchte moeilijke vouwconstructie wil hebben, moet je vragen of hij zowel de boot, als de lichtbol maakt uit een stuk papier van 32½ cm x 14 cm.

BRUINTJE

en de

BLUNDERPOES

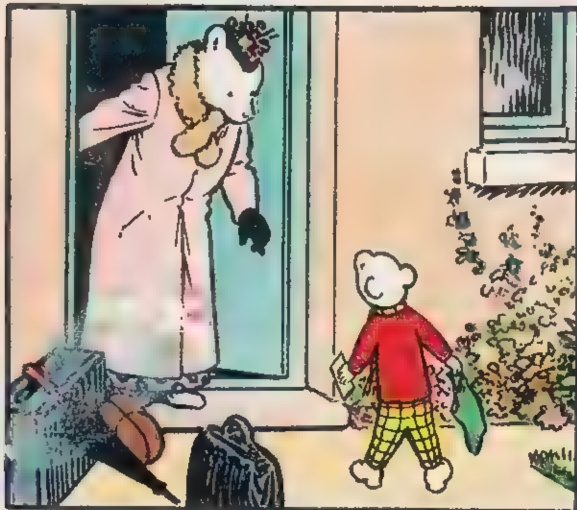

Bruintje noemt dit beestje zo nadat hij ontdekte waar het vandaan kwam. Een Blunderpoes is erg moeilijk te vangen want zijn nukken maken iedereen die hem niet kent, doodsbang.

BRUINTJE PRAAT MET MEVROUW SCHAAP

„Straks komt Oom Bruno," zegt Moe Beer.
„Hij blijft een week, dan zijn wij er weer."

Als Bruin naar de winkel wil gaan,
Komt daar Mevr. Schaap net aan.

„Dag Bruin, ik ga juist naar je toe,
Ik moet voor jullie zorgen van je moe."

Een vreemd ding suist langs zijn oren,
Hij denkt: „Waar zou dat nu thuis horen?"

Het is erg druk in het huis van Bruintje, want zijn Vader en Moeder gaan een bezoek afleggen aan verre familieleden. „We blijven ongeveer een week weg," zegt moeder Beer, „Oom Bruno komt hier voor jou en mevr. Schaap zal voor jullie tweeën zorgen. Hier is een lijstje van dingen waar Oom Bruno van houdt. Ga ze snel even kopen en als je terugkomt, pluk dan wat bloemen voor zijn kamer." Bruintje voelt zich erg belangrijk, neemt een tas en gaat naar de winkel. Daar ziet hij mevr. Schaap. „Goedendag," zegt hij, „Zorgt u voor ons als Vader en Moeder weg zijn? Mijn Oom Bruno komt ook." „Ja jullie zult mij wel nodig hebben," glimlacht de oude dame, „Dokters hebben het zo druk dat ze vergeten voor zichzelf te zorgen. Maar ik moet voortmaken." Als ze afscheid nemen vliegt er iets zwarts voorbij Bruin's gezicht. „Wat is dat nu?" roept hij uit, „Dat is geen vogel!"

BRUINTJE DOET BOODSCHAPPEN

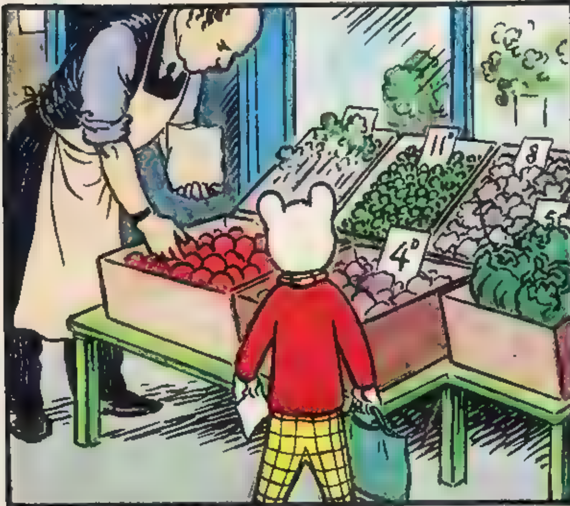

„Nog één, dat had ik niet verwacht.
Vleermuizen vliegen toch bij nacht!"

Hij is zo in gedachten verdiept,
Dat hij helemaal het meisje niet ziet.

Kom snel naar de winkel gelopen,
Om al die dingen te kopen.

Neem ik nu snel wat bloemen mee,
Dan is ook mijn Oom tevree.

Bruintje kijkt waar het vreemde beest naar toe vliegt en als hij vlak bij de heg loopt, ziet hij dat er ineens twee zijn. „Ik vind ze niet erg mooi," zegt hij, „Het zijn helemaal geen vogels, maar vleermuizen. Maar dat kan toch niet! Pa heeft mij eens verteld dat vleermuizen alleen 's avonds of 's nachts vliegen en nu is het klaarlichte dag!" Plotseling vliegen ze de andere kant op en zijn verdwenen. Bruintje ziet ze niet meer terugkomen en hij gaat daarom maar verder naar het dorp. Hij bemerkt echter niet wie er naar hem kijkt van achter de heg. Terwijl hij zo doorloopt piekert Bruintje nog een beetje na over die vreemde vleermuizen. Nadat hij bij de winkelier al zijn boodschappen heeft gedaan, loopt Bruintje snel naar huis terug en kijkt onderweg uit naar wat bloemen voor zijn Oom. „Hier groeien mooie gele bloemen!" zegt hij opeens, „Daar zal ik een bosje van plukken."

BRUINTJE VALT OP DE GROND

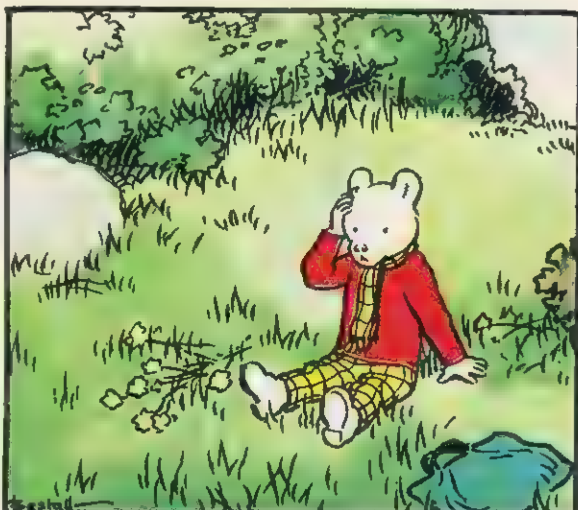
Pats — Flits! Allemaal sterretjes in de lucht.
Bruintje schrikt hiervan geducht.

Ineens is alles weer verdwenen,
Maar de schrik zit Bruin nog in de benen.

Doch daar begint de grond te dreunen.
Bruin hoort zelfs de bomen kreunen.

Met een plof valt Bruintje in 't gras,
„Als dat niet een aardbeving was!"

Bruintje heeft net een mooie bos bloemen geplukt en wil ze juist in z'n tas stoppen, als vlak bij hem drie grote gekleurde ballen uit elkaar ploffen! Van schrik tuimelt hij om en laat alle bloemen uit z'n hand vallen. Zenuwachtig staart hij om zich heen en vraagt zich verbaasd af wat dit nu voor een vreemde grap is. Zulk vreemd vuurwerk heeft hij nog nooit gezien! Waar hij ook kijkt, er is niemand te zien en nog steeds stomverbaasd, begint hij de bloemen weer op te rapen. Voor de tweede keer probeert hij de bloemen in z'n tas te doen, maar ook deze keer lukt het niet. De grond begint onder hem te schudden — ja zelfs de lucht schudt heen en weer en Bruintje verliest weer z'n evenwicht en valt op de grond. Een paar seconden later is alles weer doodstil. „Wat was dit nu weer?" vraagt Bruintje met trillende stem. „Eerst vuurwerk en dan een aardbeving en als ik het goed heb is dit dezelfde plaats waar ik al die vleermuizen heb gezien! Het lijkt wel of dit stuk grond betoverd is!"

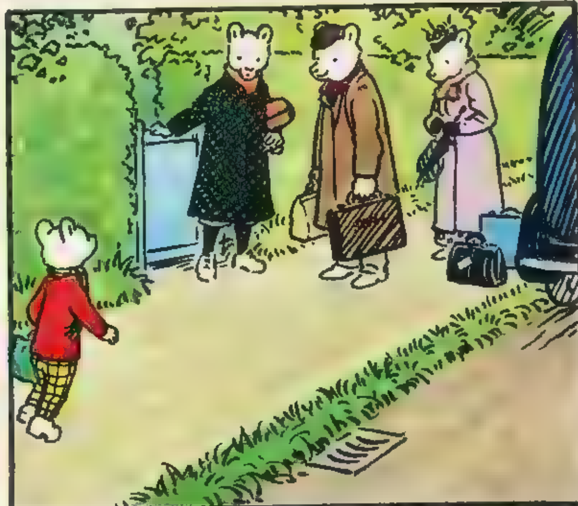
Bruintje en de Blunderpoes

BRUINTJE'S OOM KOMT AAN

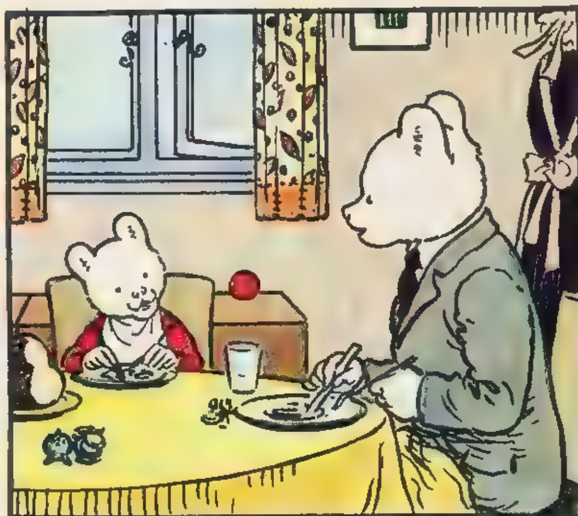
Bruin raapt alles weer bijeen,
En is direct weer op de been.

Thuis staan ze allemaal al klaar,
„Zo ben je daar! Dan gaan wij maar."

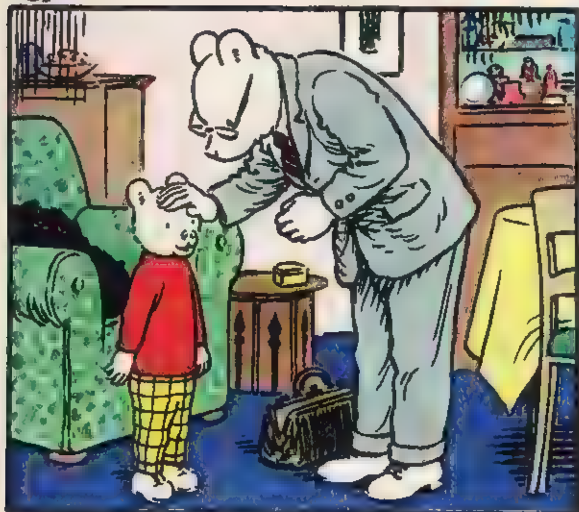
Bruin en Oom Bruno blijven zwaaien,
Tot ze hen de hoek om zien draaien.

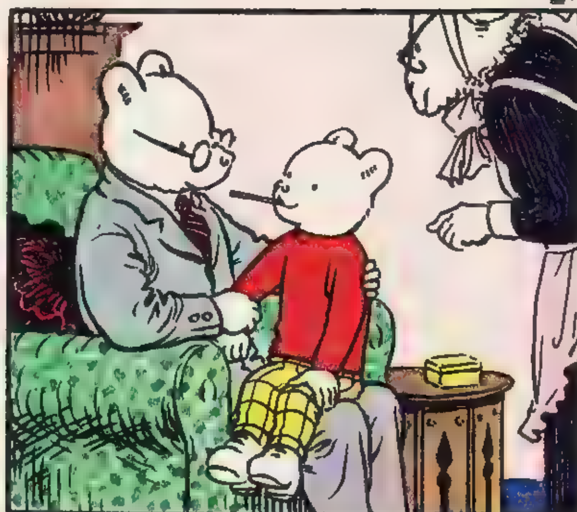
Daarna, onder het middagmaal,
Doet Bruin Oom Bruno zijn verhaal.

Angstig wacht Bruintje op de dingen die komen gaan. Hij doet de bloemen in z'n tas en staat heel voorzichtig op, maar er gebeurt niets. Snel rent hij weg van die vreemde plek en vlak bij huis ziet hij dat z'n Oom Bruno net uit een taxi stapt en hem toelacht. Dan neemt iedereen afscheid en Meneer en Mevrouw Beer stappen in de taxi en gaan er vandoor. Bruintje en zijn Oom wuiven totdat de taxi uit het gezicht verdwenen is. Dan gaan ze naar binnen om de maaltijd op te eten die Mevr. Schaap voor ze gemaakt heeft. „Zo," zegt Oom Bruno, „en wat heb jij de laatste tijd allemaal meegemaakt?" „Daar zult U van opkijken," lacht Bruintje. „Ik zal U iets vertellen dat zelfs mijn Moeder nog niet weet." En hij doet het hele verhaal van de vleermuizen en de gekleurde sterren en de aardbeving. Maar terwijl hij het verhaal vertelt wordt Oom Bruno hoe langer hoe ernstiger.

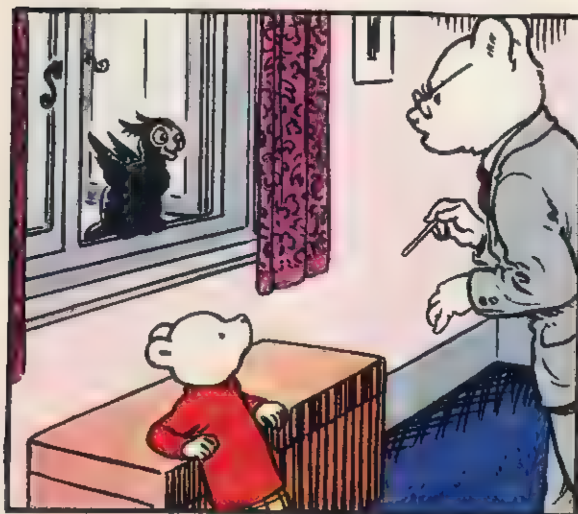
BRUINTJE VOELT ZICH GOED

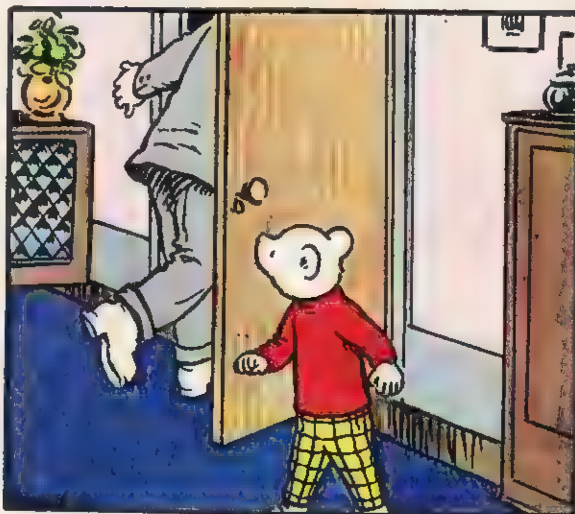
„Vleermuizen? Aardbevingen? Ik sta verstomd!
Bruintje, jij bent vast niet gezond!"

„Ik pak gauw een thermometer,
Ik ben arts, ik maak je beter!"

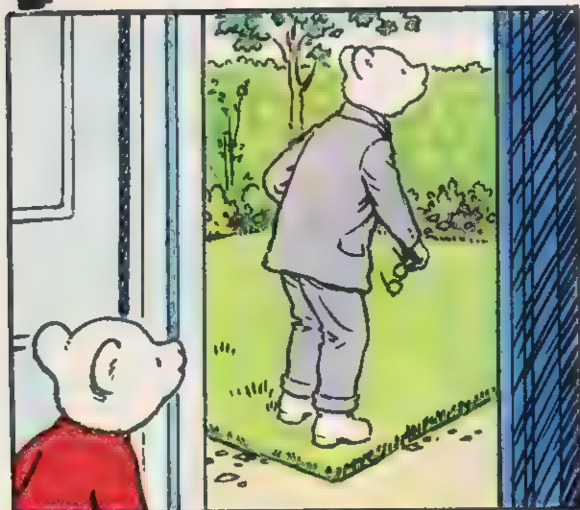
Maar als hij erop kijken wil,
Staat hij opeens van schrik doodstil.

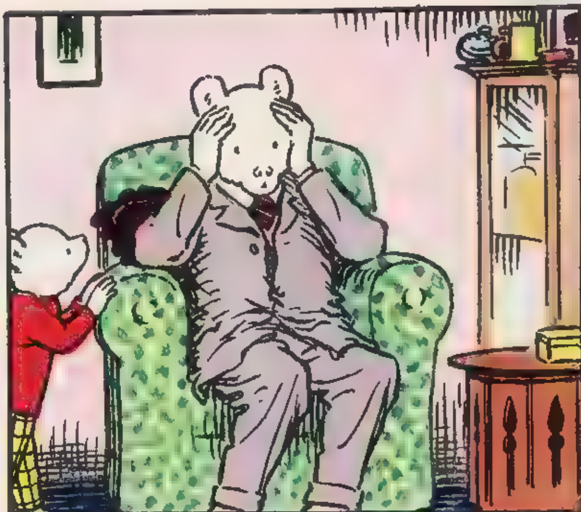
Oom Bruno holt de kamer uit.
Bruin kijkt toe, met verbaasde snuit.

Als Bruintje klaar is met zijn verhaal, doet Oom Bruno zijn leren tas open. „Voel je je wel lekker?" vraagt hij bezorgd. „Ja, ik voel me prima," verklaart de kleine beer. „Wat zou er met mij aan de hand zijn?" „Je weet dat ik dokter ben," zegt Oom Bruno. „Als er iemand bij mij komt met een verhaal dat hij vleermuizen heeft gezien en een aardbeving heeft meegemaakt, dan zou ik denken dat hij zich niet helemaal goed voelt! Hier, stop die thermometer maar eens in je mond." Hij zet Bruintje op zijn knie en voelt ook even aan zijn pols terwijl Mevr. Schaap zorgzaam om hen heen loopt. Na een tijdje loopt Oom Bruno naar het raam om de thermometer af te lezen. Plotseling staat hij doodstil! „Maar wat is dat! Zoiets bestaat niet!" roept hij uit. Bruintje staat met zijn rug naar het raam en als hij zich omdraait is er niets meer te zien. Hij ziet zijn Oom naar buiten rennen. „Wat nou weer?" zegt hij, „Dat moet ik zien!"

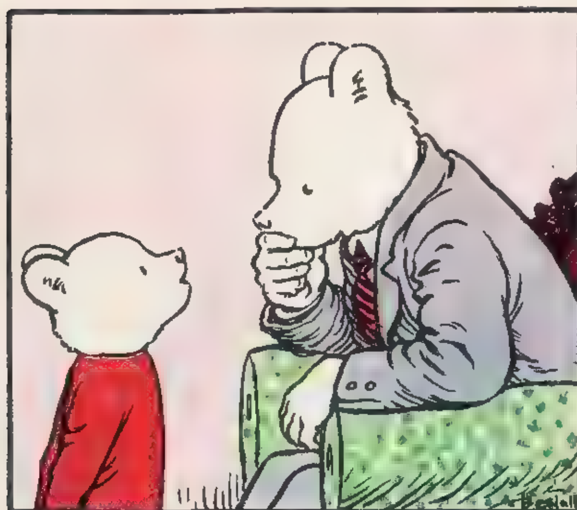
BRUINTJE MAAKT ZICH ZORGEN

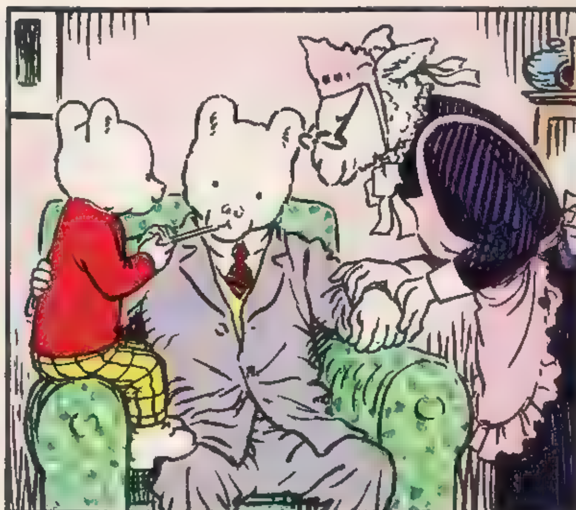
Nog steeds begrijpt het beertje niet,
Wat zijn Oom daar buiten ziet.

„Een kat met vleugels — zonder liegen!
Ik denk dat ik ze nu zie vliegen!"

„Ga zitten, dan voelt U zich beter,
Ik haal gauw de thermometer."

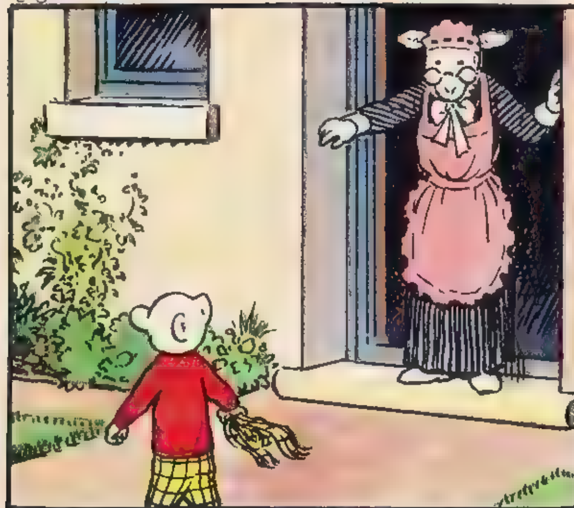
„Oom Bruno," zegt Mevr. Schaap, „U beeft,
Ik geloof vast dat U koorts heeft."

Bruintje ziet zijn Oom in de tuin om zich heen staren met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. „Wat is er Oom?" vraagt hij. „Hebt U iets gezien?" Oom geeft geen antwoord — hij gaat naar binnen en laat zich in een stoel vallen. „Er zat iets voor het raam," mompelt hij, „een zwart harig iets — het leek een beetje op een kat, maar het kan geen kat geweest zijn, want het had vleugels — verschrikkelijk..." Hij houdt op en Bruintje kijkt hem verwonderd aan. „Weet U, Oom," zegt hij, „U vroeg mij of ik me niet lekker voelde, na al die vleermuizen en die aardbeving. U hebt nu een kat met vleugels gezien, misschien bent U wel ziek!" Bruintje kijkt hem lachend aan en zegt: „Gaat U er maar eens gemakkelijk bij zitten dan zal ik voor U de thermometer halen." Oom Bruno is zo geschrokken dat hij niet tegenspartelt en Mevr. Schaap, die net binnenkomt en hoort wat Bruintje zei, telt de slagen van Ooms pols. „Maar goed dat ik verpleegster ben geweest," zegt zij, „dan kan ik voor jouw Oom zorgen."

BRUINTJE ZIET IETS VREEMDS

Tot Bruin zegt ze, „Haal de dokter maar,
Want je Oom doet vreselijk raar."

Snel gaat Bruintje onderweg.
Daar ziet hij een poesje onder een heg.

Angstig is het poesje er van doorgegaan,
Met iets zwarts er achteraan.

„Wat ging dat snel! Wat was dat dan?
Ik begrijp er helemaal niets meer van!"

Na een paar minuten is Oom Bruno nog steeds niet goed. Daarom zegt Mevr. Schaap dat Bruintje hulp moet gaan halen. „Als een dokter ziek is, moet er een andere dokter komen," zegt zij. „Ik geloof dat je Oom te veel gereisd heeft — dan ga je inderdaad gevleugelde katten zien! Hij moet maar eens goed rusten. Haal dokter Leeuw zo snel als je kunt! En dus gaat Bruin er vandoor. Vlak buiten het hek ziet hij twee oogjes van onder een heg naar hem kijken. „Dat is het poesje van de buren," zegt hij, „maar wat ziet ze er angstig uit?" Als Bruintje haar roept komt ze heel voorzichtig te voorschijn. „Jij bent zwart en jij bent een kat," zegt Bruintje. „Zou Oom Bruno misschien van jou geschrokken zijn?" Ineens springt het poesje met een grote boog, blazend weg, achtervolgd door een zwarte schaduw, die zo razendsnel is dat Bruin hem amper ziet. „Wat is dat nu," roept Bruintje uit. Hij vergeet Dr. Leeuw en rent achter de schaduw aan.

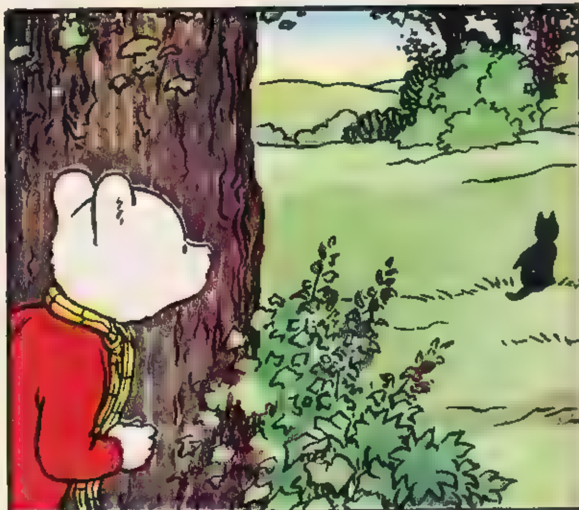

BRUINTJE GRIJPT MIS

*„Zo poesje ben je hem kwijtgeraakt?
Wat heeft jou zo aan het schrikken gemaakt?"*

*„Oh," zegt Bruin, als hij het beest ontwaart!
„Vleugels, poten en een staart!"*

*„Dat is het beest dat Oom Bruno zag.
Wat het dan ook wezen mag!"*

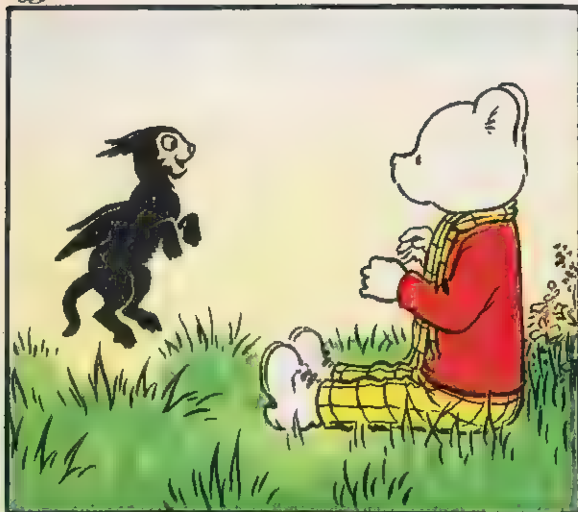
*Bruintje springt boven op zijn kop,
Maar als een vogel vliegt het op!*

Bruintje rent maar door, dan ziet hij het poesje weer wel, dan weer niet — en net als hij het wil opgeven, ziet hij het bange poesje in een boom zitten. „Waar is nu dat gekke ding dat achter jou aan zat?" vraagt hij en kijkt om zich heen. Plotseling stopt hij! „Daar zit het!" fluistert hij. „Het is net een kat, maar hij heeft vleugels! Dus Oom Bruno had toch gelijk! Hij is helemaal niet ziek!" Vol belangstelling bekijkt Bruin het gekke beest. „Wat is het nu?" vraagt hij zich af. „Het is geen kat, want het heeft vleugels en het is ook geen vogel want het heeft een harige vacht! Misschien kan ik hem vangen — of zou hij mij krabben?" Heel voorzichtig loopt hij op het beestje toe en vlakbij springt hij er ineens boven op! Maar hij graait in de lucht want het zwarte ding springt loodrecht in de lucht, alsof het al die tijd wist wat Bruintje ging doen.

BRUINTJE BEGINT WEER TE BEVEN

Mis poes! Dat gaat zo maar niet.
Het lacht Bruin uit — zoals je ziet.

„Wil jij met mij spelen — zeg?"
vraagt Bruin, maar het beestje is al weg.

In gedachten verzonken hoort hij een stem,
Het is Kersebloesem, zij wenkt naar hem.

Juist als die twee elkaar ontmoeten,
Trilt de aarde onder hun voeten.

Na zijn duik en zijn mislukte poging om het beestje te pakken zit Bruintje doodstil en wacht of het beest hem zal aanvliegen. Als dit niet gebeurt gaat hij rechtop zitten en ziet dat het beest grijnzend om hem heen danst. „Maar jij lijkt ècht op een kat," fluistert hij, „en waarom grinnik je zo? Het lijkt wel of je wilt spelen." Langzaam staat hij op en het beestje danst om hem heen en vliegt weg, net alsof hij zeggen wil dat Bruintje mee moet gaan. Bruintje geeft de hoop op om het beestje te vangen want het is zo watervlug dat hij geen schijn van kans heeft. Plotseling is het verdwenen! Bruintje kijkt om zich heen en ziet iemand uit de bosjes op hem toe komen. Het is Kersebloesem, de dochter van de Tovenaar, die hem vriendelijk toelacht. „Dag — dag, ik hebben jou gezien, maar jij niet zien mij. Waarheen gaan jij?" Als Bruintje wil antwoorden bemerkt hij tot z'n grote schrik dat de aarde weer beeft.

BRUINTJE LAAT KERSEBLOESEM LACHEN

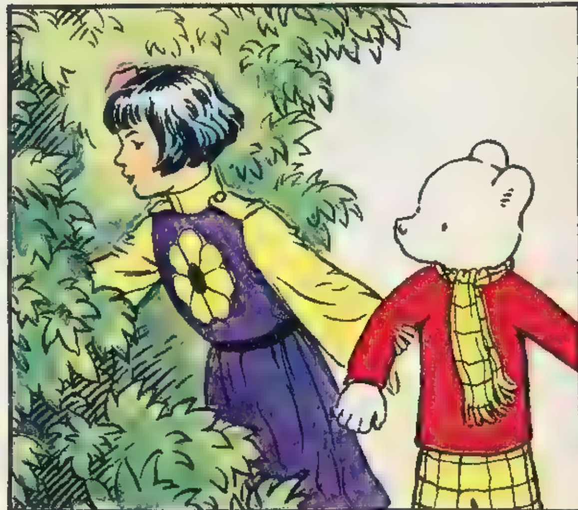
„Wat zit je daar te lachen, kind?
Hollen, gauw, voor het weer begint!"

Net wil het meisje op gaan staan,
Ziet ze daar het poesje gaan.

„Nu zijn wij weer te laat,
Hopen volgende keer beter gaat."

„Mijn pappie hier in geheim hoekje,
Proberen spreuk uit toverboekje."

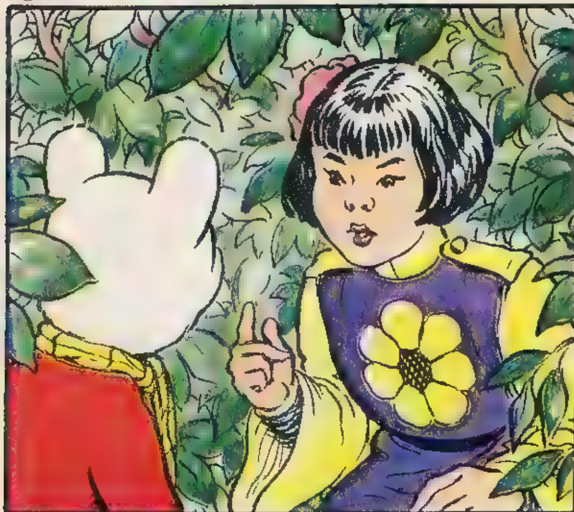
Toen de grond niet meer schudde, zat Bruintje doodsbang weer overeind. „Ik geloof dat hier op deze plaats onlangs ook een aardbeving is geweest," zegt hij spierwit. „Gauw, laten we maken dat we wegkomen.Hij kijkt naar Kersebloesem en ziet tot zijn grote verwondering dat ze hardop lacht. „Maak nou toch voort!" roept hij uit. „Het is helemaal niet zo leuk. Het is verschrikkelijk." Nog steeds lachend, staat Kersebloesem langzaam op. Ineens staart ze in de verte en roept, „Kijk, kijk, daar gaat hij! Hij ontvlucht ons weer."

Bruintje vraagt zich af waarom het Chinese meisje zo opgewonden is en draait zich om, net op tijd om het vreemde zwarte wezentje te zien wegdansen op de top van de heuvel. Gauw gaan ze er achteraan. Maar boven op de heuvel zien ze het vervelende ding niet meer. „Ik jaag er al een hele tijd achter aan om uit te vinden wat of het eigenlijk is," zegt Bruintje. „Ga je mee dan lopen we er achter aan." „Nee, dat hoeft niet, ga maar mee. Ik geloof ik kan verklaren," zegt Kersebloesem en gaat hem voor door de bosjes.

BRUINTJE VERTELT WAT HIJ WEET

„Maar af en toe zich vergissen, héél even!
Dan rare beesten, vonken en aarde beven."

Met in zijn hand een toverstaf,
Draait hij vreemde spreuken af.

Plotseling draait hij zich snel om,
„Hoe dat beertje hier nu kom?"

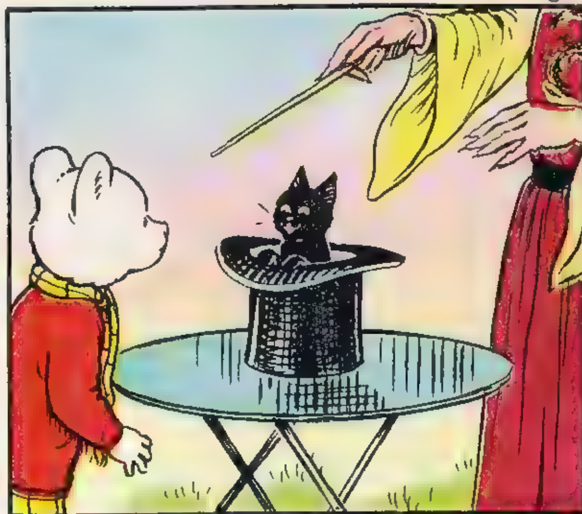
„Wat is Uw verklaring voor dat beest.
Waarvoor mijn Oom zo bang is geweest?"

In het bosje kijkt Kersebloesem hem ernstig aan. „Mijn vader is Chinese Tovenaar, hij maken héél geheime toverkunsten," fluistert zij. „Soms echter hij vergist zich en maakt sterretjes of vreemde beesten of zelfs aardbevingen. Wij hem niet storen, maar hem wel vertellen wat we gezien hebben." Ze lopen door het bosje en komen op een open vlakte. Daar staat de Tovenaar en hij mompelt in zichzelf en zwaait met zijn toverstaf. „Die gekleurde sterretjes heb ik eerder gezien," denkt Bruin. Ongeduldig draait de Chinese Tovenaar zich om, als hij bemerkt dat hij niet alleen is en Kersebloesem buigt heel diep voor hem. „Oh, eerbiedwaardige vader," zegt zij. „Dit is Bruin de Beer. Luister naar hem alstublieft, want hij heeft belangrijk nieuws." „Is dat zo? Kleine Beer, wat kom jij zeggen? Maar snel... snel!" zegt de man. „Alles wat ik heb te zeggen is dat mijn Oom Bruno erg geschrokken is van een vreemd zwart iets," zegt Bruintje zenuwachtig. „Het leek wel op een kat met vleugels."

BRUINTJE GENIET VAN HET TOVEREN

De tovenaar spreekt bedeesd,
„Hij grote blunder is geweest!"

„Kijk zo," Hij prevelt iets en wat!
Er zit in de hoed een zwarte kat!

Dan zwaait hij met een doek één keer.
En weg is het beestje weer.

Andere spreuken worden gezegd.
En plots vliegt een witte vogel weg.

Als Bruintje alles heeft verteld, is de Tovenaar niet langer ongedurig. „Dus jij hebt gezien hem en ook gevolgd?" mompelt hij. „Heel goed. Volgende keer jij hem vangen en hier brengen. Maar ik zal uitleggen. Kijk." Hij pakt een hoge hoed en laat Bruintje zien dat hij leeg is. Hij zet hem op tafel, zegt wat vreemde spreuken en ineens komt er een zwart katje te voorschijn. „Wat kunt u goed toveren!" roept Bruintje uit. „Net zo een heb ik gezien, alleen die had vleugels." De Tovenaar zegt tegen Bruintje dat hij niet ongeduldig moet zijn. „Ik ben nog niet klaar. Kijk nu goed." Hij pakt de hoge hoed en het poesje is zomaar verdwenen. Dan legt hij er een doek overheen en zegt iets vreemds in het Chinees. Eindelijk haalt hij de doek weer weg en, tot Bruin zijn grote verbazing, vliegt er een vogel uit de hoed. „Begrijpt beertje nu wat voor vreemd ding hij achterna joeg?" vraagt de man. „N... nee, ik begrijp er niets van," zegt Bruintje.

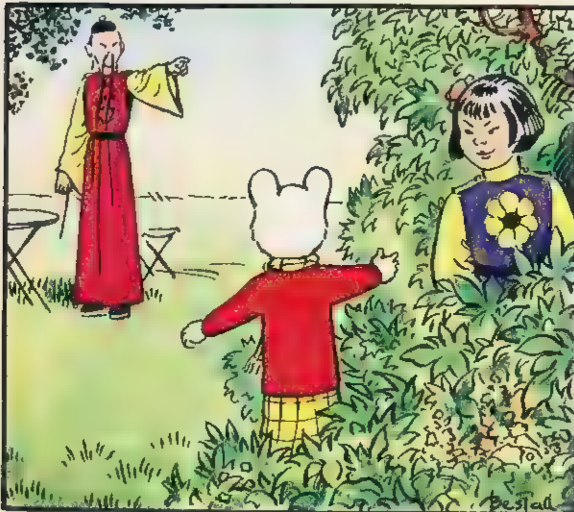
BRUINTJE BEDENKT EEN NAAM

*„Mij halen spreuken door elkaar.
Maken vogel-kat, een beest héél raar."*

*Dat is het dus! En Bruin verklaart,
„U hebt een Blunderpoes gemaakt!"*

*„Hij mag niet zwerven, haal hem vlug!
Ik stuur hem dan naar huis terug!"*

*„Wees lief voor hem en zeg hoe mooi hij is.
Hij komen naar jou toe, gewis!"*

De Tovenaar gaat er bij zitten en vertelt: „Je hebt gezien dat ik een poesje tevoorschijn toverde. Toen gebruikte ik een andere toverspreuk en er kwam een mooie vogel te voorschijn. Kijk soms let ik niet goed op en haal die twee spreuken door elkaar en dan komt te voorschijn noch een vleermuis noch een kat." „O, maar nu begrijp ik het," roept Bruintje uit. „Die vleermuizen die ik zag, zijn van u geweest, want vleermuizen vliegen eigenlijk niet overdag. Dat komt dus door'n verkeerde toverspreuk. En zo ging het ook met die zwarte kat met vleugels. Dat is een soort eh... eh... Blunderpoes!" „Ha-ha, jij zijn erg knap!" grinnikt de Tovenaar. „Dat is inderdaad een goeie naam voor mijn onoplettend getover." Bruintje is erg blij met de uiteenzetting over de Blunderpoes. „U zei dat u graag had dat hij gevangen werd," zegt hij tegen de man, „maar kunt u mij misschien zeggen hoe je 'm moet vangen? Want hij is bliksemsnel." „Niet opjagen!" zegt de Tovenaar. „Volgende keren spreken hem aan héél vriendelijk." „Zeg tegen hem dat hij erg mooi is," glimlacht Kersebloesem, „dan komt hij meteen op je af!"

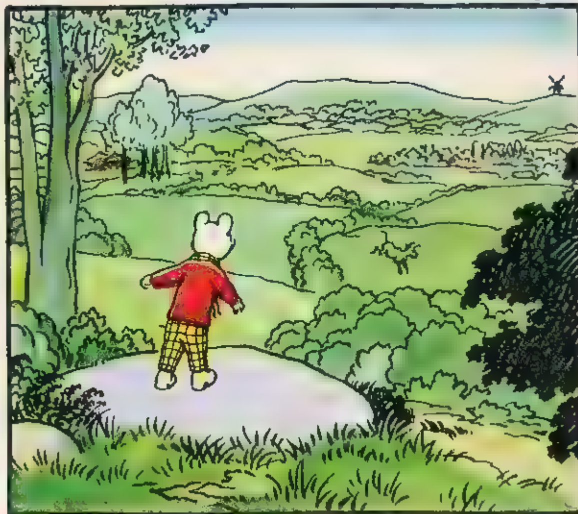

BRUINTJE GAAT OPNIEUW OP ZOEK

Bruintje gaat op de uitkijk staan.
Waar zal hij beginnen gaan?

„Er is iets niet goed met die koe!
Ik ga daar eerst maar eens naar toe."

Net wil hij een hek doorgaan,
Ziet hij twee vriendjes op de vlucht slaan.

En een bange kat gaat er vandoor.
Bruin denkt, „ik ben op 't goede spoor."

Het beertje gaat nu op zoek. „Jammer dat de Tovenaar de Blunderpoes liet ontsnappen," mompelt hij. „En hij is nu zo druk bezig met zijn nieuwe toverkunsten dat hij geen tijd heeft om zelf op jacht te gaan. Dan zal ik maar eens proberen wat ik bereiken kan. Het beest verdween in die richting. Als ik op deze rots ga staan kan ik wat rondkijken. Nee maar... wat is er met die koe aan de hand? Als een dolle rent-ie in het rond! Daar is vast wat gebeurd." En voelende dat hij op het juiste spoor is, rent hij de heuvel af. Bruintje loopt naar beneden, over een open weide, waarvan het hek openstaat. De koe is nergens te bekennen, maar aan het einde van de weide ziet hij zijn vriendjes, de broertjes Vos hard wegrennen. „Die zien er erg bang uit," mompelt hij in zichzelf. Wat zou er gebeurt zijn?" Snel loopt hij in die richting en net als hij daar is, loopt er iets anders rakelings langs hem heen. „Nog een kat!" zegt hij. „Die is ook al zo bang! Dat is vast het werk van de Blunderpoes!"

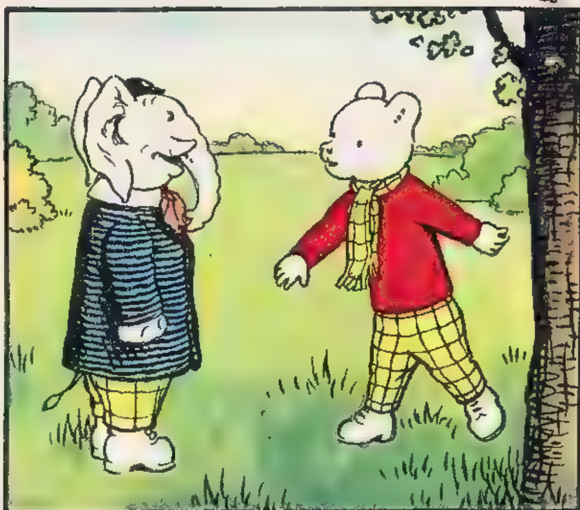

BRUINTJE'S VRIEND VALT OM

Nog meer vriendjes op de loop!
Maar Freddie blijft, dat geeft hoop.

„De oorzaak is een kat geweest."
zegt hij. „Een vreselijk beest"."

„In de boom zit het allang.
Maar mij maakt het toch niet bang!"

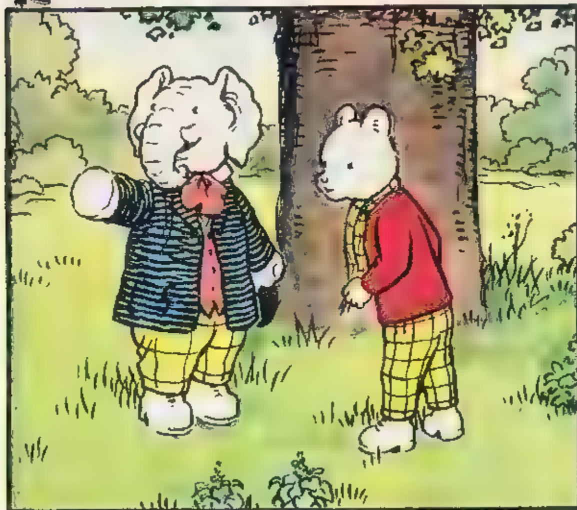
Van boven komt een boos gebrom.
Dan een sprong . . . en Fred valt om.

Bruintje weet nu zeker dat hij op het goede spoor is. „Van de Tovenaar moet ik de Blunderpoes terugbrengen," zegt hij ademloos. „Iedereen loopt er voor weg. Waarom ziet iedereen dat beest, behalve ik?" Daar hoort hij stemmen en net ziet hij in de verte Bullie Mops en Wim Das wegrennen — maar een derde vriendje Freddie Snuit, blijft kalm onder een boom staan. „Hé Freddie, wat is hier aan de hand?" vraagt Bruintje buiten adem. „Wat gebeurt er met Wim en Bullie? Zijn ze van iets geschrokken?" „Ja dat klopt," antwoordt Freddie. „We zagen een hele vreemde zwarte kat met vleugels. Ze lopen doodsbang weg, maar ik ben voor niemand bang!" „Dat is de Blunderpoes!" roept Bruintje uit. „Waar is hij nu?" „Hier in deze boom," zegt Freddie. „Het is een gek, lelijk beestje en Ooh..." Ineens stopt hij en valt zomaar achterover op zijn rug. Bruintje springt om de boom heen, maar kon net niet zien wat er gebeurde.

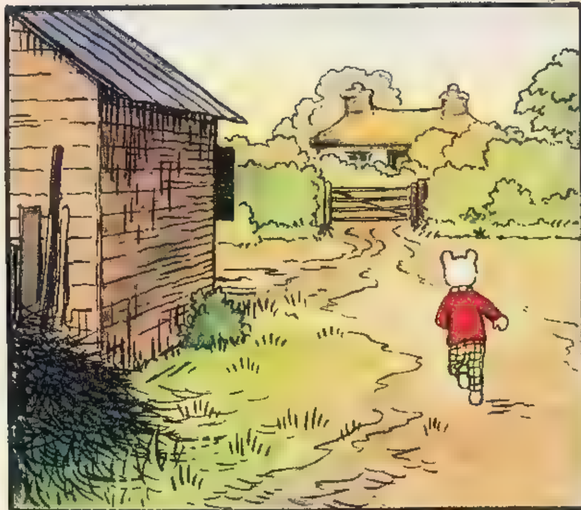

BRUINTJE GAAT NAAR EEN BOERDERIJ

„Mij heeft dat beest geen kwaad gedaan,
Kijk het is die kant weer opgegaan."

Over een hek en onder de heg,
Is dat gekke beest weer weg!

Plots vliegt een hoed boven de heg uit,
En Bruintje hoort een boos geluid.

Ik geloof dat ik mij niet vergis,
En dat dit de hoed van Boer Nelis is.

Bruintje loopt snel op zijn vriendje af. „Wat is er gebeurd? Heb je je pijn gedaan?" vraagt hij. „Nee hoor, ik doe mij nooit pijn," zegt deze — maar hij is wel een beetje in de war. „Dat zwarte ding sprong ineens op mij af en kwam bovenop mijn hoofd, zodoende verloor ik mijn evenwicht en viel op de grond." „Welke kant is het naar toe gegaan?" vraagt Bruintje. Freddie komt een beetje bij en zegt: „Als jij hem niet aan de andere kant van de boom hebt gezien, kan hij alleen maar in de richting van die boerderij zijn gegaan." Bruintje gaat er meteen achteraan en ziet juist een zwart iets vlakbij het hek. Dan kruipt het onder een heg door en is verdwenen. Bruintje rent erop af! Net is hij bij de heg of er vliegt iets zwarts overheen. Maar deze keer is het niet de Blunderpoes, doch een ouwe zwarte hoed. Bruintje raapt hem op — er staat geen naam in en omdat hij iemand hoort schreeuwen aan de andere kant, klimt hij op het hek. „Ga weg monster! Vies naar zwart beest!" zegt een boze oude stem. Loop heen!" „Maar dat is de oude Boer Nelis zo te horen," denkt Bruintje.

BRUINTJE GEEFT BOER NELIS ZIJN HOED

„Dank je, Bruin, geef die hoed maar hier,
Ik gooide hem naar dat lelijke dier."

„Hij heet Blunderpoes," zegt Bruintje Beer,
„En noem hem nooit lelijk meer!"

„Zoiets heb ik nog nooit gehoord!"
Boos gaat Boer Nelis weer voort.

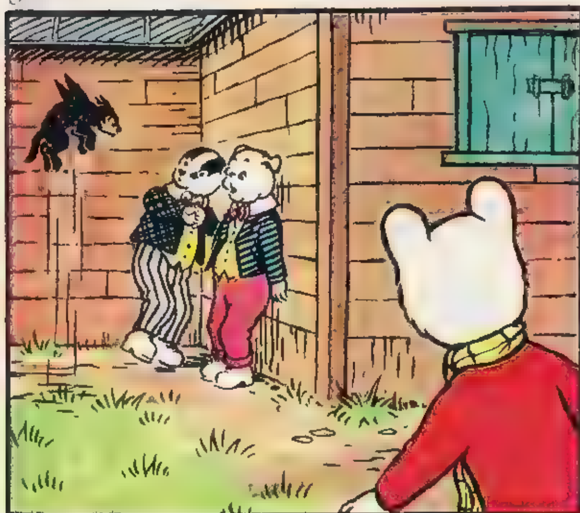
„Wat is dat angstig stemgeluid?
Die kant moet ik maar eens uit!"

Bruintje klimt snel over het hek en loopt op zijn oude vriend toe. „Is dat uw hoed, Boer Nelis?" zegt hij. „Ah, dank je wel kleine Bruin," zegt de oude man. „Heb jij ook dat gekke lelijke zwarte ding gezien? Viel mij ineens aan en toen ik hem met mijn stok afweerde ging hij als een wilde te keer. Ik gooide ook nog mijn hoed naar hem toe, maar die miste jammer genoeg en vloog over de heg..." „Ja, dat zag ik en bijna raakte u mij, zegt Bruintje. „Alstublieft, Boer Nelis, dat beestje heet een Blunderpoes en die mag u nooit lelijk noemen!" Boer Nelis kijkt Bruintje erg verbaasd aan. „Houd jij maar een oud man voor de gek — ventje!" hijgt hij boos. „Een blunderpoes nou nog mooier! Daar heb ik nog nooit van gehoord!" „Nee, dat klopt," zegt Bruintje, „daar heeft nog nooit iemand van gehoord! Dat is ook de reden dat ik hem moet vangen!" Boer Nelis verliest nu zijn geduld. „Hoepel op met je onzin," zegt hij en loopt moeizaam door, Bruintje achterlatend. Deze loopt langs een schuur en zegt tot zichzelf, „ik hoor nog meer stemmen en die klinken erg bang!"

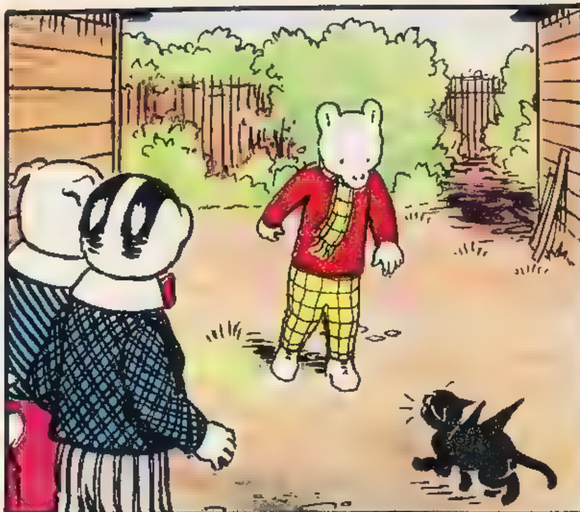

BRUINTJE GEBRUIKT LIEVE WOORDJES

Stijf staan twee vriendjes tegen de muur.
Het beest maakt hen het leven wel zuur!

„P-poesje, poesje, komt eens hier!
Wat ben je toch een beeldig dier."

Als Bruintje vleit, „wat een mooie vacht."
Is het net alsof het poesje lacht!

Dolblij spint het poesje weer.
En springt bovenop Bruintje Beer.

Bruintje gaat op het geluid af en ziet zijn twee beste vriendjes. Wim en Bullie, stokstijf tegen de muur van de schuur staan en zij kijken doodsbang naar de Blunderpoes die dreigend voor hen op en neer springt. „Oh, Bruintje help toch!" roept Wim uit. „Wat is dit voor een zwart ding? Kom ons toch snel helpen voordat hij ons gaat krabben!" Bruintje herinnert zich de woorden van de Tovenaar, raapt al zijn moed bij elkaar en zegt met een week stemmetje: „Lief poesje, mooi poesje." Tot zijn grote opluchting ziet hij dat de Blunderpoes ineens heel rustig wordt en hem aanstaart. Wim en Bullie kijken toe hoe hun vriendje dit vreemde beest toespreekt. „Hoe moet ik dat beest nu te pakken zien te krijgen," denkt Bruintje. „Zou ik 'm durven oppakken?" Hij vertrouwt het nog steeds niet en gebruikt daarom allerlei lieve woordjes. „Wat ben jij toch een mooi poesje," zegt hij. „Jouw vacht is zo zacht als fluweel en wat heb jij mooie grote ogen en wat een prachtige snorharen!" De Blunderpoes staart hem strak aan, alsof hij zijn oren niet kan geloven. En ineens, tevreden snorrend, springt hij bovenop Bruintje.

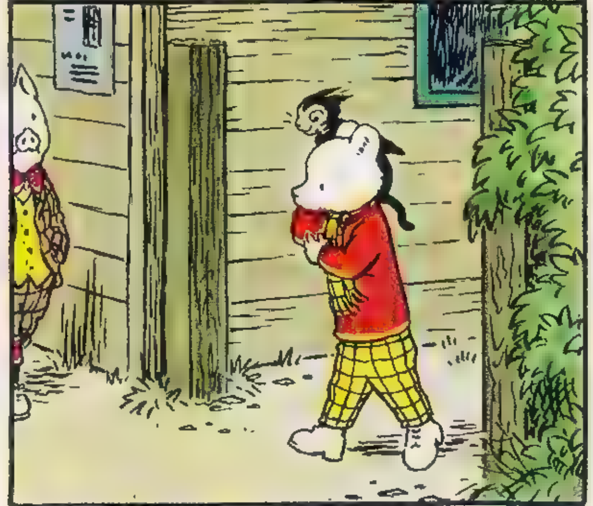

BRUINTJE ONTMOET BIG KRULSTAART

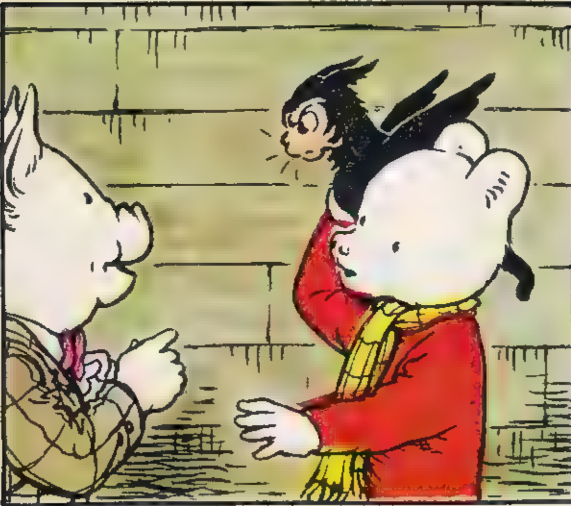

Met grommen is het nu gedaan.
Hij vlijt zich tegen Bruintje aan.

Maar daar komt Big Krulstaart aan.
„O," denkt Bruin, „als dat maar goed zal gaan!"

En ja hoor! Big met zijn domme snuit,
Lacht vierkant het poesje uit.

Dat neemt het dier natuurlijk niet,
En neemt een sprong, zoals je ziet.

Bruintje is nog steeds een beetje bang en als de Blunderpoes zo op hem afspringt, probeert hij weg te lopen, maar het beestje is zo razendsnel dat hij zich tevreden op Bruin's schouder neerzet en snorrend tegen zijn hoofd aanleunt. „Ik geloof dat hij mij wel leuk vindt!" zegt Bruintje voorzichtig. „Wat maakt hij een lawaai. Hij spint als een motortje. Nu snel naar de Tovenaar terug!" Terwijl Wim en Bullie toekijken loopt hij het erf af met de Blunderpoes bovenop zijn schouder. Maar ze ontmoeten nog een vriendje van Bruin, Big Krulstaart. Bruintje probeert hem zonder meer voorbij te lopen, maar Big roept hem vrolijk toe : „Hé Bruin, wat heb je daar nu op je schouder? Wat is dat nu voor een vreemd ding?" Plotseling stopt hij en loopt langzaam achteruit als hij de boze blik in de ogen van de Blunderpoes ziet. „Wat ziet dat beest er afschuwelijk uit! Hoe ben je aan zoiets lelijks gekomen?" En voordat Bruintje het kan verhinderen springt het boze beest boven op Big.

BRUINTJE LAAT IEDEREEN VERSTELD STAAN

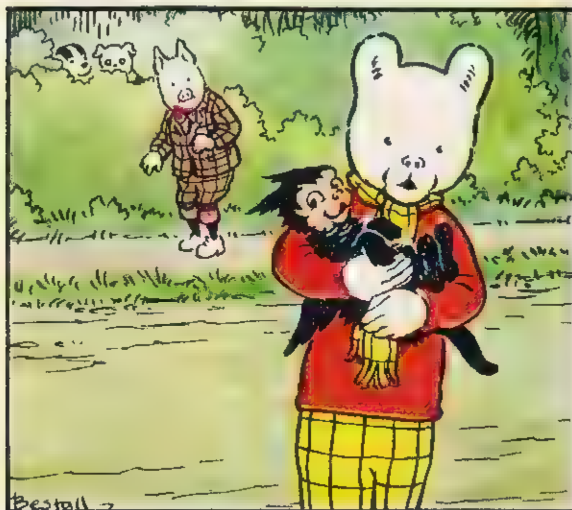

„Niet doen!" roept Bruintje Beer,
„Kom, mooi poesje, nu niet meer!"

De Blunderpoes kijkt fronsend om,
En komt terug, na een laatste grom.

Terwijl Bruin zoete broodjes bakt,
Heeft hij hem stevig opgepakt.

De vriendjes blijven uit de buurt,
Als het over Bruins schouder gluurt.

Big is zo onthutst door de snelle aanval van de Blunderpoes dat hij hem slechts een paar keer kan ontwijken, voordat hij struikelt en op de grond valt. Bruintje rent op hem af en ziet hem doodsbang op de grond liggen, terwijl de Blunderpoes over hem heen en weer vliegt. Alhoewel het beestje blaast van woede, spreekt Bruintje hem toch kalmerend toe, „Kom, ga weg van Big, mooi poesje," zegt hij met bevende stem. En weer loopt het vreemde beest op hem af en bekijkt hem achterdochtig. Bruintje is erg zenuwachtig en zegt zachtjes allerlei lieve woordjes tegen de Blunderpoes, die langzaam maar zeker veel rustiger wordt en weer begint te spinnen. Bruintje raapt weer al zijn moed bij elkaar en tilt het vreemde wezen op en er gebeurt niets! „Ik zal 'm deze keer maar goed vasthouden," denkt Bruintje, „dan kan hij niemand meer aanvallen." Ondertussen zijn Wim en Bullie bij Big gaan staan en alle drie zien zij verbaasd toe. „Hoe lukt het Bruin toch om dat beestje zo rustig te krijgen?" fluistert Bullie.

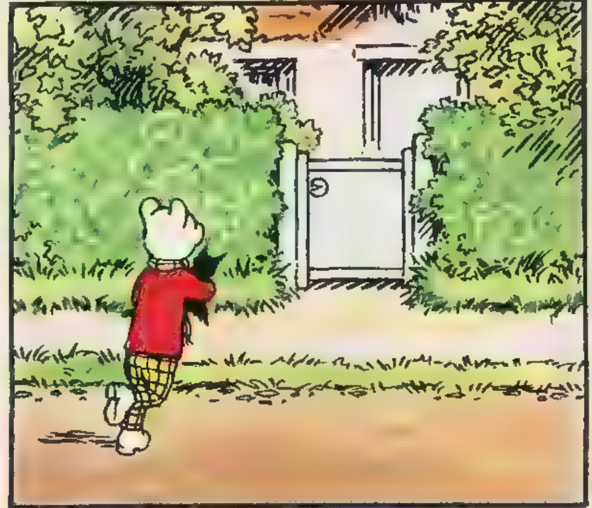

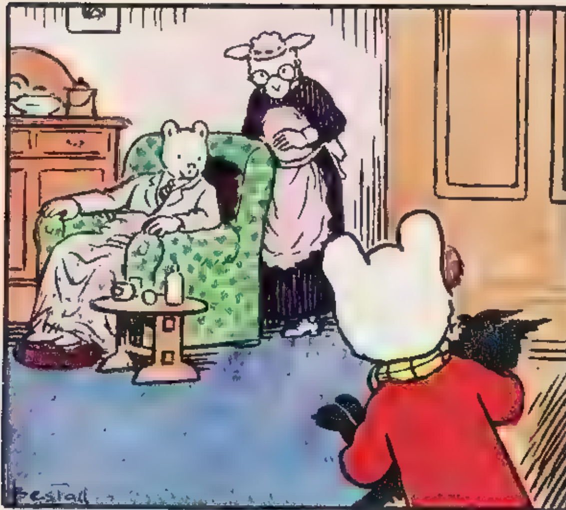
BRUINTJE KOMT ONGEZIEN BINNEN

Bruintje haast zich over het veld.
Gezien worden wil hij voor geen geld.

„Ik moet even langs mijn Oom.
Dan help ik hem weer uit de droom."

„Kijk Oom, hier is het poesje weer!
Het is echt! Aai het maar een keer."

Maar tot Bruintje's groot verdriet,
Ziet ook Oom zijn schoonheid niet.

De Blunderpoes houdt Wim, Bullie en Big duchtig in de gaten, maar omdat hij niets onaardigs meer hoort, blijft hij rustig in Bruins armen liggen. Daar hoort Bruintje plotseling stemmen en vlug verbergt hij zich achter een boom om verdere moeilijkheden te voorkomen. En als zijn andere vriendjes voorbij zijn, gaat hij weer door. „Voordat ik naar de Tovenaar ga, moet ik dit beestje nog wel even aan mijn Oom Bruno laten zien; eigenlijk kan ik geen tijd meer verliezen." Deze keer komt hij zonder moeilijkheden bij het huisje aan. Oom Bruno zit binnen nog steeds in zijn stoel en voelt zich helemaal niet lekker en juffrouw Schaap loopt bedrijvig om hem heen. „Heb je dokter Leeuw al gehaald?" vraagt ze. „Nee, maar dat is ook niet nodig," legt Bruintje uit. „Hij is helemaal niet ziek. Dat ding dat hij voor het raam zag, bestaat ècht! Kijk maar — hier is het! Vindt u hem niet prachtig?" Oom Bruno en de Blunderpoes kijken elkaar aan. „Maar wat is dit eigenlijk?" vraagt Oom verbaasd. „En vind jij dit nu zo prachtig?"

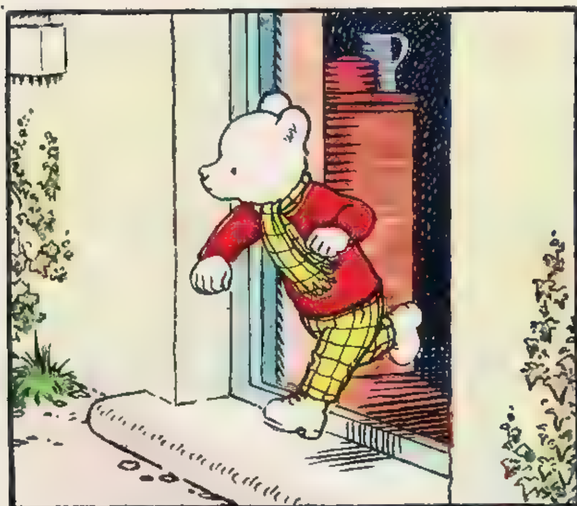
BRUINTJE RENT DE TUIN IN

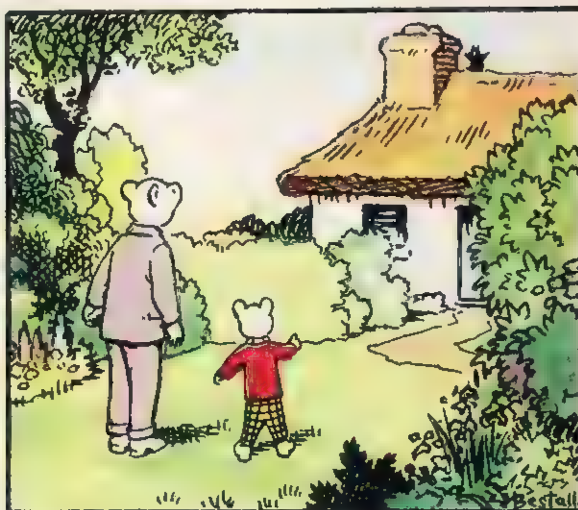
„U moet 'm niet plagen! Pas op!"
Maar te laat — het beestje springt er bovenop!

Snel neemt het de benen,
En is in een flits in de schoorsteen verdwenen.

Bruintje rent weer gauw naar buiten.
Hij denkt: „Nu kan ik naar hem fluiten!"

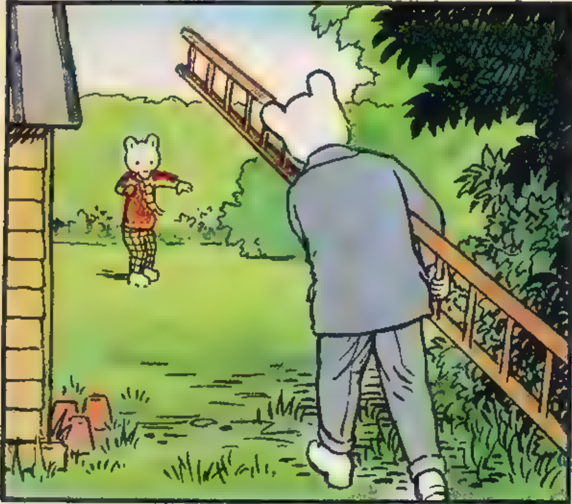
Daar zit het beest met groot gemak.
Mokkend boven op het dak.

Oom Bruno glimlacht tevreden nu hij weet dat het ding dat hij voor het raam zag, tenminste blijkt te bestaan. „Ik kan maar niet bedenken wat het is," zegt hij, „Ik vind dat het er verschrikkelijk uitziet, vind je niet?" „Oh, niet zeggen," roept Bruintje uit, „Dat mag u nooit zeggen. Daar kan het niet tegen! en..." Maar het is te laat. De Blunderpoes staart boos naar Oom Bruno en springt blazend op hem af. Deze trekt snel een deken over zich heen, maar het boze beest springt op en neer. Dan vliegt het door de kamer naar de schoorsteen en klimt razendsnel naar boven. Verslagen vergeet Bruintje alles en denkt er alleen aan dat hij de Blunderpoes in de gaten moet houden, en hij rent naar buiten. „Wat een gek beest is dat," zegt Oom Bruno, „En waarom viel hij mij aan?" „Hij kan er niet tegen als je onvriendelijk tegen hem bent," fluistert Bruntje, „Je moet hem vertellen hoe lief hij is, zelfs al ben je het er niet mee eens." Plotseling geeft hij een schreeuw. „Kijk daar zit hij. Boven op het dak vlakbij de schoorsteen!"

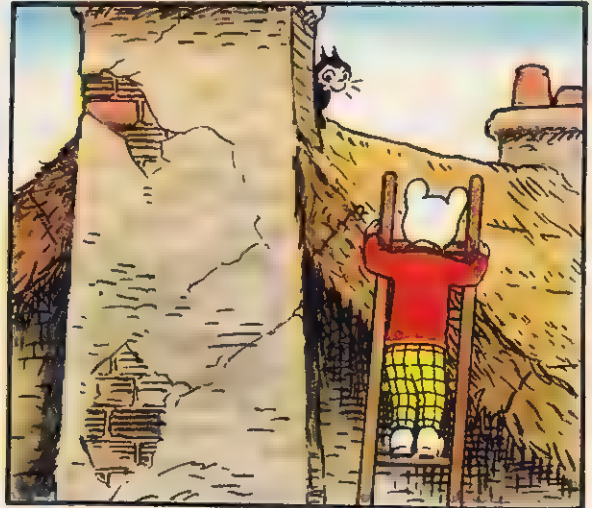

BRUINTJE KLIMT OP EEN LADDER

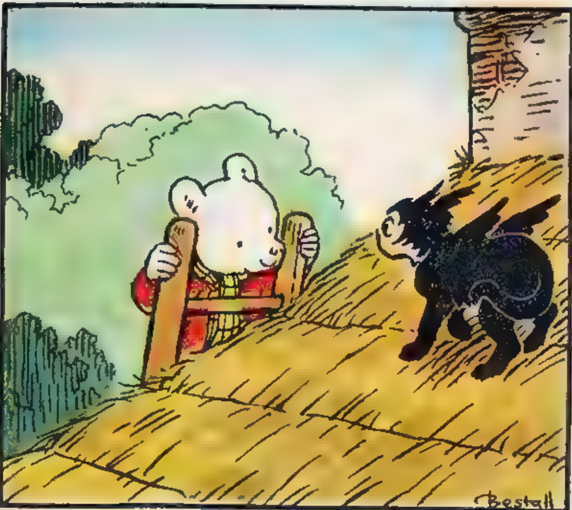

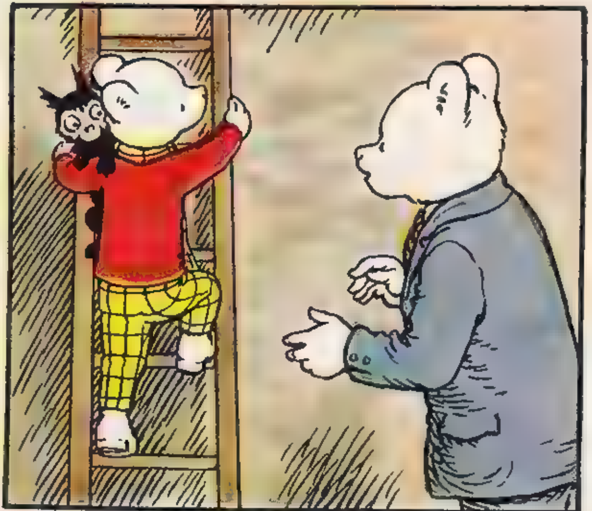
Oom komt met een ladder aandragen.
„Misschien kun je het hiermee wagen?"

Maar al klimt hij nog zo hoog,
De poes ontwijkt hem met een boog.

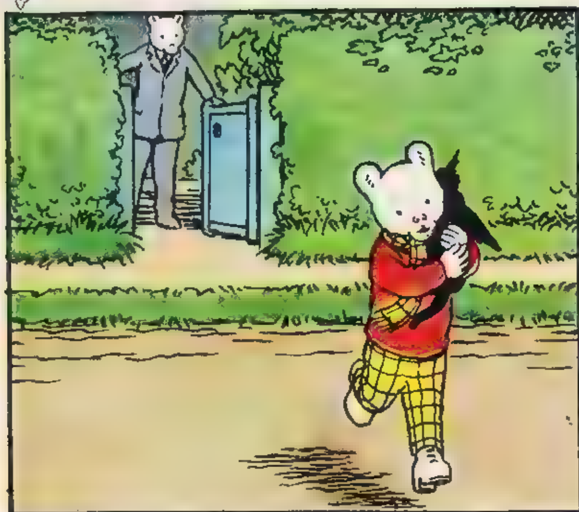
Dan zegt Bruin: „Ach lief dier,
Je bent zo mooi, kom nu maar hier!"

„Zie je wel," zegt Bruin tevreden,
En draagt het poesje naar beneden.

Bruintje gaat naar hem toe en roept de liefste naampjes die hij bedenken kan, in de hoop hem te bewegen naar beneden te komen. Deze keer heeft hij geen succes! De Blunderpoes blijft zitten en kijkt hem recht in de ogen, maar hij verroert geen vin. „Misschien kan je beter naar boven klimmen om hem te pakken," stelt Oom Bruno voor. „Ik zal een ladder voor je halen." Hij loopt snel weg en komt even later terug met een ladder die hij tegen het dak aanzet. Langzaam klimt Bruintje naar boven, maar de Blunderpoes blijft nog steeds doodstil zitten. Vanaf de ladder blijft Bruintje allerlei lieve woordjes tegen hem zeggen, en inderdaad na een tijdje staat de Blunderpoes op en komt héél langzaam op hem af. „Nou hij vertrouwt mij toch niet zo erg!" denkt Bruintje. „Dit is waarschijnlijk de laatste keer dat ik hem lokken kan. Ik moet er voor zorgen dat niemand hem nog beledigen kan." Als hij het beestje weer heeft opgepakt, gaat hij voorzichtig de ladder af. „Ik begrijp niet hoe het jou gelukt is," roept Oom Bruno uit. „En je hebt mij nog steeds niet verteld wat voor een beest het eigenlijk is?"

BRUINTJE IS NET OP TIJD

Hij houdt hem stevig vast, dit keer,
Weglopen kan hij echt niet meer.

Het wordt laat, wat moet hij lopen, zeg,
Maar het meisje is nog steeds niet weg.

„Wat een mooi poesje," zegt ze zacht,
Terwijl ze het diertje lief toelacht.

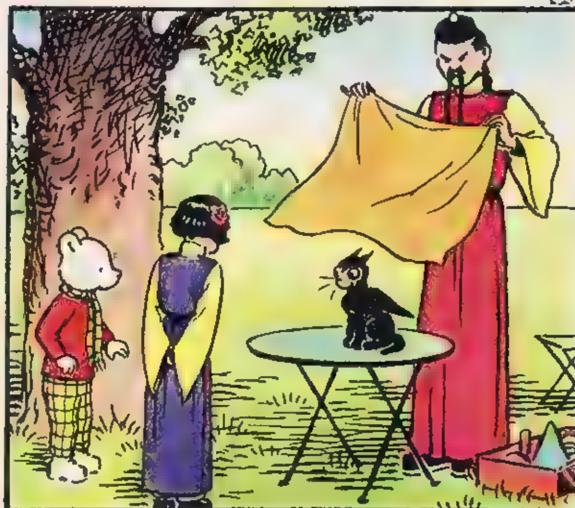
De Tovenaar roept vreselijk blij,
„Jij brengen poes terug bij mij."

Bruintje gunt zich zelfs geen tijd om de vraag van Oom Bruno te beantwoorden. „Het is helemaal geen dier," roept hij uit. „Het is een vergissing van een tovenaar. Maar een hele mooie vergissing," voegt hij er snel aan toe als hij merkt dat de Blunderpoes zich ineens schrap zet. Na een tijdje gaat hij weer liggen en begint te spinnen en nu loopt Bruintje naar de heuvel en ontloopt onderweg iedereen. „Ik ben wel lang weg geweest. Ik hoop dat de Tovenaar niet weggegaan is," mompelt hij. Maar tot zijn grote genoegen ziet hij opeens Kersebloesem staan vlak bij de bosjes. Het Chinese meisje heeft het bevel van haar vader niet vergeten. Verheugd ziet ze dat Bruintje de Blunderpoes draagt en meteen geeft ze hem allerlei lieve naampjes, zodat hij dubbel zo hard gaat snorren. „Jij bent erg knap, Bruintje," glimlacht ze, „En je bent net op tijd. Mijn eerbiedwaardige vader wil juist naar huis gaan. Kom snel!" Ze lopen het bosje door en komen op het open veld, waar de Tovenaar net ophoudt met het uitproberen van nieuwe toverspreuken en bezig is alles in te pakken.

BRUINTJE ZIET EEN WONDER

Als hij het diertje heeft bekeken,
Begint hij zacht Chinees te spreken.

„Poesje hier niet blijven wil,
Daarom blijven zitten stil!"

„Hem van Land van Geheimen zijn,
Hier hij vinden het niet fijn!"

„Hij voelde zich hier niet thuis.
Ik stuur hem nu naar zijn eigen huis!"

Als hij ziet dat Bruintje de Blunderpoes bij zich heeft, pakt de Tovenaar zijn toverstaf weer uit. Hij komt op het poesje af, spreekt even in het Engels en dan, een hele tijd, in het Chinees. „Wat gaat u nu doen met hem, nu hij weer terug is? vraagt Bruin. „Ik sturen hem naar huis," zegt de Tovenaar. „Hij behoren hier niet. Hier kan hij niets te eten vinden, daarom hij gaan weg." Hij tilt de Blunderpoes op en zet hem op de tafel en bedekt dit met een gekleurde doek. Tot Bruins grote verbazing blijft de Blunderpoes heel kalm zitten terwijl hij die doek over zich heen krijgt. „Blunderpoes behoren niet tot deze wereld," legt de Tovenaar uit. „Hij komen uit het land van de Geheimen. Daar wonen al zijn vrienden en bekenden. Hij zou hier nooit gelukkig kunnen zijn — daarom hij gaan terug. Let nu goed op!" Langzaam zwaait hij de toverstaf heen en weer en mompelt vreemde woorden. Er komen allemaal sterretjes in de lucht en tot zijn grote verbazing ziet Bruin dat de doek zakt, net alsof hetgeen dat eronder was, langzaam verdwijnt.

BRUINTJE RENT TERUG NAAR HUIS

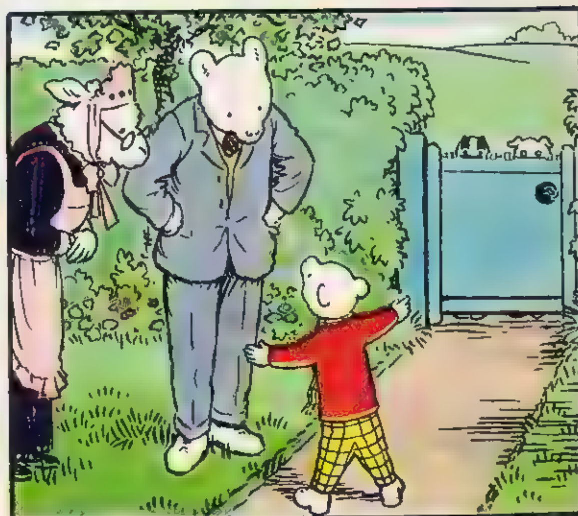
‚Met een snelle toverspreuk.
Hij weer gauw bij vriendjes, leuk."

„Jij goed helpen, vind ik fijn!
Mijn Pappie nu weer vrolijk zijn."

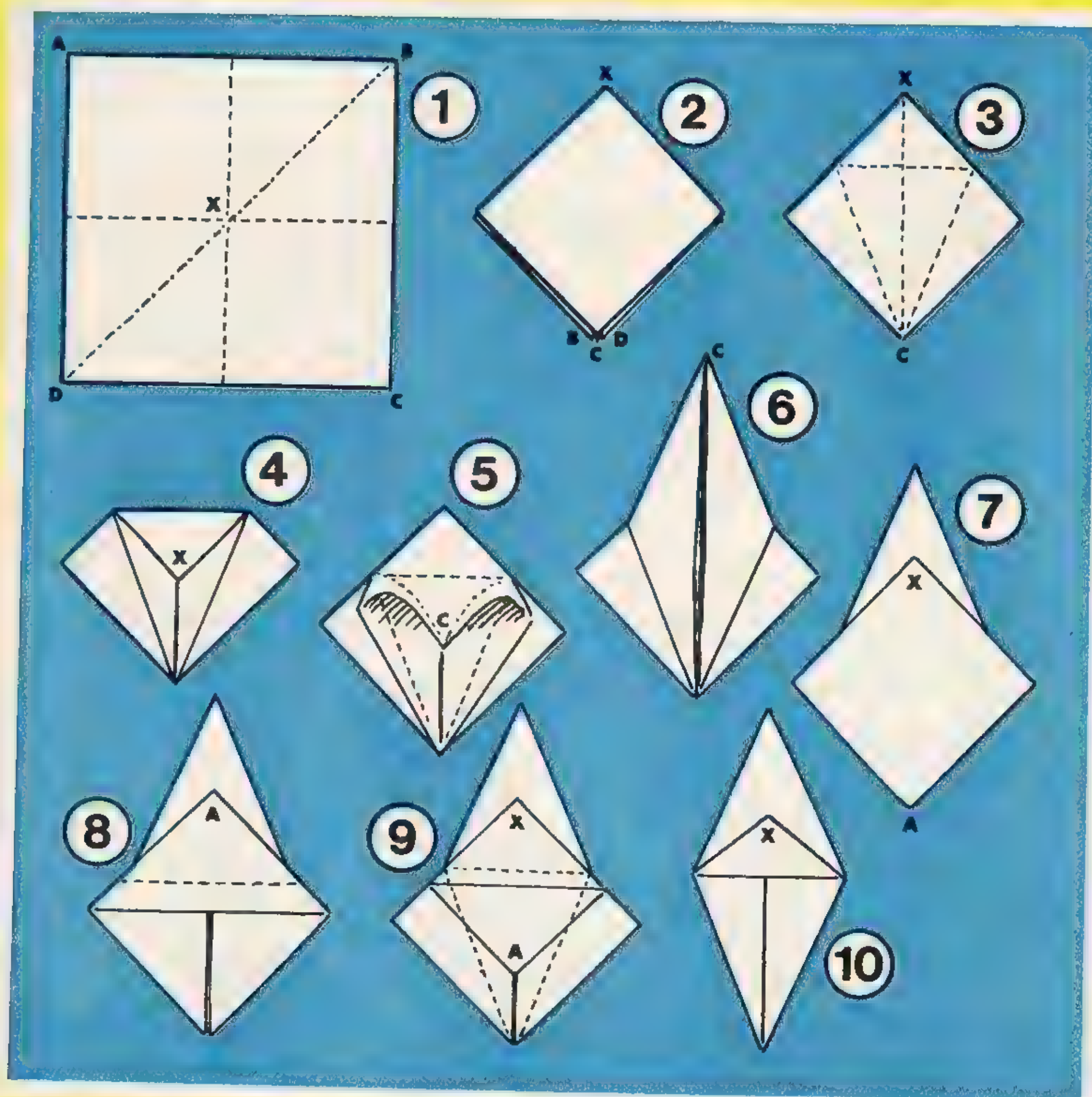
Bruintje gaat nu met grote spoed,
Naar Oom, die hij alles vertellen moet.

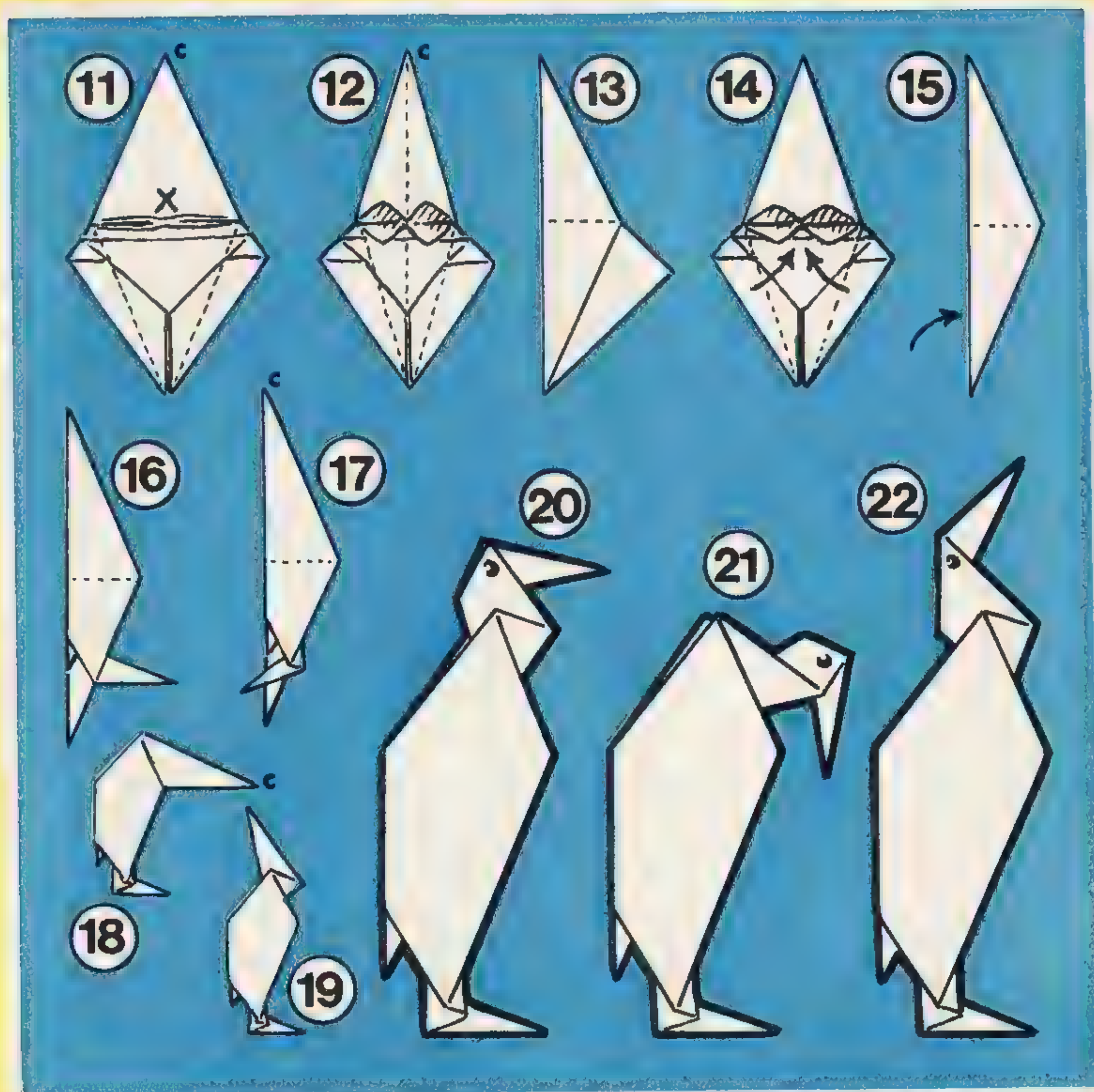
De vriendjes, nieuwsgierig allemaal,
Wachten ook op het verhaal.

Na een tijdje tilt de Tovenaar de doek weer op en laat de lege tafel zien. „Zo," zegt hij, „Eind goed, al goed. Jij vangen Blunderpoes en ik zenden hem naar huis. Ik dank jou. Jij voorkomen veel moeilijkheden." „Ik dank jou ook," zegt Kersebloesem lachend als zij afscheid nemen. „Mijn vader had een slechte bui. Nu is hij helemaal zonder zorgen." „Het is wel een vreemd avontuur geweest," zegt Bruintje, „En als ik weer eens vleermuizen zie of aardbevingen meemaak hier in de buurt, dan weet ik tenminste waar ze vandaan komen." Erg tevreden dat alles zo goed afgelopen is, rent Bruintje snel naar huis terug om het hele verhaal aan Oom Bruno en Juffrouw Schaap te vertellen. „En kan ik nu naar buiten gaan en alles aan mijn vriendjes vertellen?" vraagt hij. „Kijk maar, ze wachten al bij het hek op mij." „Nu goed dan, maar kom snel terug," zegt Juffrouw Schaap, „Want ik moet je trui nog wassen, die is van voren helemaal vies." „Dat is geen wonder," lacht Bruintje, „Daar heb ik namelijk een hele tijd die Blunderpoes tegenaan gedragen. [illegible] kunt zich voorstellen dat hij vies was na dat ochtje door de schoorsteen!"

MAAK NET ALS BRUINTJE, UIT EEN STUK

Waar vind je dat deze vogel op lijkt? Is het een reiger, een adelaar of een pinguin? Of is het, net als de Blunderpoes, weer een vergissing van de Chinese Tovenaar? Om deze vogel te maken heb je een vierkant, sterk stuk papier nodig, het beste is luchtpostpapier. Vouw eerst de diagonaal BD, draai het papier om en vouw de tegenoverelkaar liggende zijden naar elkaar toe (zie fig. 1). Breng B naar D toe, zó dat de twee zijden naar binnen klappen en C op A valt (fig. 2). Vouw het bovenste blad om zodat de lijn CX ontstaat (fig. 3), vouw de bovenste twee zijkanten naar binnen en de hele bovenkant X naar beneden (stippellijn fig. 3), het resultaat is fig. 4. Druk de vouwlijnen goed aan en sla alles weer open tot fig. 3. Punt C omhoog brengen (fig. 5) en volgens de nieuwe vouwlijnen helemaal doorvouwen tot fig. 6. Randen goed scherp tegenelkaar vouwen en het geheel omdraaien (fig. 7). Nu A naar X brengen en volgens de aangegeven horizontale stippellijn, A weer terugvouwen, net zo ver als in fig. 9 staat aangegeven. Dit is belangrijk om het kleine staartje te maken. Vouw nu de 2 zijkanten naar elkaar toe zodat ze in het midden precies aansluiten (fig.

10). Open nu de twee laatste vouwen een klein beetje en vouw X horizontaal (fig. 11). Met duim en wijsvinger maak je nu de opening weerszijden van X voorzichtig open. Om ze verder te openen (fig. 12) moet je de hele constructie in tweeën vouwen (fig. 13), weer geleidelijk openen en voordat je het dicht vouwt, de twee zijkanten naar binnen vouwen, zodat ze tegen elkaar aankomen daar waar in fig. 14 twee pijlen staan. Dichtvouwen (fig. 15) en alles zo plat mogelijk vouwen. Voor de rest alleen maar vouwen en terugvouwen. Allereerst het ene been horizontaal terugvouwen (op fig. 15 pijl, zo hoog mogelijk), nu komt de staart te voorschijn (fig. 16). Meteen weer terugvouwen (fig. 17) en dan nog een keer. Met het andere been doe je precies hetzelfde, zodat de twee voetjes naast elkaar staan. De kop van de vogel kan je op verschillende manieren maken, je begint als fig. 18, en volgens fig. 19, 20, 21 en 22 kan je allerlei soorten koppen maken. Uiteindelijk kan je de hele vogel in diverse kleuren verven en er oogjes intekenen.

BRUINTJE

en de

PAPIER-REGEN

Waarom krijgt alleen Bruintje van alle kinderen in het Notenwoud een cadeautje met Sinterklaas? Er schuilt een vreemde verrassing achter dit raadsel en heel toevallig lossen Bruintje en Freddie alles op ten voordele van hun vriendjes.

BRUINTJE VERZAMELT DE LIJSTEN

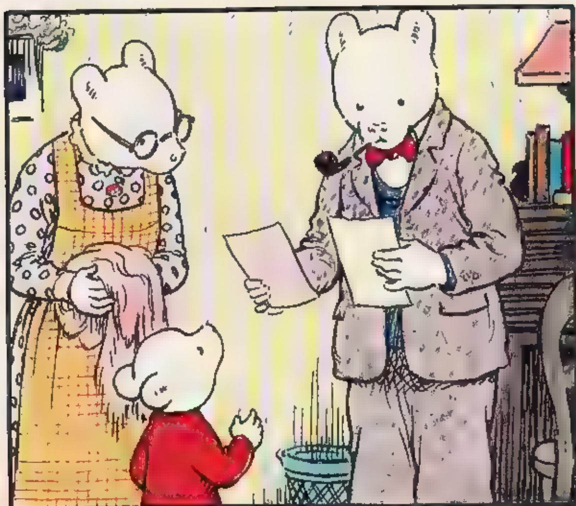

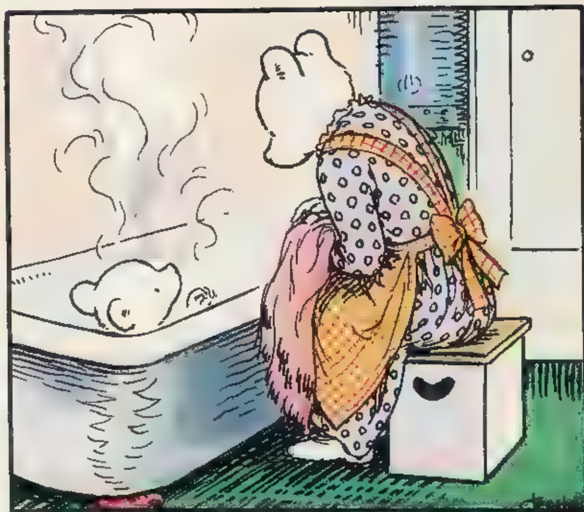
„Wat is dit nu?" denkt Bruintje Beer,
Een regen van papier daalt op hem neer.

Thuis met Moe bekijken ze samen,
Allemaal lijsten met vreemde namen.

„Dit zijn de adressen uit de buurt,
Maar geen van ons dorp, hoe je ook tuurt!"

„Vreemd," denkt Bruintje nog in bad.
„Waarom nu juist weer op mijn pad?"

Op een koude namiddag loopt Bruintje naar huis toe. Ineens staat hij stil — vlak voor zijn neus dwarrelt iets wits. En als hij zich omdraait ziet hij dat hij omgeven is door een lawine van blaadjes papier. „Waar zouden die nu vandaan komen," denkt hij. „Die moeten toch van iemand zijn," mompelt hij, „want er is op geschreven. Laat ik ze maar eens meenemen." Hij raapt alle blaadjes die hij ziet op en loopt snel naar huis om dit aan zijn moeder te laten zien. „Het lijken wel allemaal lijsten met namen," zegt ze, „laat het maar eens aan je vader zien." Vader Beer bekijkt alles aandachtig en zegt: „Dit zijn lijsten met namen uit dorpen hier in de buurt — Lijsterdorp — en Bloemenheuvel — en Kleinhuis — en Poesplaats. Er is er geen bij voor Notenwoud. Hoe kom je hier aan?" Maar dan zegt moeder Beer: „Geen tijd meer hoor. Je moet in bad." Maar zelfs in bad blijft Bruintje doormijmeren over dit raadsel.

BRUINTJE VERRAST EEN KLEINE MAN

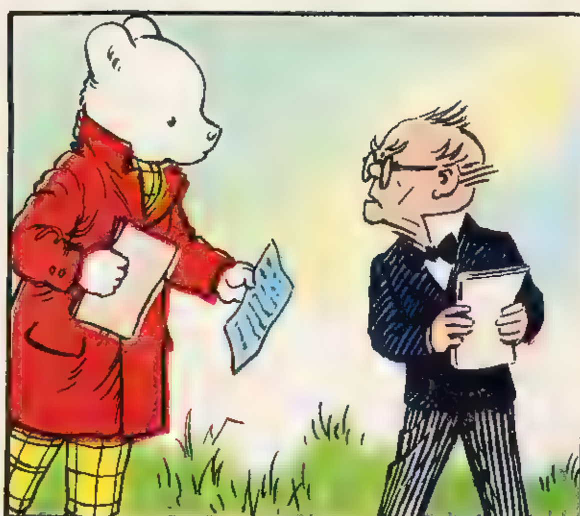
's Morgens wekt hem een geluid.
„Het hek staat open, gauw eruit!"

„Als ik daar eens meer van wist!"
denkt hij, terwijl hij de papieren bijeen grist.

Dat mannetje heeft er nog veel meer
„Meneer, wacht even!" roept Bruintje Beer

„Weet U of er nog meer lijsten bestaan?"
„Dat," snauwt het mannetje, „gaat jou niets aan!"

De volgende morgen staat Bruintje vroeg op en als het licht genoeg is gluurt hij tussen de gordijnen door. „Ik dacht dat ik iemand buiten hoorde," mompelt hij. „Kijk ons hek staat open en daar ligt nog een stuk papier buiten. Dat ziet er net zo uit als degene die ik gisteren vond. Zachtjes kleedt hij zich aan, gaat naar de kamer, pakt de stapel papieren en gaat heel voorzichtig naar buiten. „Er was inderdaad iemand hier," fluistert hij. „Daar loopt hij." Het figuurtje dat voor hem uit loopt heeft ook een stapel papieren in zijn hand. „Wat is hij klein," denkt Bruin. „Het lijkt wel een speelgoed-mannetje. Hé — wacht eens op mij!" Het mannetje draait zich met een ruk om en laat van schrik een paar papieren vallen. „O meneer, het spijt me dat ik u aan het schrikken heb gemaakt," zegt Bruin. „Zoekt u misschien die vellen papier? Kijk ik heb er al een heleboel. Zijn die van u? En..." Het mannetje staart hem boos aan en zegt: „Bemoei je met je eigen zaken!"

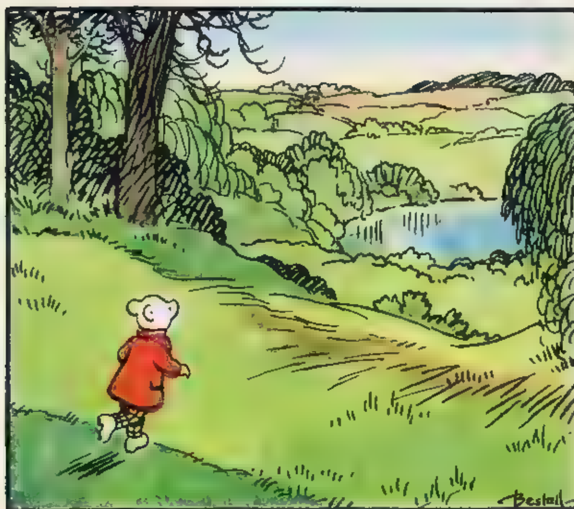
BRUINTJE WIL MEER WETEN

Ineens pakt hij Bruins papieren af,
Draait zich om en verdwijnt in draf.

„Nou," denkt Bruin, „dat was stug!
Maar ik ga toch niet terug."

Maar het mannetje neemt de benen,
En is weldra uit het gezicht verdwenen.

Heel voorzichtig sluipt hij voort,
Als hij wat bewegen hoort.

Maar Bruintje wil nog wel wat meer weten! „Maar wat betekenen toch die lijsten alstublieft?" vraagt hij. „En hoe komt het dat ze zo maar uit de lucht vallen? En van wie zijn ze?" Het mannetje kijkt nu erg boos. „Geef hier, gauw geef hier!" schreeuwt hij en trekt alle papieren uit Bruintjes hand. „Jij vraagt veel te veel! We hebben al moeite genoeg gehad zonder het beantwoorden van jouw vragen." Bliksemsnel schiet hij langs Bruintje Beer en vliegt weg, Bruintje volkomen verbaasd achterlatend. Dan draait hij zich om en gaat achter hem aan. „Er is toch iets aan de hand met die Papier-regen," denkt hij. „Waarom was dat kleine mannetje zo opgewonden? Wie is hij eigenlijk? En waar is hij naar toe gegaan? Dat moet ik allemaal eens uitvinden!" En daar gaat Bruin. De ander is in geen velden of wegen te zien. Bruintje ziet een meer voor zich, met bomen en weiden. „Hij is wel erg snel verdwenen!" zegt Bruin als hij bij het meer aankomt. „Maar daar bij die boom beweegt het water! Misschien dat hij daar is. Ik zal eens aan de oever kijken."

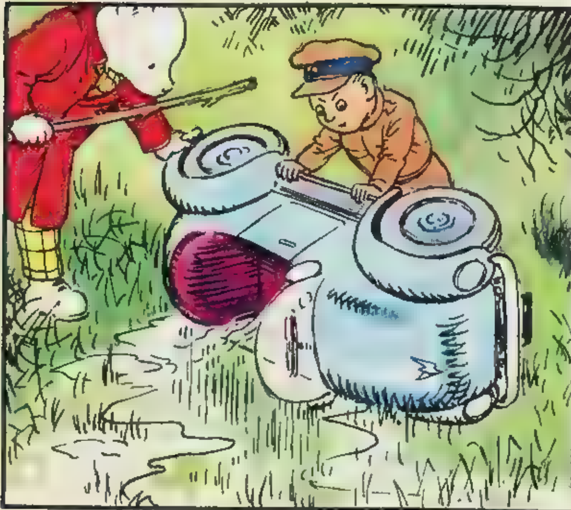
BRUINTJE REDT EEN AUTO

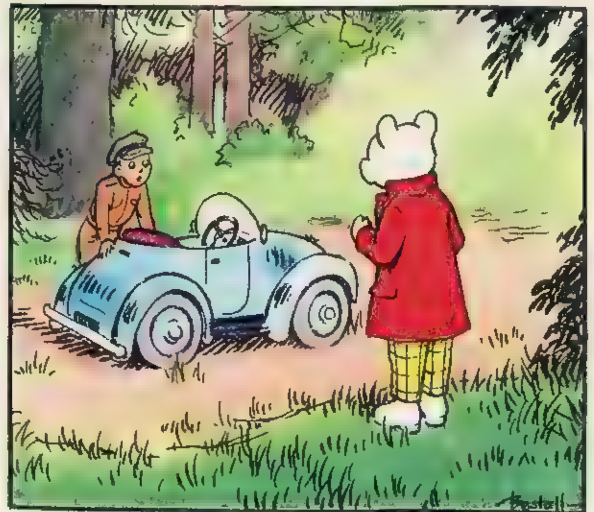
„Ach beertje zou jij me helpen willen
Ik kan dit heus alleen niet tillen."

Ze trekken nu uit alle macht,
En weldra is hij aan land gebracht.

„Er is nog veel aan op te knappen,"
Zegt hij, „ik zal maar weer opstappen."

Verlangend bekijkt Bruintje de auto,
Kreeg ik die maar voor Sinterklaas cadeau.

Achter de boom ziet Bruin een ander klein mannetje staan. Hij heeft een overal aan en probeert met een stok iets uit het water te trekken. „Het spijt mij. Heb ik u misschien laten schrikken," zegt Bruintje. „Ik ben eigenlijk op zoek naar iemand anders." „Eigenlijk mag je mij helemaal niet zien," zegt het mannetje, „maar nu je hier toch bent, kan je wel even helpen." „Dat wil ik graag proberen," zegt Bruintje en hij neemt de stok van het mannetje over. Gelukkig slaagt hij erin het ding uit het water te trekken. Samen met het monteurtje trekt hij het voorwerp op het droge. „Maar dat lijkt wel een grote speelgoedauto," roept Bruintje uit. „Hoe komt die nu in het water?" „Ik maakte er een proefrit in," zegt de ander, „maar er ging iets fout en toen reed ik in het water. Nee... ik kan echt geen vragen beantwoorden! Ik moet weg. Tot ziens!" „Wat vreemd toch," zucht Bruin, „dat andere mannetje wilde ook al geen vragen beantwoorden. Ik wou dat ik wist wie iedereen was. En wat een schitterende wagen! Zo iets zou ik best voor m'n Sinterklaas willen hebben."

BRUINTJE BEANTWOORDT EEN PAAR VRAGEN

„Daar heb ik niets over te zeggen.
Maar geef je naam dan zal ik het voorleggen."

Dan raast hij weg in volle vaart,
Terwijl Bruintje hem verbaasd nastaart.

„Die vorige man ben ik nu zeker kwijt.
Het is trouwens tijd voor het ontbijt."

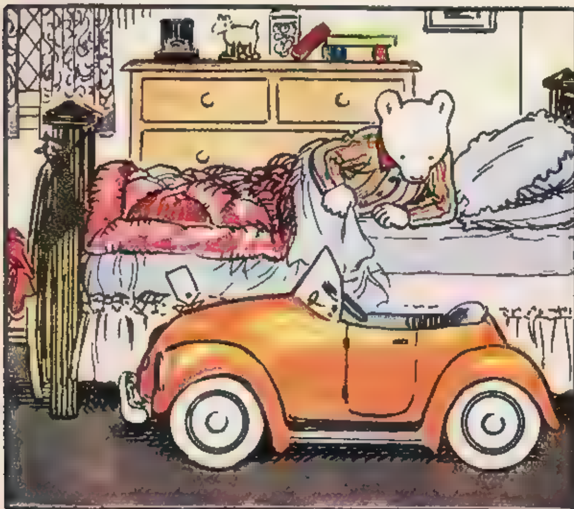
„Waar was je zolang, ben je dwaas!"
zegt Moe Beer, „het is bijna Sinterklaas!"

De kleine monteur, die net bezig is weg te rijden, hoort wat Bruintje zegt en kijkt hem aan. Dan loopt hij zonder iets te zeggen op hem toe. „Wat wilt u eigenlijk?" vraagt Bruintje nerveus. „Hoe heet je en waar woon je?" vraagt de ander. „Ik ben Bruintje Beer en ik woon in Notenwoud, maar waarom kijkt u zo ernstig? Heb ik misschien iets verkeerd gedaan?" Het mannetje herhaalt zijn naam een paar keer, net alsof hij het in zijn geheugen wil prenten. Dan loopt hij naar de auto terug en is rap verdwenen. Bruin begrijpt er nu helemaal niets van en probeert de sporen van het autootje te volgen, maar al heel gauw vervagen ze in het gras. Daarom loopt hij weer terug over de heuvel totdat hij weer zijn dorpje ziet. Daar wacht moeder Beer al op hem. „Hoe komt het nu dat je zo vroeg op bent?" vraagt ze. „Ga gauw mee naar binnen om te ontbijten. Het is een drukke dag want morgen is het Sinterklaas." „Het spijt mij moeder," hijgt Bruin, „maar het was die papier-regen. Ik zal het u binnen wel uitleggen.

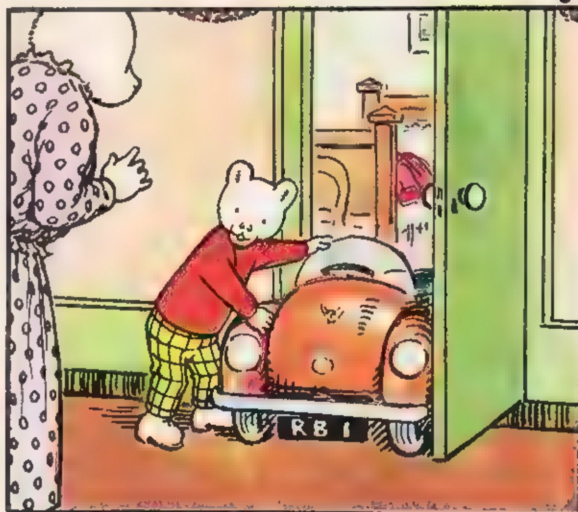

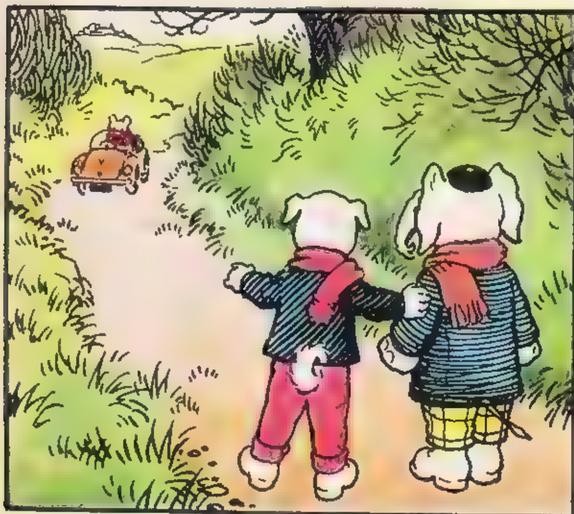
BRUINTJE LAAT ZIJN CADEAU ZIEN

De volgende morgen zit Bruin te kijken!
Er staat een auto voor zijn bed te prijken.

„Hoe is 't mogelijk, is dat echt voor jou!
Zegt Moe, „Probeer hem buiten gauw!"

Bruintje komt vrolijk toeterend aan,
Maar ziet zijn vriendjes droevig staan.

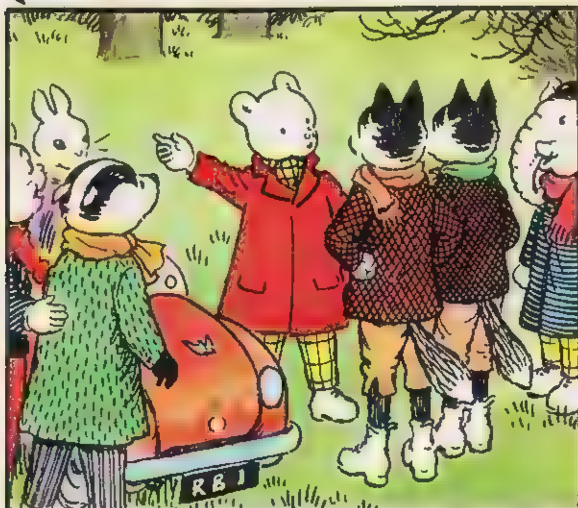
„Is dat voor jou van Sinterklaas?
Wat mooi! Wij hebben niets helaas!"

Als Bruin de volgende morgen wakker wordt en zich uitrekt, zit hij ineens doodstil in bed. „Het is Sinterklaas!" roept hij blij. Gauw naar beneden om te kijken wat er in mijn schoen zit..." Hij slikt de rest in want naast zijn bed staat een groot glanzend voorwerp. „Zou dat echt voor mij zijn?" vraagt hij verbaasd. „Het ziet er net zo uit als die auto die ik uit het vijvertje heb gehaald, gisteren!" Razendsnel kleedt hij zich aan en rijdt hem de kamer binnen om Moeder te laten zien wat een geluk hij heeft. Bullie Mops en Freddie Snuit zijn onderweg naar het huisje van Bruin, als ze het geluid van een autotoeter horen en daar komt een prachtige speelgoedauto de hoek omzetten. „Nou ja! dat is Bruin," roept Bullie uit. „Hé Bruintje is dat jouw Sinterklaascadeau? Wat een prachtexemplaar!" „Ja, dat stond zo maar naast mijn bed," lacht Bruintje. „Als ik bij het opstaan niet uitgekeken had, was ik er over gestruikeld. Misschien was dat de bedoeling van Sinterklaas! Maar waarom zien jullie er zo somber uit? Wat voor cadeautjes hebben jullie gekregen?"

BRUINTJE'S VRIENDEN ZIJN TENEERGESLAGEN

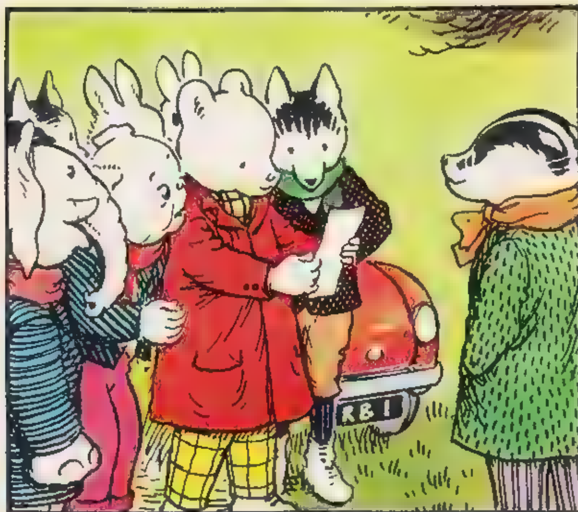

„Wat, hebben jullie niets gekregen?
Dat is nog gekker dan die Papier-regen!"

Als Bruin zijn verhaal heeft gedaan,
Komt Wim Das met een papiertje aan.

„Dat zou wel zo'n lijst kunnen wezen,"
zegt Bruintje en begint te lezen.

„Maar hier staan wij àllemaal op!
Het is vast één grote mop!"

Een heleboel vriendjes staan om Bruin heen om zijn mooie nieuwe auto te bewonderen. Plotseling zegt Flip Vos. „Dat is niet eerlijk! Wij hebben niets gekregen en waarom heeft dan Sinterklaas wel aan jou zoiets moois gegeven?" Bruintje staart voor zich uit. „Wat zou er nu toch verkeerd zitten," mompelt hij. „Ik vraag mij af of die kleine mannetjes er meer van weten." En hij vertelt het verhaal van zijn avontuur na de Papier-regen. Dan haalt Wim Das een stuk papier uit zijn zak en laat dat aan Bruin zien. „Kijk dit eens," zegt hij. „Toen ik hier naar toe kwam heb ik het gevonden. Ziet het er net zo uit als de lijsten tijdens jouw Papier-regen?" Bruin bekijkt het. „Ja inderdaad, het ziet er net zo uit," zegt hij. „Alleen er stonden namen op van allerlei mensen in andere dorpen. Deze lijst gaat alleen over mensen uit Notenwoud. Kijk maar, hier staat jouw naam en die van Freddie en van Bullie en de mijne, en ... Maar wat zou dat toch allemaal betekenen?"

BRUINTJE GAAT TERUG NAAR DE VIJVER

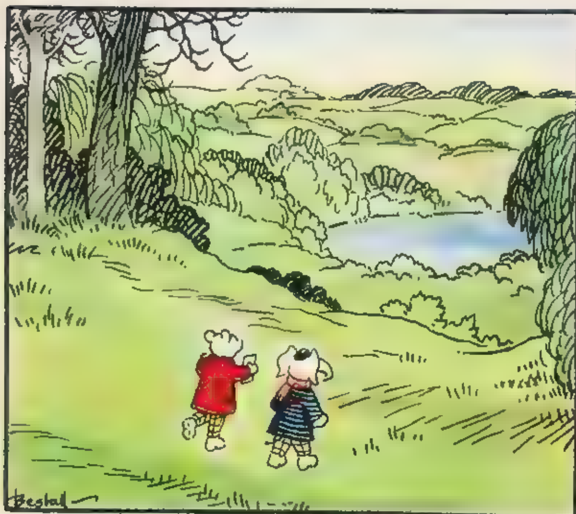

„Dit is iets dat heus niet kan.
Ik ga op zoek naar die kleine man."

„Ik doe mee!" zegt Freddie, „niet zo'n haast,
Waar zag je dat mannetje voor het laatst?"

„De eerste ging die kant uit,"
„Dat doen wij ook," zegt Freddie Snuit.

Bij de vijver zegt Bruin, even later,
„Hier trokken we de auto uit het water."

Terwijl Bruintje probeert het raadsel van de namen van zijn vrienden te doorgronden, lopen zijn maatjes bewonderend om zijn nieuwe auto heen. „Die kleine mannetjes die ik tegenkwam waren er erg op gebrand om *alle* papieren terug te krijgen," zegt hij. „Dan zal ik eens proberen om deze ook bij hen terug te brengen." Daar geen van jullie tot nu toe een Sinterklaascadeau heeft gehad, moeten jullie onderdehand maar met mijn auto gaan spelen. Maar weest er *erg* voorzichtig mee!" Zo gezegd, zo gedaan. Daar hoort hij iemand achter zich. Hij draait zich om en ziet dat Freddie Snuit achter hem aan komt. „Wat heb jij toch een prachtige auto gekregen," zegt Freddie, als hij Bruintje heeft ingehaald, „maar ik ben veel te zwaar om daarmee te spelen. Dus ik dacht dat ik beter met jou mee kon gaan om die mannetjes te vinden. Waar komen ze eigenlijk vandaan en waar gingen ze naar toe?" „Ik wou dat ik het wist," glimlacht Bruin, „de eerste zag ik op die helling. Kijk hier is de vijver. Hij verdween in die richting." Onze vrienden lopen de helling af. „Kijk en hier heb ik geholpen om die auto uit het water te trekken," zegt Bruintje.

BRUINTJE EN FREDDIE ROEPEN

„De sporen gaan dwars door het bos,
Je ziet ze duidelijk in het mos."

Ze volgen het spoor tot het niet meer gaat,
En het tweetal aan het roepen slaat.

Achter hen springt van een tak,
Een harlekijn in een kleurig pak.

Bruintje begint weer te vertellen,
Over de gevonden papieren vellen.

Bruintje en Freddie kijken alle kanten op. „Die kleine mannetjes waren na een tijdje alweer verdwenen," zegt Bruin. „Dat monteurtje reed meteen weg in zijn autootje en je kunt hier de sporen nog duidelijk zien, maar ze leiden nergens naar toe." Bruintje en zijn vriendje volgen de sporen helemaal tot ze bij een paar rotsen ophouden. „Dat zou betekenen dat hij hier stopte," zegt Freddie. „Laten we hem eens roepen." Net hebben ze hun mond opengedaan of ze schrikken op van een boos stemmetje. „Wie zijn jullie? En waarom gaan jullie juist hier zo staan schreeuwen?" Snel draaien ze zich om en ze zien een klein mannetje aangekleed als een harlekijn. „Maar wie ben *jij* eigenlijk?" zegt Bruin met open mond. „Ik ben op zoek naar een klein mannetje in een zwarte jas, ongeveer net zo groot als jij en..." „En wat wil je van hem?" valt de ander hem in de rede. „Ik dacht zo dat hij misschien wel interesse zou hebben in deze lijst," zegt Bruintje. „Daar staan alle namen van Notenwoud op. Een vriendje van mij, Wim Das, heeft 'm gevonden." Als hij dat hoort springt het harlekijntje snel naar voren.

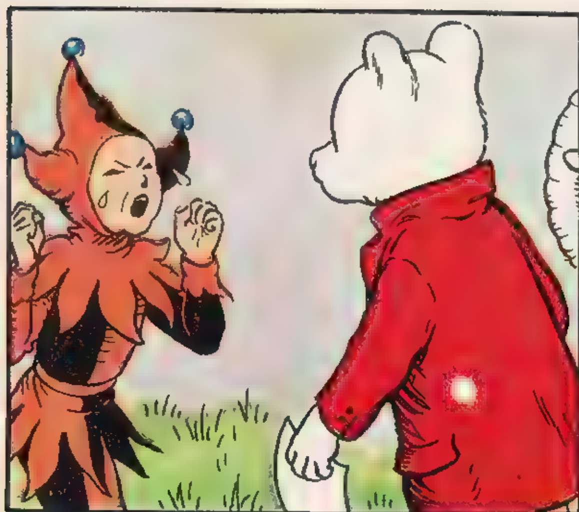
BRUINTJE MAAKT DE HARLEKIJN BOOS

„De ontbrekende namen!" zegt hij met een gil.
Terwijl hij het lijstje grijpen wil.

Maar Freddie houdt hem net nog tegen.
Anders had hij het gekregen.

Het mannetje is ontzettend kwaad.
„Geef hier, anders weet ik me geen raad!"

„Draai rond!" zegt hij, „drie keer,
Niet minder maar ook niet meer!"

Het harlekijntje is erg opgewonden. „De namen van Notenwoud!" roept hij uit. „Die lijst hebben wij het hardste nodig. Ik moet 'm hebben." Hij springt naar voren en Bruintje gaat haastig een paar passen achteruit. „Nee hoor!" zegt hij, „jij bent net als dat andere mannetje. Je krijgt die lijst als je me vertelt wat dit allemaal betekent." Maar het harlekijntje danst om Bruintje heen en probeert het papier te pakken, totdat Freddie hem stevig in zijn kraag grijpt. „Zo," zegt hij, „kalm aan. En als je die lijst wilt hebben moet je wat vriendelijker tegen mijn vriendje Bruintje zijn." „Wat zijn jullie toch vervelend," schreeuwt de harlekijn nog steeds erg boos. „Dat papier is van ons. Als je eens wist hoe hard wij voor jullie werkten." Ineens kijkt hij Bruintje aan. „Ben jij die beer die onze monteur geholpen heeft?" vraagt hij. „Dat vraagt om een wederdienst!" „Om tijd te sparen zal ik jullie beiden alles uitleggen. Om te beginnen — draai drie keer in het rond." „Wa ...Wat is dat", Bruintje en Freddie kijken elkaar ongelovig aan.

Bruintje en de Papier-regen

BRUINTJE VOLGT EEN ORDER OP

Het begrijpen doen de vriendjes niet,
Toch doen ze maar wat hij gebiedt.

Bruintje kijkt zijn ogen uit,
„Hoe kan dat nu?" zegt Freddie Snuit.

Hij zegt: „Wat je daar voor je ziet!"
Was er net toch zeker niet!"

„Stil," zegt de nar, „ik beveel
Eén gaat mee, twee is te veel."

Bruin is het niet helemaal eens met die laatste opdracht. „Waarom moeten wij ons drie keer omdraaien?" vraagt hij. „'k begrijp het wel. Jij wilt ons duizelig maken, zodat wij op de grond vallen en dan kan jij dat papier pakken!" „Stel je niet aan!" zegt het harlekijntje, „van drie keer word je niet duizelig. Verknoei niet mijn tijd. Draaien!! Nee niet die kant op — van links naar rechts — Ja, zo is het goed." Onze vriendjes draaien langzaam drie rondjes. Maar op het moment dat hij ophoudt schreeuwt Freddie het uit en wijst. „Nee maar, die gebouwen daar in het bos, een minuut geleden waren ze er nog niet! Of wel? Maar dan hadden we ze zeker gezien." Het harlekijntje loopt al op de deur af en onze vriendjes volgen hem. „Nu moeten jullie heel zachtjes spreken," fluistert het mannetje als ze bij hem zijn. „Alleen één van jullie mag binnenkomen. Het is verboden voor kleine olifanten, dus mag alleen het beertje meekomen. De olifant moet wachten."

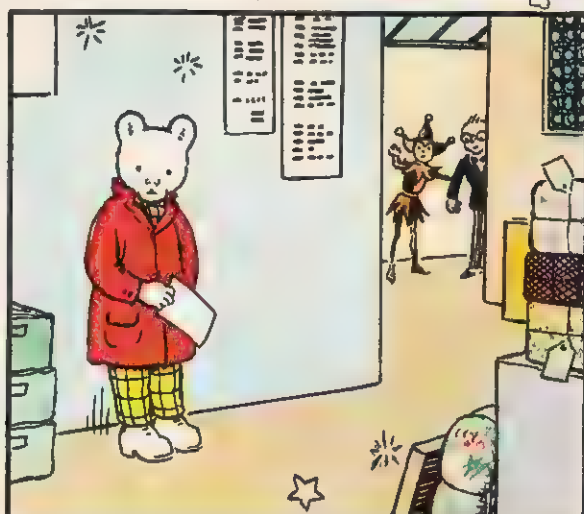

BRUINTJE HERKENT HET MANNETJE

De harlekijn wordt nu heel streng,
„Blijf hier wachten, tot ik je verder breng!"

Bruintje staat van verbazing stil!
Dat is de man die hij hebben wil!

„Dit is het pakhuis van Sint en Piet.
Die lijst hoort dus hier, zoals je ziet."

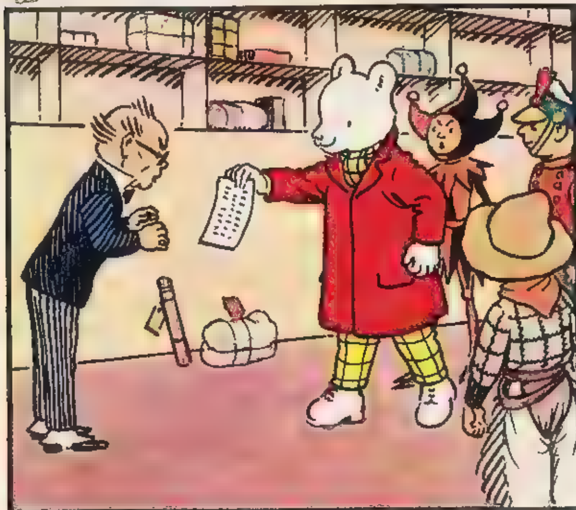
„Piet is ergens van een dak gegleden.
Toen vielen alle lijsten naar beneden!"

Bruintje wordt er een beetje zenuwachtig van dat hij zijn vriendje daar achterlaat. „Ik voel me toch heel wat veiliger met Freddie erbij. Die is bang voor niemand," denkt hij. De harlekijn gaat met hem een lange gang door. „Wacht hier even want ik moet wat in orde maken," mompelt hij. Terwijl hij wacht vraagt Bruin zich af „Wat zouden dat toch voor enorme hopen vreemdsoortige pakjes zijn? Zelfs de lucht is hier vreemd. Kleine sterretjes zie ik om mij heen maar alles is doodstil." Spoedig is de harlekijn weer terug en naast hem loopt het mannetje dat Bruintje reeds kent. „Ik hoor dat jij de ontbrekende lijst van Notenwoud bij je hebt," zegt hij kwiek. „Dat is zo," zegt Bruin, „en ik zal hem aan u geven als u mij vertellen wilt wat hier aan de hand is." „Dat is snel gezegd," antwoordt het mannetje. „Dit is één van de pakhuizen van Sinterklaas. Zijn werk wordt elk jaar hoe langer hoe moeilijker omdat er steeds meer van die hoge woonflats gebouwd worden." „Dat klopt," zegt Bruin, „maar wat heeft dat nu met die lijsten te maken?"

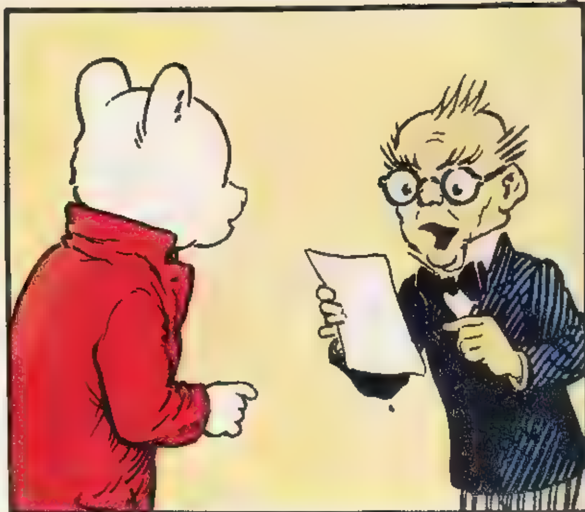

BRUINTJE ZOEKT DE CADEAUTJES UIT

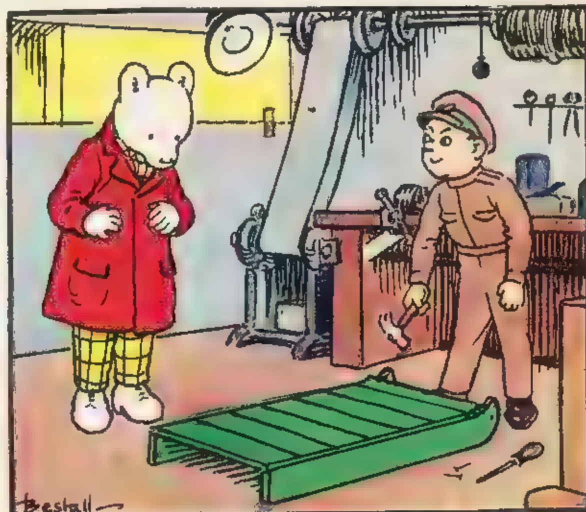
„Ze kwamen neer als een Papier-regen.
Maar nu hebben we ze alle teruggekregen."

„Aan het werk!" beveelt de kleine man,
„Iedereen, zo vlug hij kan!"

„Help jij ook even, kleine beer,
Een man extra scheelt ons zeer."

Het monteurtje gaat ook aan de slag,
Een slee voor Bullie, die er wezen mag!

Zoals afgesproken geeft Bruintje hem de lijst van Notenwoud en het mannetje geeft een kreet van vreugde. „Ja dit is 't," zegt hij tevreden. „Weet je, Piet is bijna van het dak van één van die hele hoge flats afgevallen en toen heeft hij een map met alle lijsten met namen laten vallen en die zijn door de wind in de richting van jouw huis meegenomen, en alhoewel we verlaat zijn hebben we de meeste geschenken voor alle dorpen op tijd weggekregen en met deze lijst gaan we snel aan jouw dorp werken." En zonder acht te slaan op de voorgeschreven stilte brult hij zijn orders in het rond. „Nu je hier toch bent kan je best even helpen de geschenken klaar te maken voor jouw vriendjes," zegt hij en pakt een trapje voor Bruin. „Twee van deze pakken zijn voor Lijsterdorp, één voor Kleinhuis en de rest is voor Notenwoud." „Hé, wacht even, de slee voor Bullie Mops is ook klaar," zegt een stemmetje. En daar staat de kleine monteur in zijn werkplaats.

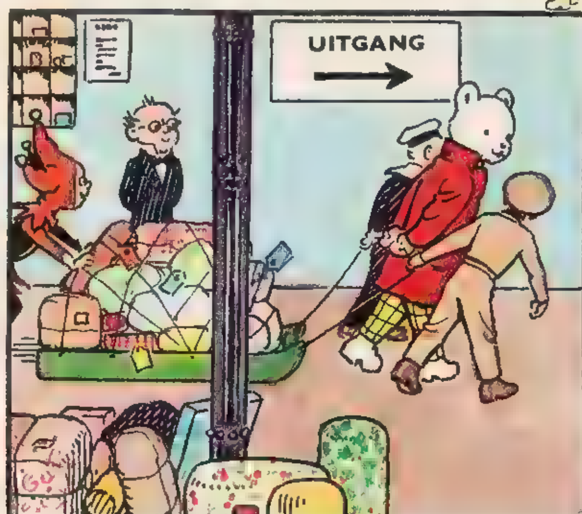

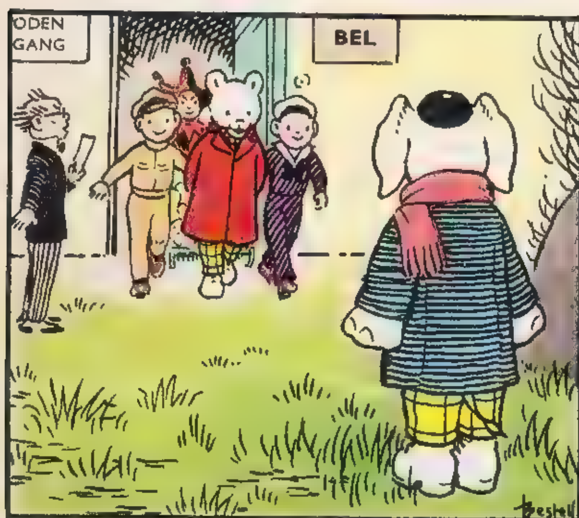
BRUINTJE GAAT WEG MET EEN SLEE

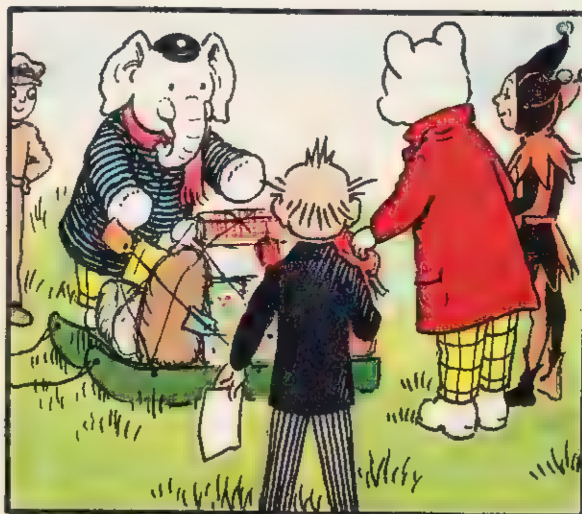
De chef roept: „Breng die slee maar hier."
En streept alles aan op het papier.

Waarna ze alles buiten brachten,
Waar Freddie Snuit trouw staat te wachten.

Bruin zegt: „Wij doen de rest van 't werk,
Mijn vriendje hier is vreselijk sterk."

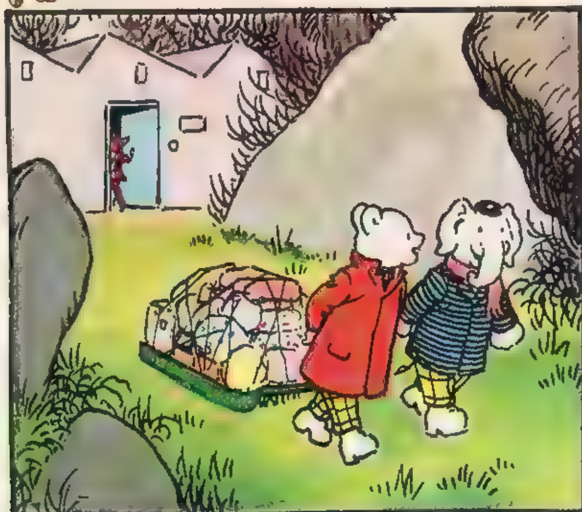
Freddie is vreselijk blij!
„Onze Sinterklaas cadeaus!" roept hij.

Zodra de slee klaar is wordt hij de werkplaats uitgetrokken. En meteen is het een enorme drukte van allerlei kleine mensjes die de slee volladen met pakjes, terwijl de chef alles controleert met de lijst. Ze worden goed met een touw vastgebonden zodat niets er kan afvallen. „Bruin, dit is wel erg zwaar," zegt het monteurtje, „kan jij dat wel alleen naar huis trekken?" „Maak je maar geen zorgen over Bruintje," lacht het harlekijntje. „Buiten wacht een jonge olifant op hem en die kan alles trekken!" Freddie Snuit heeft geduldig al die tijd voor de vreemde gebouwen staan wachten en tot zijn verbazing komt ineens Bruintje te voorschijn, die iets trekt en omgeven is door een groepje vreemdelingetjes en iedereen kijkt heel vrolijk. Als de slee naderbij komt roept Freddie uit: „Er staan allemaal namen op die pakjes. Ze zijn voor *ons*," roept hij uit. „Zijn dit misschien onze vergeten geschenken? Oh, kijk eens daar is er een voor mij!" „Hé, niet aankomen voordat je thuis bent," zegt het mannetje.

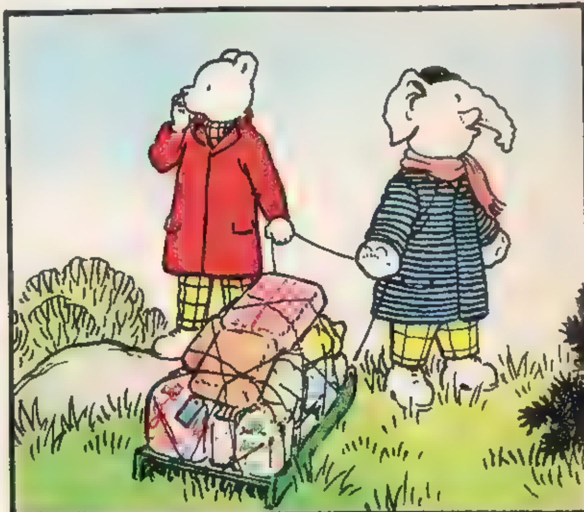

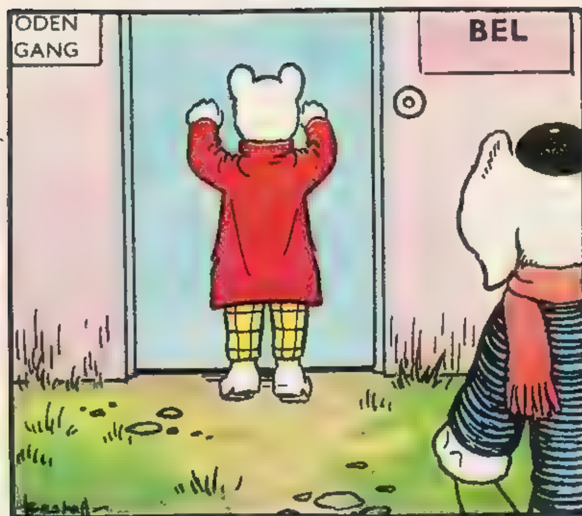
BRUINTJE RAAKT DE WEG KWIJT

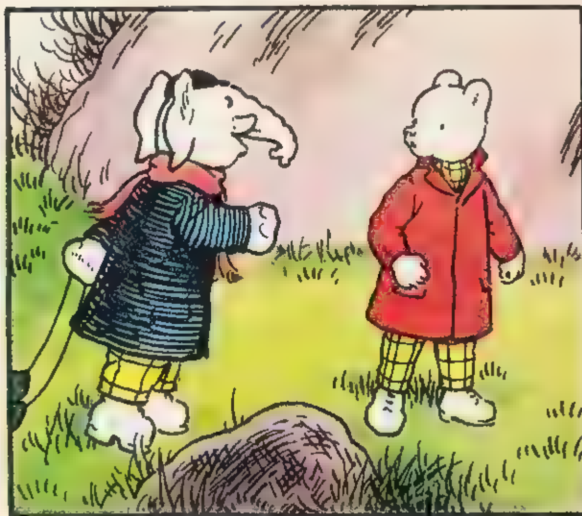
„Fred, wat ben ik blij dat jij er bent,
Je bent zo'n vreselijk sterke vent!"

„We zijn verdwaald!" roept Fred ontdaan.
„We zullen weer terug moeten gaan."

Daar wacht hen echter een grote schrik,
Wat ze ook kloppen, geen kik!

„Weet je wat?" roept Bruintje Beer,
„Dat ronddraaien! Dat doen we weer!"

De kleine mensjes vertellen Bruintje en Freddie dat ze zo snel mogelijk naar huis moeten gaan en hollen dan terug naar het gebouw om de laatste pakjes gauw weg te sturen naar al die plaatsjes. „Wat zullen onze vriendjes blij zijn!" lacht Bruin tevreden, als ze op weg gaan. „Hé we gaan hier een helling op — daar kan ik mij helemaal niets van herinneren. Freddie kijkt in het rond. „Nee, ik ook niet," zegt hij verbaasd. „Ik herken het hier ook niet. Wat is dat nu vervelend. We zijn de weg kwijtgeraakt." Bruintje wordt nu ook een beetje bang. „Ik heb geen idee waar we zijn," zegt hij stilletjes. „Het ziet er hier heel anders uit. In elk geval daar is het gebouw. Laten we daar de weg vragen." Hij klopt op de deur, en hij klopt nog een keer, maar hij krijgt geen antwoord. Het blijft binnen doodstil. Opeens roept hij uit: „Kan je je nog herinneren, toen we hier kwamen dat we geen enkel gebouw zagen totdat we drie keer in het rond gedraaid hadden? Toen pas ging alles veranderen. Zullen we dat nog eens doen?"

BRUINTJE DRAAIT ANDERSOM

*„Van rechts naar links — of links naar rechts!
Vlug anders werkt het averechts!"*

*Ze draaien maar wat in het rond,
Tot één van hen de spraak hervond.*

*„Daar zijn we," zegt Fred opgewekt.
„Kom op," terwijl hij de slee voorttrekt.*

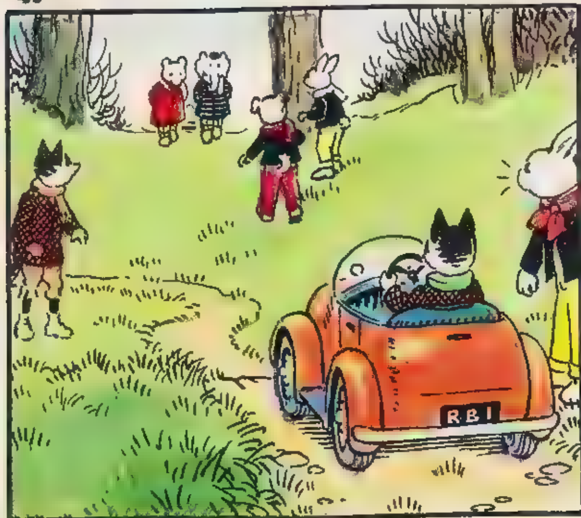
*In de verte is het dorpje te zien.
Daar zijn ook onze vriendjes, misschien.*

Dat is een goed idee — dus draaien ze drie maal in het rond. Maar er gebeurt niets, nog een keer gedraaid, en nog een keer! „Ik kan dat gebouw nog steeds zien en ik word erg duizelig," zegt Freddie mistroostig. „Hé wacht eens!" zegt Bruintje, „van die harlekijn moesten we van links naar rechts draaien en dat doen we nu ook. Als we nu eens van rechts naar links gaan draaien, misschien dat het dan gaat." Freddie vindt het goed en ze draaien nog eens drie maal in het rond, maar nu de andere kant op. Plotseling slaken ze een zucht van verbazing! Het vreemde gebouw is verdwenen en ze bevinden zich weer op bekend terrein. „Kijk hier zijn de sporen van de speelgoedauto," zegt Bruintje. „Als we die volgen komen we weer bij de vijver." Vrolijk lopen ze voort. Vlak bij de vijver gaat Bruintje op de grond zitten en zegt: „Ik ben doodmoe van deze tocht." „Kom op, nog even doorzetten," grinnikt Freddie, „we zijn er zo!" En inderdaad zien zij spoedig in de verte hun dorpje.

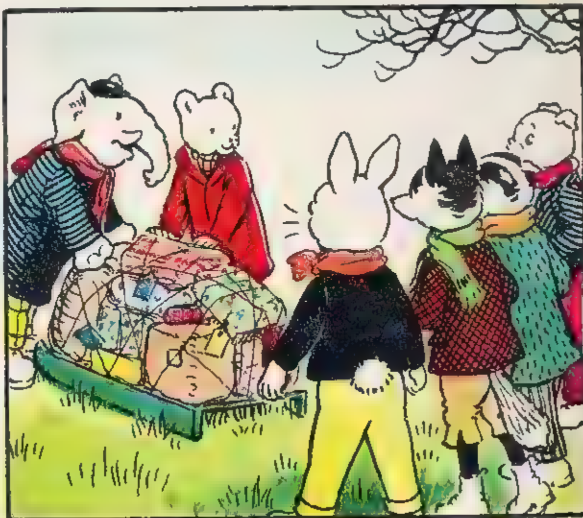

BRUINTJE DEELT DE PAKJES UIT

De vriendjes komen er al aan,
En laten zelfs de auto staan.

Ze geloven het haast niet meer.
„Kom maar hier," zegt Bruintje Beer.

Voor allemaal is er iets bij.
O, wat zijn de vriendjes blij.

De anderen zijn naar huis gegaan,
Maar Bullie blijft wat treurig staan.

De vrienden van Bruin hebben heel vrolijk om de beurt in zijn mooie nieuwe wagen gereden. „Vind je niet dat die twee erg lang wegblijven," zegt Henk Vos, „zouden ze misschien verdwaald zijn?" „En ik vraag mij af wat Bruintje gedaan heeft met die lijst die ik gevonden heb?" zegt Wim Das. „Kijk daar eens!" roept Bullie uit. „Daar komen ze aan." En samen met Ko Nijn rent hij op de twee figuurtjes af. Al spoedig is de slee omringd met nieuwsgierige vriendjes. „Jouw papier gaf de doorslag," lacht Bruin. „Kijk maar eens wat wij meegekregen hebben voor jullie allemaal." De geschenken worden aan iedereen uitgedeeld terwijl Bruin en Freddie hun kameraden alle avonturen vertellen hoe precies de cadeaus voor hen werden uitgezocht. Maar iedereen is zo blij dat ze amper luisteren. „Jullie zijn wel erg laat, hoor!" zegt Flipje Vos. „Maar ik ben dolblij dat ik ben blijven wachten!" Iedereen loopt blij naar huis, behalve Bullie Mops die een beetje mistroostig naast hem blijft staan. „Erg leuk," zucht hij, „iedereen krijgt wat, behalve ik."

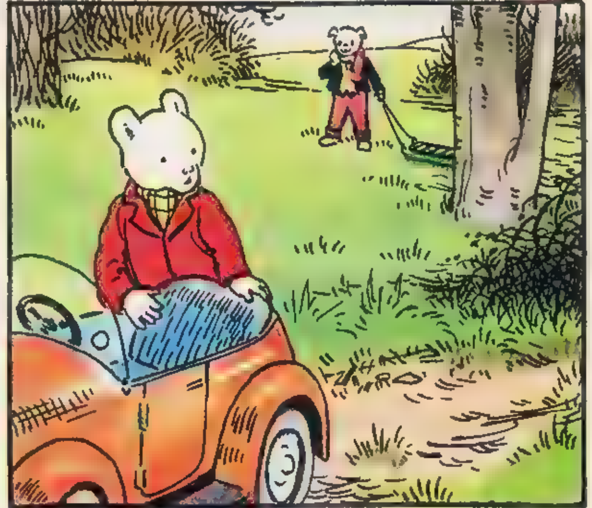

BRUINTJE STEMT OOK BULLIE TEVREE

„Wat dom," zegt Bruin. „Jij krijgt de slee.
Hier en neem hem heel gauw mee."

„Wacht even," hoort Bruin hem nog zeggen.
„Je moet het mij nog even uitleggen."

„Je draaide drie keer van links naar rechts,
En kwam toen ergens anders terecht?"

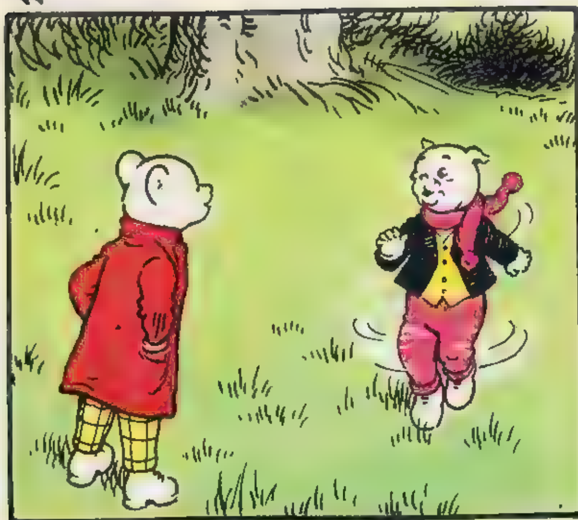
„Dat wil ik ook wel eens proberen!"
En hij begint zich snel rond te keren.

Bruintje barst in lachen uit. „Mijn allerbeste vriendje! Ik ben jou glad vergeten," roept hij uit. „Maar jij krijgt het beste cadeautje van allemaal. Zonder jouw geschenk hadden we nooit alles kunnen meenemen. Hier deze slee is voor jou. Vind je hem niet prachtig?" Dolgelukkig pakt Bullie het touw van de slee en zegt: „Maar die is prachtig! Ik hoop dat er heel veel sneeuw valt." Dan draait Bruintje zich om, om zijn nieuwe auto mee naar huis te nemen. Daar hoort hij ineens een schreeuw van één van zijn kameraadjes. Bullie rent terug naar Bruin en zegt : „Toen jij daarnet jouw avonturen stond te vertellen was ik de enige die geen geschenk kreeg en was ik waarschijnlijk de enige die naar jou luisterde. Vertel het mij nog eens. Is het echt waar dat alles om jou veranderde, alleen maar door drie keer in het rond te draaien?" „Ja," verklaart Bruin, „het klinkt een beetje wonderlijk, maar zo is het toch gebeurd. We moesten van links naar rechts draaien. En toen we weer terug wilden, draaiden we gewoon de andere kant op.

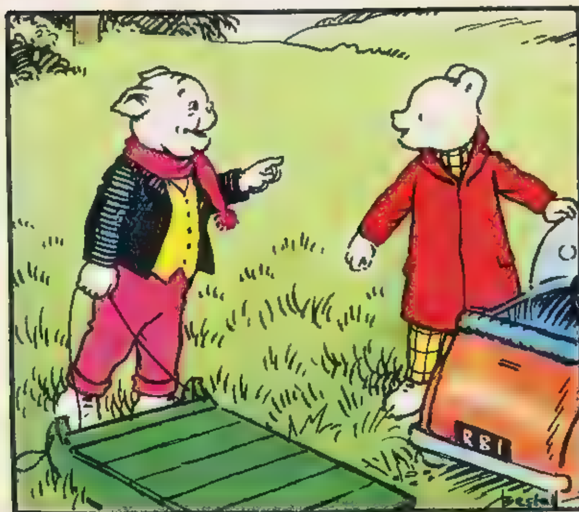
BRUINTJE RIJDT WAT ROND

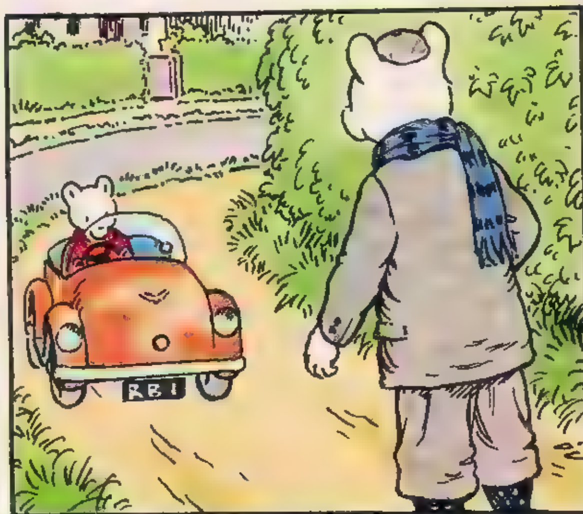
„Wat jammer bij mij gebeurt het niet,
Toch doe ik het goed, zoals je ziet!"

Hij draait nu zo hard in 't rond,
Dat hij omvalt op de grond.

„De toverkracht werkt vast niet meer,
Dag hoor, tot ziens!" zegt Bruintje Beer.

Daar komt Vader Beer juist aan.
Bruin kan nu aan het vertellen gaan.

Bullie wil dolgraag weten of dat draaien hetzelfde effect bij hem zal hebben, als het bij Bruintje en Freddie had. En daarom draait hijzelf in het rond. En hij doet het nog een keer, maar er gebeurt niets — hij raakt alleen maar buiten adem. „Misschien was dat verkeerd om. Ik zal het nu eens andersom proberen," zegt hij. En hij draait als een tol in het rond, net zo lang tot hij duizelig wordt en op de grond valt. „Alles draait mij voor de ogen," roept hij uit. „Maar er gebeurt nog steeds niets. Ik lig hier nog altijd midden in de weide." Na een tijdje kan hij weer opstaan. „Dat verhaaltje heb je zeker zelf bedacht?" lacht hij. „Nee hoor!" zegt Bruintje, „ik heb het je net zo verteld als het gebeurd is. Maar misschien werkt dat draaien alleen maar indien één van die kleine mannetjes er bij is. In elk geval ik *moet* nu naar huis. Tot ziens!" Vlak bij huis ziet hij zijn vader die al ongerust op hem wacht. „Dag Pa," roept hij. „Door die Papier-regen ben ik toch maar in een vreemd avontuur beland. Laten we gauw naar binnen gaan dan zal ik het helemaal vertellen!"

BRUINTJE
en de
LUCHTSLOEP

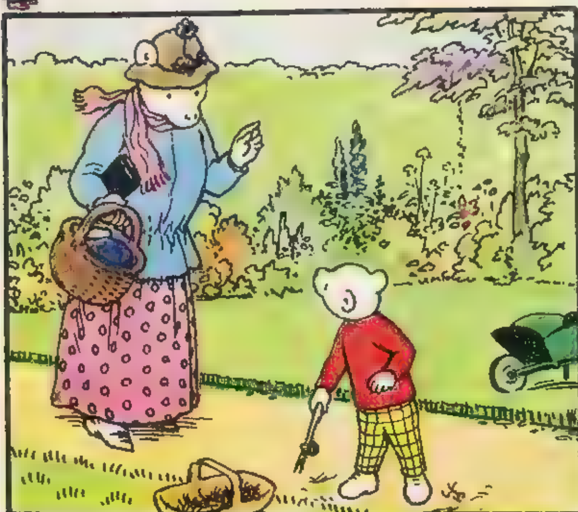

Bruintje en zijn kleine vriendin Nettie zijn uitgekozen om als eersten kennis te maken met een verbazingwekkende uitvinding van een heel knappe man. Ze maken een tochtje in de luchtsloep zonder zich af te vragen wat hen te wachten staat en dat iemands levenswerk gevaar loopt in het niets te verdwijnen.

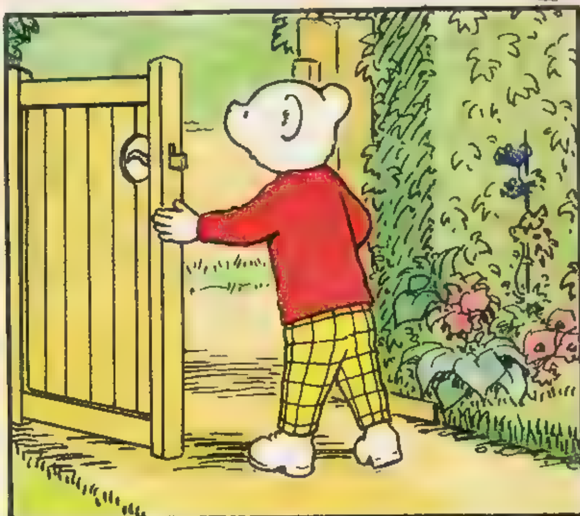

BRUINTJE GAAT HET AAN JANTJE VRAGEN

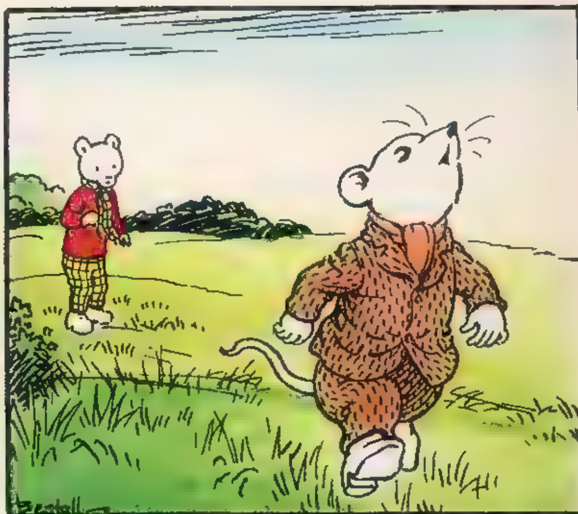
„Bruintje", vraagt zijn moeder, „heb jij misschien
Ook iets geks in de lucht gezien?"

Wat is dat nu voor 'n gerucht
Over vreemde dingen in de lucht?

Terwijl hij zijn das staat om te knopen
Ziet hij al iemand buiten lopen.

Het is Jantje Knaag, die hem niet ziet,
Omdat hij steeds maar naar boven spiedt.

„Dag Mam, wat ben je lang weggebleven met de boodschappen," zegt Bruinje, terwijl hij ophoudt met tuinieren. „Hoe kom je zo laat?" „Ik ben wat blijven rondhangen want ik meende iets voorbij te zien zeilen," zegt Moeder Beer, „maar toen ik me omdraaide was het achter de bomen verdwenen." „Zeilen?" zegt Bruintje, „was je dan bij de rivier?" „Nee, ik bedoel door de lucht zeilen," legt zijn moeder uit, „ik kwam juist door het park." Dit klinkt zo gek dat Bruintje niet meer aan het werk kan komen en hij gaat naar het tuinhek. Nadat hij daar een poosje zonder resultaat heeft staan turen doet hij z'n das om en loopt naar het park. Al gauw ontwaart hij een figuurtje aan de horizon. „Dat lijkt Jantje Knaag wel," mompelt hij. „Ik zal het hem eens vragen." Hij gaat haastig zijn kant op en roept zijn naam. Tot zijn verbazing blijft Jantje niet stilstaan. „Hou me niet op," zegt hij. „Ze gingen die kant op, zo iets heb ik nog nooit gezien. Allemaal verschillende hoogten."

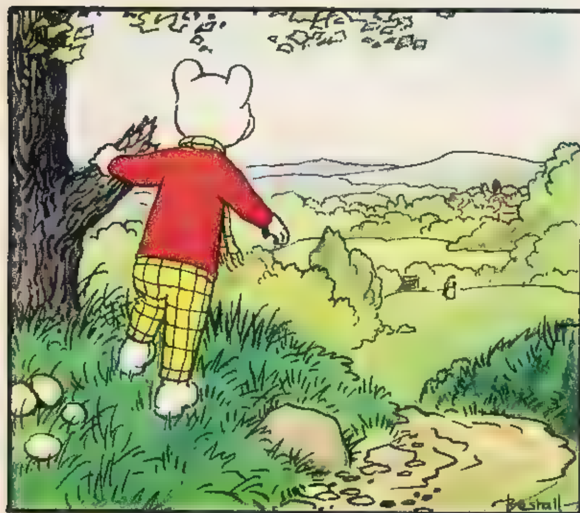
BRUINTJE BEGRIJPT ER NIETS VAN

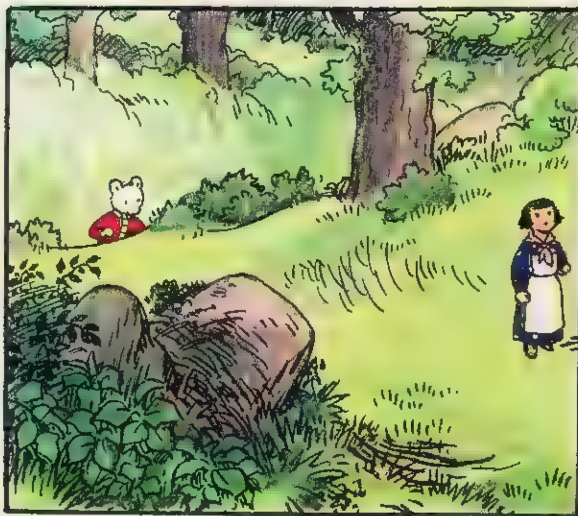
„Wat zie je toch." roept Bruintje uit.
„Allemaal vreemde dingen," roept z'n kornuit.

„Wat voor dingen? Ik zie er geen één."
Maar Jantje loopt alweer heen.

„Ik ga hier wachten op meer wind.
Misschien dat ik dan die dingen vind."

Daar is vriendin Nettie, en het lijkt
Of zij ook naar boven kijkt.

Bruintje rent achter het muisje aan om hem in te halen. „Mijn moeder zag iets door de lucht zeilen," zegt hij. „Heb jij dat ook gezien?" „Ja, een heleboel," zegt Jantje. „Ze zweefden allemaal in de wind," „Een heleboel wàt," vraagt Bruintje. „Wat voor vorm hadden ze, en hoe groot?" „Helemaal geen vorm," zegt zijn makker. „Het waren gewoon stukjes... ja stukjes." „Stukjes van wat," vraagt Bruintje. ‚O, hoepel op," zegt het muisje en loopt weer door, terwijl hij Bruintje achterlaat, die nu nog minder weet. Bruintje is eigenlijk een beetje boos dat Jantje en zijn moeder iets hebben gezien dat hij niet heeft gezien. Dan kijkt hij waar de wind vandaan komt. „Als die dingen met de wind meewaaien, krijg ik ze misschien te zien als ik tegen de wind inloop," redeneert hij. „Als ik alleen maar wist waar ik naar zoeken moest. Zijn pad leidt hem naar de andere kant van het park en daar ziet hij zijn vriendinnetje Net het grasveld oversteken en het bos ingaan. Hij haast zich om haar in te halen en ziet dat ook zij in de lucht staart.

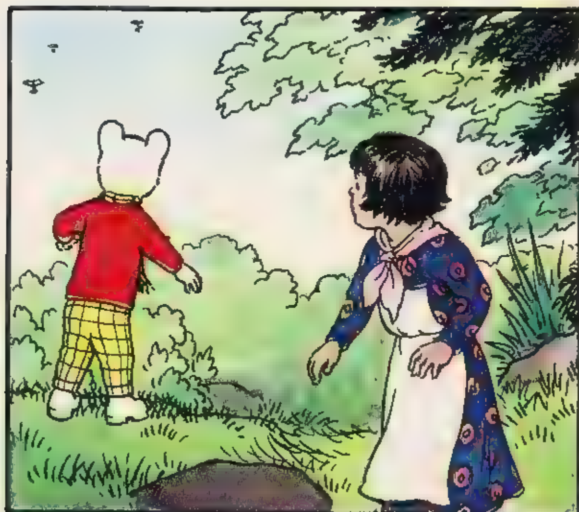
BRUINTJE KRIJGT IETS TE ZIEN

*„Kom," zegt ze. „Laten we gauw gaan kijken.
Waar die dingen op lijken."*

*„Ik zag het met mijn eigen ogen.
Eén kwam over deze boom gevlogen."*

*Plotseling staat Bruintje paf.
Iets vreemds komt op hem af.*

*„Ik geloof dat ze lager zakken.
Gauw! Nu snel er eentje pakken."*

Nettie is zo door iets in beslag genomen dat ze Bruintje niet eens hoort als hij haar roept. Ze draait zich met een schok om als Bruintje haar inhaalt. „Wat is er vandaag aan de hand?" vraagt hij buiten adem. „Mijn moeder en Jantje hebben dingen in de lucht gezien. Heb jij ook iets gezien?" „Ja, een heleboel," zegt Net. „Maar ze waren niet precies in de lucht — ze waren vlak boven mijn hoofd en de laatste zweefde tussen de bomen door en nu is het verdwenen." „O, wat vervelend, waarom zie ik die dingen nou niet?" zegt Bruintje, overal rondloerend en speurend. Zouden ze niet ergens in die bomen tussen de takken zijn blijven hangen. „Hé," zegt hij. „Wat is dat?" Plotseling verschijnen er drie vreemde dingen die op verschillende hoogten zachtjes boven hun hoofden zweven. „Eén zweeft er juist boven dat heuveltje!" roept Bruintje. „Als we opschieten, geloof ik vast dat ik erbij kan!" Hij stuift vooruit en Nettie er achteraan, zo snel als ze kan.

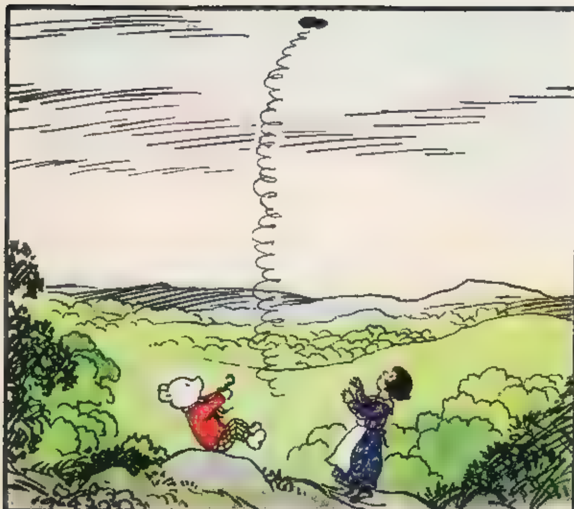
BRUINTJE MAAKT DE HAAK LOS

Maar het ding trekt Bruin omhoog,
Alsof hij helemaal niets woog.

Met hulp van Net pakt hij de haak.
Toch is dit maar een vreemde zaak.

Doch bevrijd van zijn gewicht,
Is het ding nu veel te licht.

„Die haak alleen, die zweeft niet meer,"
Zegt stomverbaasd nu Bruintje Beer.

Bovenop het heuveltje springt Bruintje omhoog en kan nog net dat gekke ding in de lucht pakken. „Maar wat is dat nu?" roept hij uit. „Het wil niet omlaag. Het ziet eruit als een ijzeren haak die aan een stuk metaal zit vastgebonden." „Het is ook een ijzeren haak," zegt Nettie. „Het voelt heel koud aan. Hoe blijft het toch zweven? Wat houdt het in de lucht?" Ze helpt Bruintje het tegenhouden zodat het niet meer wegzeilt. „Laten we de haak losmaken," stelt ze voor. „En kijken wat er gebeurt." Net houdt het metaal vast terwijl Bruintje het touw losmaakt. Ze geeft meteen een gil, want nu de haak het stuk metaal niet meer tegenhoudt, vliegt het met een ruk uit haar vingers en schiet in een spiraal de lucht in. „Moet je dat zien," zegt ze naar ademsnakkend. „Dat kan toch geen metaal zijn!" Ze kijken verbaasd naar de lucht. Dan werpen ze een blik op de ijzeren haak aan hun voeten. „Nou daar is tenminste niets geheimzinnigs aan," mompelt Bruintje. „Wat zou dit allemaal betekenen?"

BRUINTJE DWAALT DOOR DE MIST

„Kijk eens, nog meer," roept Net blij,
„Die komen allemaal hier voorbij!"

Ze loopt erop af, heel vlug,
Maar Bruintje roept haar snel weer terug.

„We gaan tegen de wind in, door de bomen,
Om te kijken waar vandaan ze komen."

Plotseling zijn ze door mist omgeven,
Ze horen niets meer, geen enkel leven.

Bruintje raapt de ijzeren haak op, die nu veel zwaarder aan voelt zonder vast te zitten aan het geheimzinnige metaal. „Ik vraag me af of ik dit niet eens aan de oude professor moet voorleggen," mompelt hij. Plotseling roept Nettie „Kijk eens, daar komen weer van die vreemde dingen," „Ze hebben dezelfde vorm. Zware dingen vastgemaakt aan stukken metaal. Ik ga er achteraan!" Maar net als ze wegloopt roept Bruintje „Kom terug! Ik heb een veel beter plan!" Nettie komt terug om Bruintje te vragen wat of hij wel bedacht heeft. „Kijk," zegt het beertje. „Die vreemde zwevende dingen worden door de wind voortgeblazen. In plaats van ze volgen moeten we tegen de wind in gaan, zoals we al eerder deden. Met een beetje geluk vinden we dan de plaats waar ze vandaan komen. Net vindt het een goed plan en ze gaan terug door het bos, tegen de wind in. „Wat is dat vreemd," zegt Bruintje na een tijd. „Waar komt die mist vandaan? Het lijken wel wolken!"

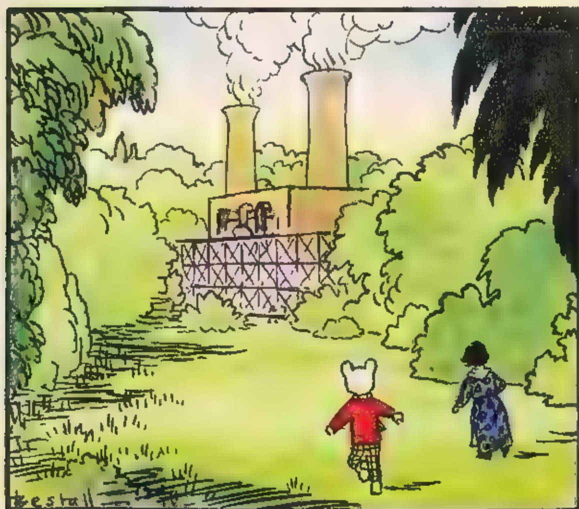

BRUINTJE ZIET EEN VREEMDE PLAATS

„Wat gek," zegt Bruin en kijkt in 't rond,
„Die mist, die komt daar uit de grond."

„Kijk," zegt Net. „Daar komen nog meer dingen aan,
En ook die mist komt daar vandaan."

Het is een enorme fabriek die daar staat,
Met daarom heen een hek, van prikkeldraad.

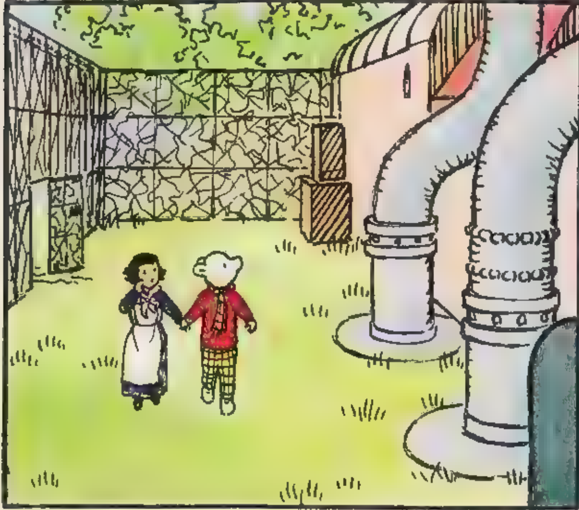
„Kijk nu: dit hek staat open!
Laten we snel naar binnen lopen."

De mist trekt een beetje op en onze vrienden kijken om zich heen. „Erg vreemd," zegt Bruintje. „Die mist komt op verschillende plaatsen uit de grond. Dat kan geen echte mist zijn en het lijkt ook niet op stoom. Zouden het wolken zijn?" Ineens roept Nettie hem,„Kijk eens gauw," twee hele grote schoorstenen daar midden in het bos en ze braken allemaal grijze rook uit. Dat lijkt ook wel een beetje op mist en... ja hoor... nog veel meer van die zwevende dingen in de lucht. Kom gauw, we zijn op het goede spoor!" Nettie loopt snel voor Bruintje uit naar een grimmig gebouw, omgeven door een hoge prikkeldraadversperring. „Het lijkt wel een beetje op een fabriek," zegt Bruintje. „Maar wat is het er stil. En waarom is er niemand te zien? Zie je dat, er is een hekje open, laten we snel naar binnen gaan." „Nee, niet doen," zegt Nettie zenuwachtig. „Al dat prikkeldraad betekent juist dat je er niet in moet gaan!" Maar Bruintje is zo nieuwsgierig naar die vliegende dingen dat hij heel langzaam naar het hek toe loopt.

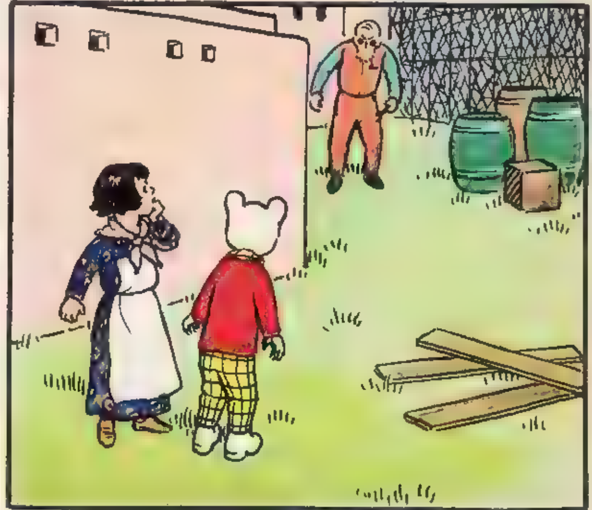

BRUINTJE EN NETTIE WORDEN OPGESLOTEN

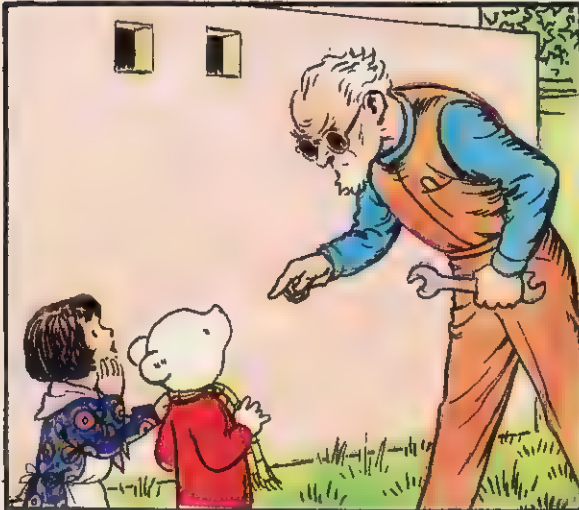

En hand in hand lopen ze voort.
„Toch wel gek dat je hier niemand hoort."

Maar plotseling uit een kleine schuur,
Komt daar een hele vreemde figuur.

„Wat doen jullie hier? Zijn jullie hier al lang?"
Bruintje wordt nu echt wel bang!

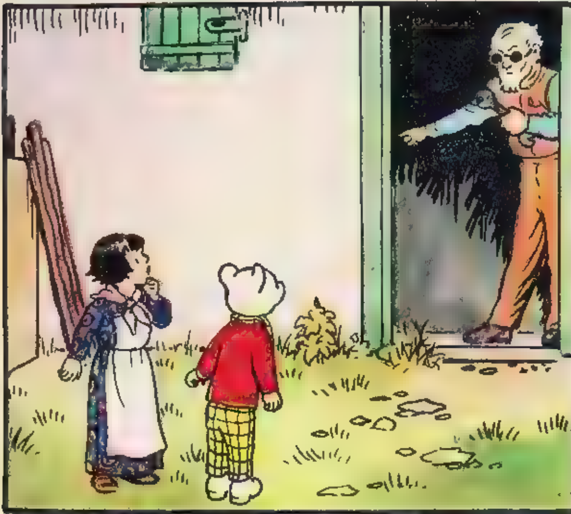
„We waren zo nieuwsgierig, meneer.
Toe, mogen we nu naar huis?", vraagt onze Beer.

Als Bruintje eenmaal binnen het prikkeldraad is, komt Nettie zenuwachtig bij hem en ze lopen langzaam langs het stille gebouw en staren naar de grote buizen die eruit komen, voordat ze in de grond verdwijnen. „Waar zouden die voor zijn?" mompelt Bruin. „En zou dit misschien de plaats zijn waar al die vliegende dingen vandaan komen? Het is allemaal zo doodstil. Ik dacht dat fabrieken verschrikkelijk veel lawaai maakten. Waar is iedereen? Als antwoord op zijn vraag duikt er ineens een figuur vlak voor hem op en komt op hen af. Hij draagt een donkere bril en houdt een sleutel in zijn hand — hij ziet er tamelijk streng uit! „Wie zijn jullie?" roept hij. „Hoe komen jullie hier? Wat willen jullie?" „O, mijnheer wij zagen vreemde vliegende dingen en wij wilden graag weten waar die vandaan kwamen en wat het was. Het hek stond open en toen zijn we naar binnen gegaan en... en... mogen we nu alstublieft naar huis toe?" Bruintje z'n stemmetje bibbert een beetje, maar de man geeft geen antwoord, in gedachten loopt hij naar het hek en doet het op slot.

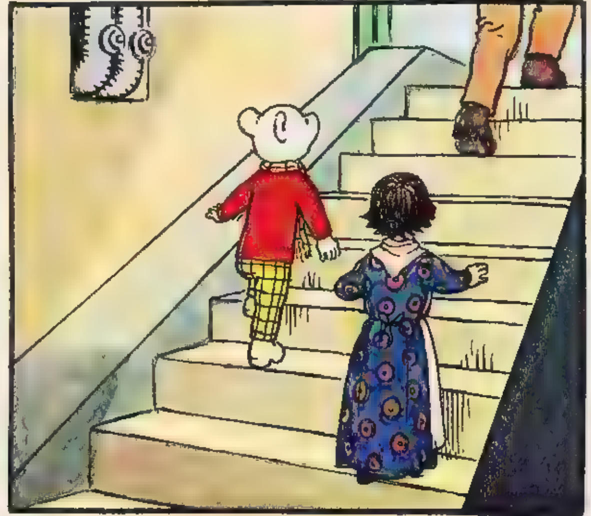

BRUINTJE VOLGT DE EIGENAAR

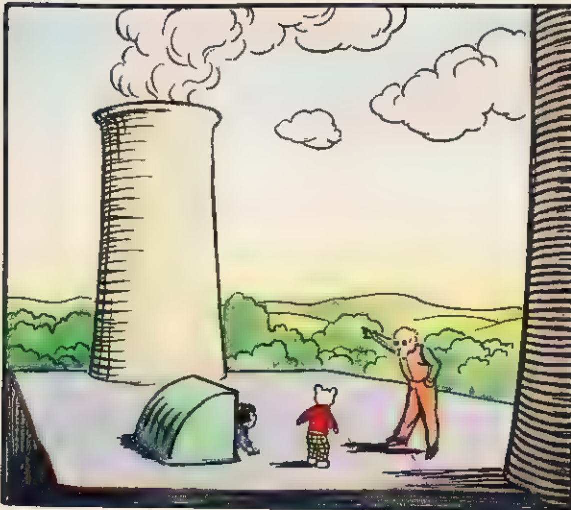

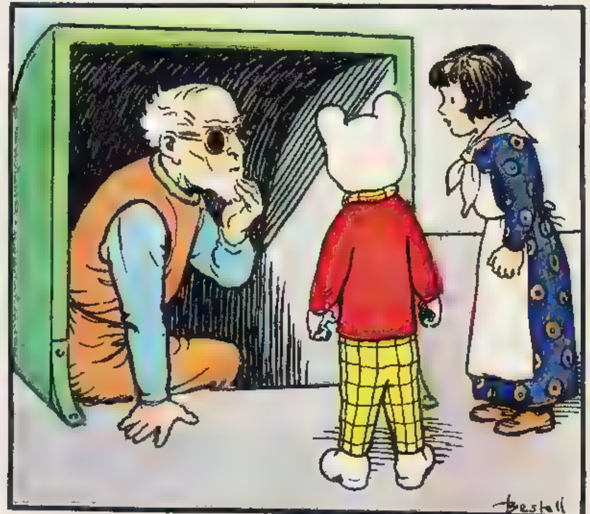
De vreemde man schudt slechts van „Nee,"
En neemt de kameraadjes mee.

Het trappenlopen valt hen zwaar,
Dan zien ze licht, één straaltje maar.

Hoog op het dak zien ze schoorstenen staan,
Waardoor grote wolken naar binnen gaan.

„De lucht blijft hier, maar in het bos,
Laat ik de wolken gewoon weer los."

Gedurende een paar minuten bekijkt de man onze vrienden. Dan is het net of hij een besluit neemt, hij loopt hen voorbij en wenkt dat ze hem moeten volgen naar een deur. Ze komen uit op een lange smalle gang waar ze bovenaan licht zien. „Ik vind dit niet leuk," zegt Nettie met trillende stem. „Is dit nu een fabriek of iets anders? Waar gaan we naar toe? Waarom is het hier zo stil?" Na een paar minuten staan ze in de open lucht. Bruintje en Nettie staan op een dak en ze kijken overal rond. „Kijk eens aan wat een grote schoorstenen!" roept Bruintje uit. „Daar komt geen rook uit, maar de wolken gaan erin. Ze worden er niet uitgeduwd!" „Jij bent een slimme jongen," gromt de man. „Jij hebt een gedeelte van mijn uitvinding ondekt... Ik heb een heleboel boven-lucht nodig en dus komen er een boel wolken mee. Die heb ik niet nodig en die haal ik er dus uit en door ondergrondse pijpen voer ik ze ver weg van mijn fabriek en laat ze daar los." „Ha, dat is dan de mist die wij zagen!" roept Bruintje uit, terwijl Nettie angstig toekijkt.

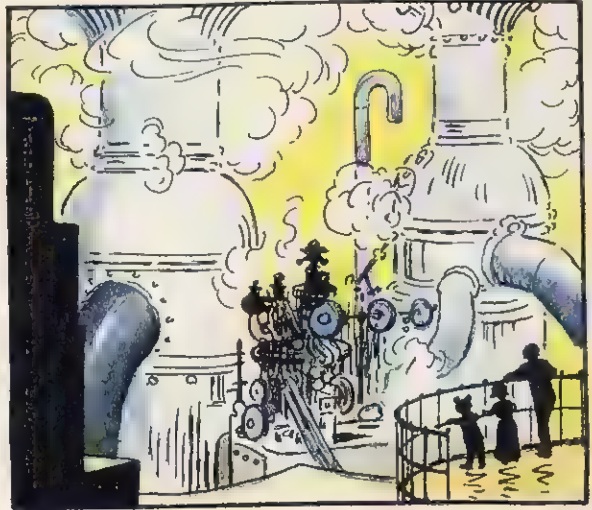

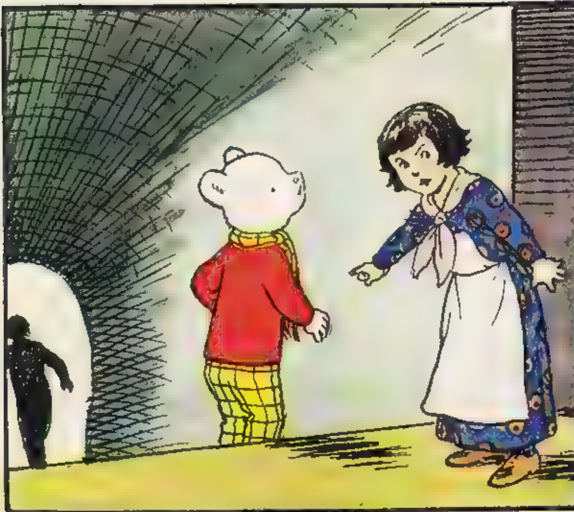
BRUINTJE BEKIJKT DE MACHINES

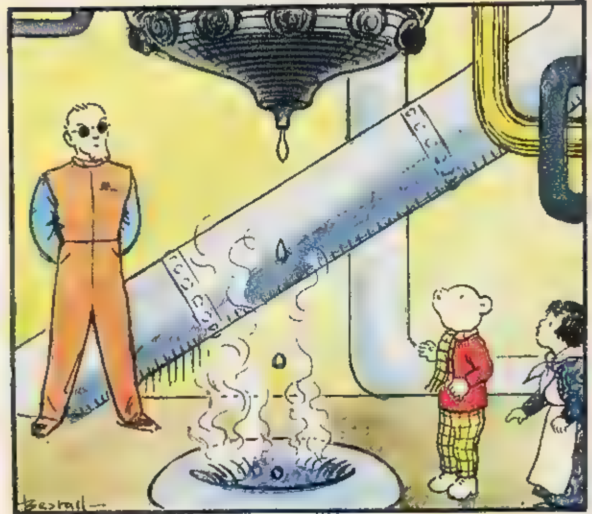
*Het tweetal moet weer verder gaan,
Trappen af, naar waar machines staan.*

*Ze zien machines, zo groot als bomen,
waar overal wolkjes uit komen.*

*„Ik wil naar huis," zegt kleine Net.
Maar de man gaat door met vaste tred.*

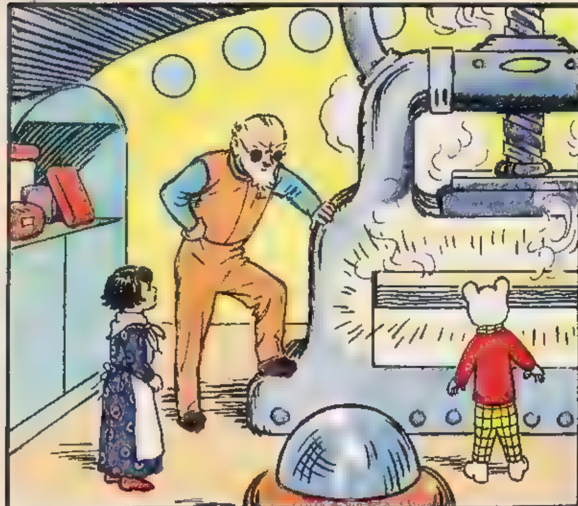
*„Deze druppels, kleine beer,
Vind je nergens ter wereld meer."*

Bruintje weet niet of hij nu bang voor de vreemde man met zijn, of niet. Zijn nieuwsgierigheid is nu helemaal gewekt. „Maar wat is die uitvinding van u nu eigenlijk?" vraagt hij. „Waarom... hé, waar bent u?" want de man is er al weer vandoor en wenkt hen hem te volgen. Ze gaan door een deur en staan nu op een podium waar ze voor zich de meest wonderlijke machines zien, waaruit allerlei wolkjes stoom ontsnappen. „Wat is alles hier toch stil," zegt Nettie. Ze verlaten het podium en gaan nog een trap af. „Hoe komen we ooit hier weg?" fluistert Nettie. „Wij komen nooit door dat prikkeldraad," antwoordt Bruin. „Laten we maar gewoon door gaan." Ze vinden de man terwijl hij staat te kijken naar druppels van iets heel warms die naar beneden vallen. „Daar, het resultaat van al het werk in de fabriek, deze druppels!" zegt hij ademloos. „Het lijkt wel zilver," zegt Bruintje. „Dit is veel meer waard dan zilver," zegt de man plechtig. „Deze druppels zijn lucht-metaal."

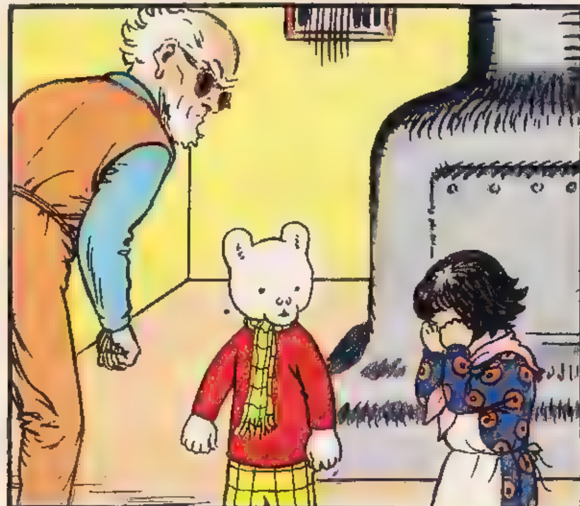

BRUIN'S VRIENDIN BARST IN TRANEN UIT

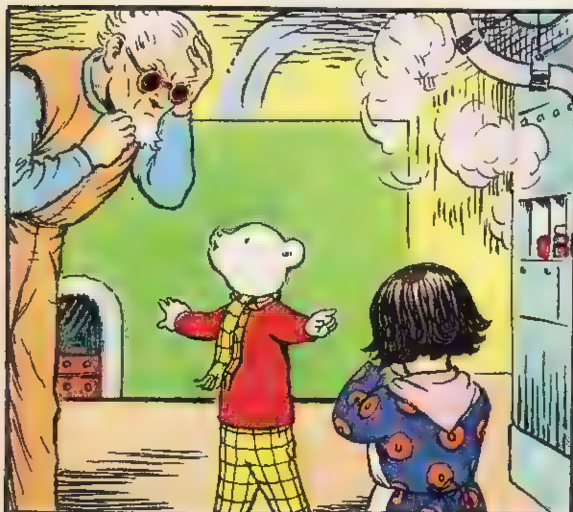

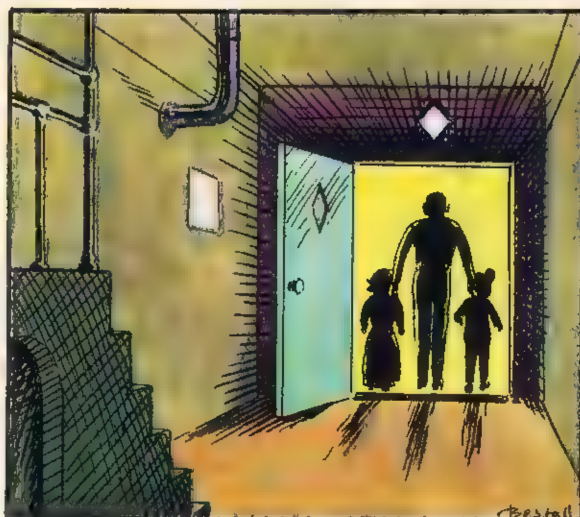
„In deze pers wordt het hard en koud,
En dan in platen weggestouwd."

Bruintje loopt geschrokken terug,
Als hij snikken hoort achter zijn rug.

Hij zegt: „Het duurt nu heus te lang,
Al die machines maken haar bang."

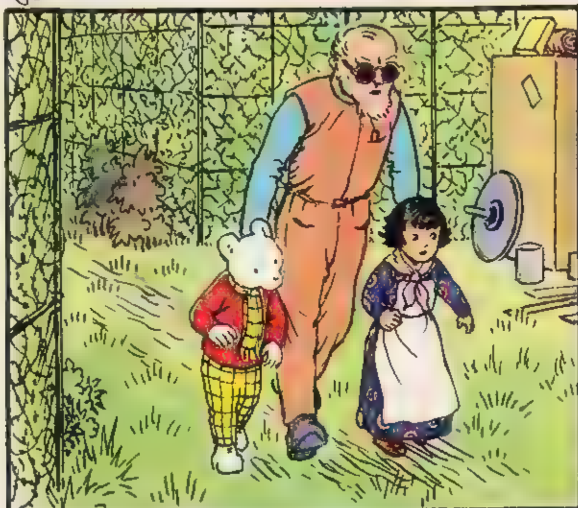
„Kom mee," zegt hij tot de kornuiten.
„Er is nog werk te doen, daar buiten."

Voordat Bruintje alles heeft gezien gaan ze weer een trap af. „Daar," zegt de man. „Daar wordt het luchtmetaal verder bewerkt. Daarna gaat het naar de kelder waar het wordt opgeslagen. „Ik heb nog nooit van lucht-metaal gehoord," zegt Bruintje. „Is het zwaar? Kan ik het optillen?" „Nee, je kan het niet optillen," zegt de man. „Het kan wel *jou* optillen! En het is volledig onbekend totdat ik heb ontdekt hoe je het moet maken." Plotseling horen ze een vreemd geluid. Het is Nettie die staat te huilen. „Wat is er aan de hand?" zegt de man verbaasd. „Ik geloof dat meisjes niet zo van al die machines houden," antwoordt Bruintje. „Ik geloof dat Nettie naar huis toe wil." „Tsja, maar waarom is ze dan meegegaan?" zegt de man. „Ik zie het niet zo erg met vrouwen in een fabriek, en eigenlijk gaat het met mannen ook niet! Het liefst werk ik alleen. In elk geval kunnen jullie nog niet naar huis want ik heb een baantje voor jullie." En hij neemt onze vrienden mee door nog meer gangen naar buiten toe.

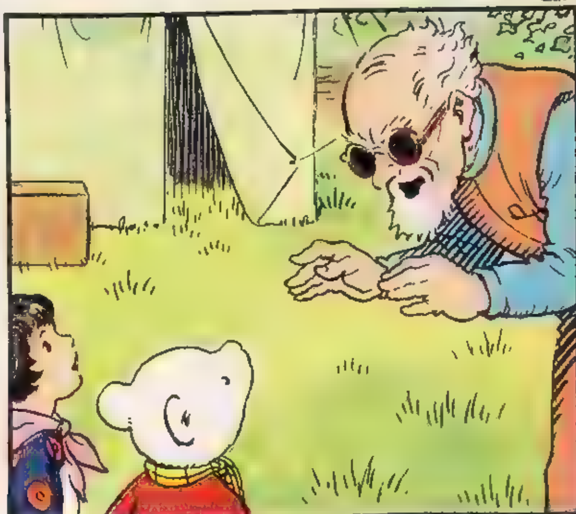

BRUINTJE WACHT OP EEN OPDRACHT

Hij neemt hen beiden bij de hand,
En is weldra buiten aangeland.

„Als jullie hier nu even wacht,
Verzeker ik je dat je zo weer lacht."

Opgelucht kijken ze in het rond.
Wat nu! Nog meer „vliegdingen" op de grond!

„Deze hamer is zo licht als een veer!"
zegt heel verbaasd Bruintje Beer.

Snel loopt de man met onze vrienden over het fabrieksterrein. „Wat is hier toch een hoop prikkeldraad," zegt Bruintje. „U houdt uw uitvinding wel erg geheim." „Natuurlijk houd ik dat geheim," antwoordt de man. „Dit bestaat in de hele wereld niet. Dom van mij om dat hekje open te laten. Nu jullie eenmaal hier zijn, moeten jullie mij maar helpen." Als hij ziet dat de vriendjes hem angstig aankijken, wordt zijn toon wat vriendelijker. „Wees maar niet bang," zegt hij. „Ik geloof vast dat jullie het echt wel leuk vinden, wat jullie moeten gaan doen." Hij zegt tegen Bruintje en Nettie dat ze even moeten wachten en gaat een tent binnen. Verbaasd kijken zij in het rond. „Wat zijn dat voor vreemde dingen daar op de grond?" zegt Nettie. „Die zien er net zo uit als die vliegende dingen die wij hebben gezien — stukken metaal met stukken ijzer er aan, alleen hier zijn ze niet aan èlkaar gebonden. „Ja, kijk hier heb je de kop van een hamer op een stuk lucht-metaal," zegt Bruintje, terwijl hij het opraapt. „Het lijkt wel of het niets weegt. Hoe kan dat nu?"

BRUINTJE VERLIEST HET LUCHTMETAAL

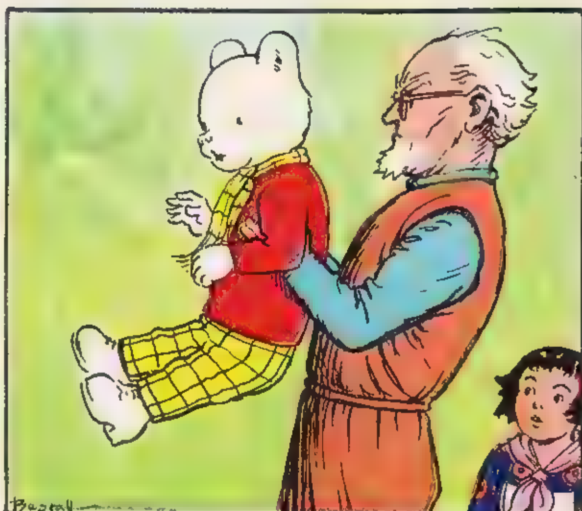
De hamer valt, o wat een spijt!
Het metaal vliegt weg, dat zijn ze kwijt!

Bruintje weet niet hoe hij het vertellen zal,
Aan de vreemde man — daar komt hij al!

„Lucht-metaal vliegt altijd maar door,
Je kunt het nooit tegenhouden, hoor!"

Hij tilt de vriendjes op, om en om,
„Net wat ik dacht," zegt hij dan, „kom."

Terwijl ze alles bekijken laat Bruintje de hamer van het metaal af glijden. Onmiddellijk valt de kop van de hamer op de grond en het stuk lucht-metaal wordt uit Bruintje's handen getrokken en suist de lucht in. „Dat is precies hetzelfde wat er gebeurde toen we die ijzeren haak los maakten," zegt Nettie, terwijl juist de man terugkomt, die allerlei lekkere dingen bij zich heeft. „Het spijt mij, meneer, wij zijn een stuk metaal kwijt geraakt," zegt Bruintje heel voorzichtig. „Het is in de lucht verdwenen. Komt het ooit terug?" „Nee," zegt de man, „Als eenmaal mijn kostbare metaal de lucht ingaat, komt het nooit meer terug. Ik heb een paar stukken geprobeerd om te kijken welke gewichten er nodig zijn om ze tegen te houden en sommige zijn gewoon weggedreven." „Juist!" zegt Nettie. „Dat zijn degene die wij gezien hebben!" „Dat kan best zijn," zegt de man. „Maar nu over mijn grootste en belangrijkste uitvinding! En daarvoor heb ik jullie nodig." En tot hun grote verbazing tilt hij de vriendjes stuk voor stuk op en houdt ze een paar seconden omhoog.

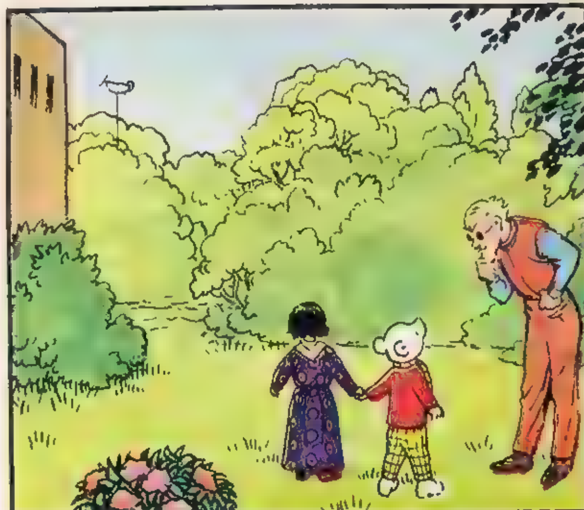

BRUINTJE STAAT ONDER HET VLIEGTUIG

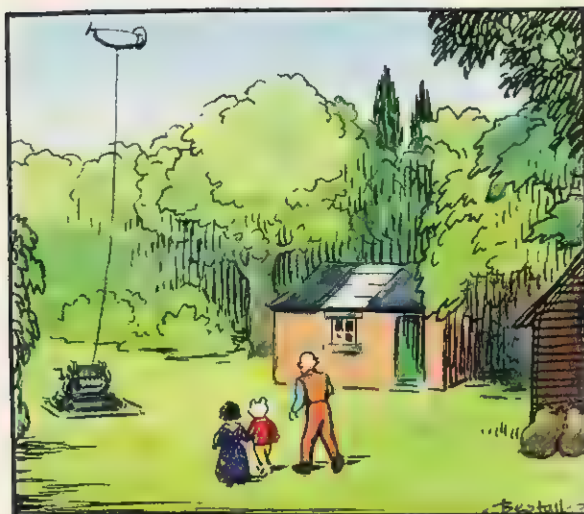

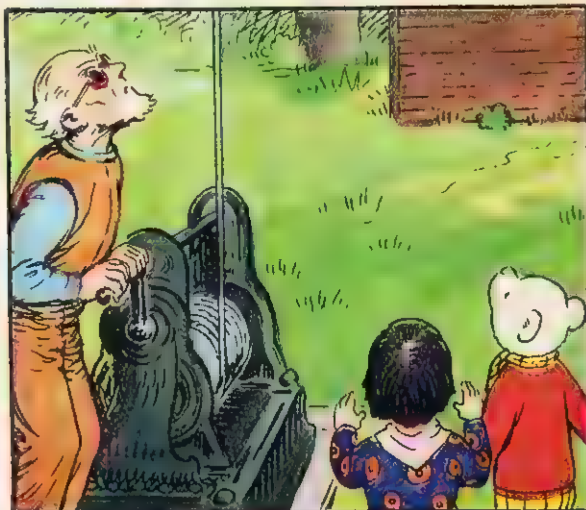
„Wat is het toch een vreemde man.
Eens kijken wat dit nu betekenen kan!"

„Wat is dat?" zegt Net, want tussen de bomen,
Is een vreemd glimmend ding in zicht gekomen.

„Met mijn luchtsloep zal je veel beleven,
Zoiets zag je nooit eerder in je leven."

„Kijk ik haal hem naar beneden,
Nu zijn jullie vast tevreden."

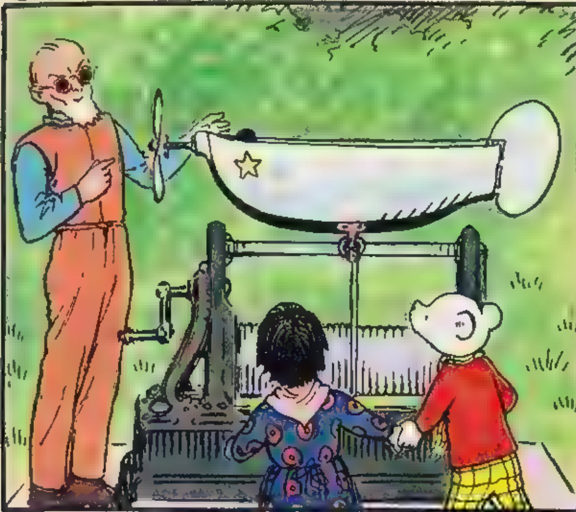
De man tilt Bruintje een keer of drie op. Dan doet hij hetzelfde met Nettie. Dan loopt hij weg en geeft een teken dat ze mee moeten gaan. „Wat is het toch een vreemde man," fluistert Bruintje. „Laten we maar met hem mee gaan. Wat kunnen we anders doen. Ze staan nu aan de andere kant van de fabriek. Bruintje wacht tot de man iets zal gaan zeggen, maar Nettie heeft onderdehand iets gezien dat boven de bomen zweeft. Langzaam lopen ze in die richting.

„Wat is dat nu?" vraagt Bruin. „Het ziet er uit als een boot. Hoe kan het nu drijven?" „Het *is* een boot," zegt de man. „Het is een sloep gemaakt van mijn nieuwe lucht-metaal. Het is een kunstwerk! Als ik er niet allemaal steentjes in had gedaan als ballast, zou hij zo de lucht inschieten. Daarom zit er ook zo'n stevige kabel aan, anders drijft-ie weg! Laten we hem eens naar beneden halen, dan kunnen jullie alles zien." Heel langzaam draait hij de sloep naar beneden.

BRUINTJE PROBEERT DE UITVINDING

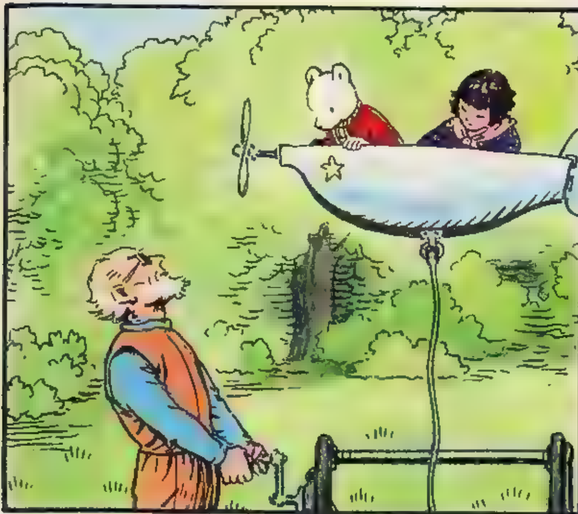

Hij verklaart dat het echt vliegen kan,
Maar veel te klein is voor zo'n grote man.

En voordat iemand het weet,
Pakt hij ineens ons tweetal beet.

De sloep die eerst zo makkelijk vloog,
Komt met z'n bemanning niet zo hoog!

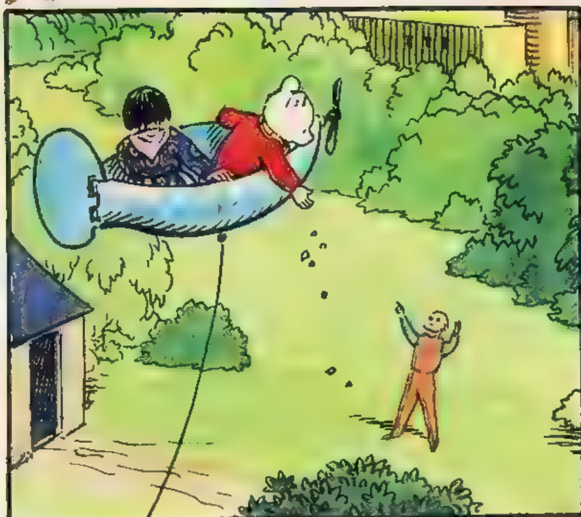
„Misschien is de sloep wat te zwaar!
Dan ligt onderin wat ballast klaar."

Eindelijk is het glimmende ding helemaal naar beneden gehaald. „Daar", zegt de man trots. „Hier is mijn nieuwe luchtsloep, Is-t-ie niet prachtig? Ik heb er een propeller en een handle in gemaakt, maar ik ben te groot voor de sloep, daarom heb ik jullie hulp nodig." „Ooo, bedoelt u dat wij erin mogen," roept Bruintje blij uit. „Maar dat is prachtig!" „Ik vind het helemaal niet prachtig," zegt Nettie twijfelachtig. „Dit kan nooit veilig zijn." Bruintje is echter zo doortastend dat ze er mee akkoord gaat om als eerste aan boord te gaan. Onze vriendjes passen precies in het kleine bootje en langzaam laat de man de kabel een beetje vieren, terwijl hij nauwkeurig oplet. De sloep komt maar een klein stukje omhoog en blijft daar hangen. „Zo gaat het goed," roept de man uit. „Dat is precies het juiste gewicht! Ik dacht al meteen dat jullie hiervoor geschikt waren. Nu moet je een paar steentjes van de ballast uit de sloep gooien. Zo is 't goed! Nu gaan jullie omhoog. Nu nog een paar!"

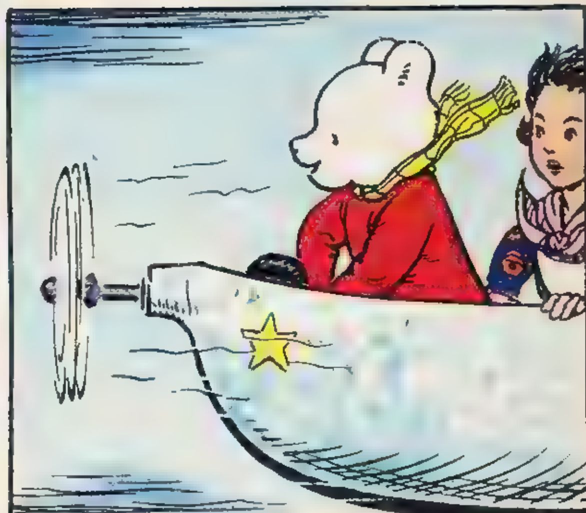

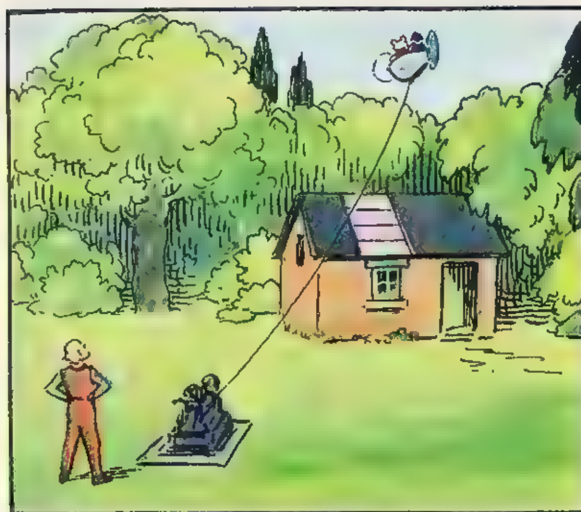
BRUINTJE VLIEGT EEN RONDJE

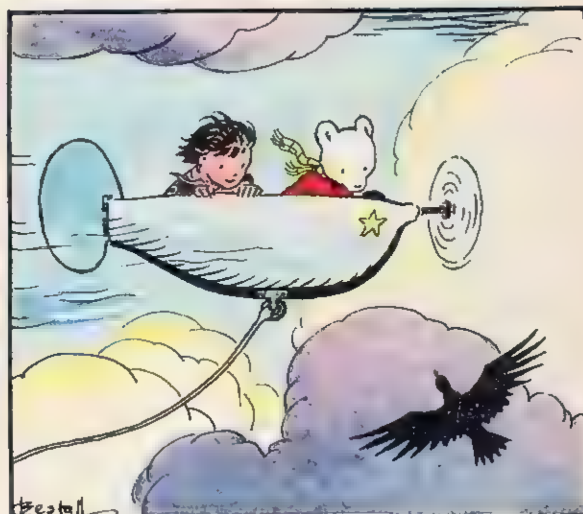
Terwijl de man ze nastaart,
Schieten ze naar boven met een vaart.

„Kijk maar eens hoe snel hij gaat!
Terwijl ik de kabel vieren laat."

Van zulk een snelheid staan ze paf.
De wind snijdt hen de adem af.

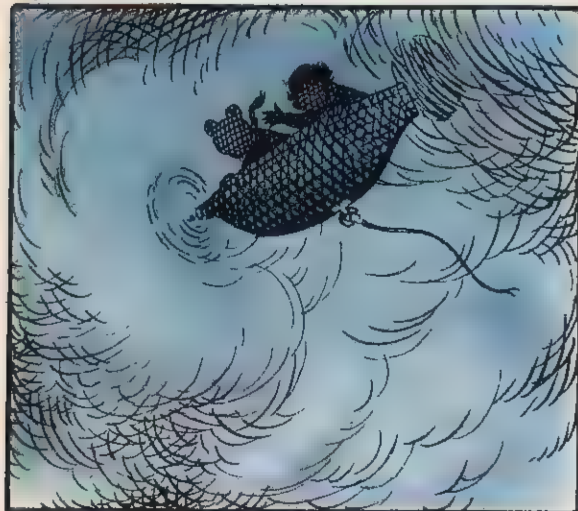
Terwijl Bruintje nog naar adem hapt
Roept Net: „Help, de kabel knapt!"

Onderin de sloep ziet Bruin een hoop steentjes liggen die als ballast dienen en als de man het zegt gooit hij er een paar uit, net zo lang totdat de sloep helemaal boven is. „Zo gaat het goed," roept de man. „Nu moet je met die handle de propeller aan het draaien brengen, dan ga je vooruit." Zo gezegd, zo gedaan en spoedig vliegen ze rondjes, vastgehouden door de kabel. „Wat is dit leuk!" zegt Bruintje, maar Nettie ziet er bezorgd uit. De man is erg tevreden met het succes van zijn sloep. „Dit is de grootste uitvinding die er ooit gedaan werd," roept hij naar boven. „Nu moet je zo snel mogelijk gaan." Bruin draait nu uit allemacht en de wind blaast hen om de oren. Ineens horen ze een vogel krijsen. En Bruintje kijkt snel over de rand van de sloep. „Kijk nu eens," roept hij uit. „De hele fabriek is verdwenen, we vliegen geen rondjes meer want de kabel is gebroken."

BRUINTJE IS LOSGESLAGEN

Dan belanden ze plots in een wolk,
Die hen naar beneden trekt in een kolk.

Tot ze de schoorsteen voor zich zien,
„Die haalt ons naar omlaag, misschien!"

Maar ook dat mag niet baten,
Want de wolk heeft hen weer losgelaten.

Omhoog — maar wat duurt dat lang!
En ze worden erg bang.

Onze vriendjes zijn nu toch wel bang. Bruintje houdt op met draaien en laat de sloep zweven. „Dit gaat niet goed," kreunt hij. „Want wij zijn net zwaar genoeg om op deze hoogte te zweven. Zo komen wij nooit naar beneden." Dan denkt hij na. „Die schoorstenen zuigen lucht en wolken naar binnen. Misschien kunnen wij daar gebruik van maken." Hij stuurt weer in een wolk en meteen worden ze naar beneden getrokken. En net voordat ze de schoorsteen naderen, stuurt hij de sloep uit de stroom in de hoop dat zijn snelheid hem naar de grond zal brengen. Maar dat gaat niet op! Op de grond zien ze de man die hen vol belangstelling gadeslaat. Maar zodra Bruin de boot uit de stroom stuurt, wordt hij meteen weer naar boven getrokken, tot op de zelfde hoogte als ze waren. „Laten we allebei tegelijk naar de man schreeuwen wat we moeten doen," stelt Bruintje voor. Maar ze zijn al zo ver weg dat ze de man zijn antwoord niet eens kunnen horen.

BRUINTJE STUURT NAAR HET DORP

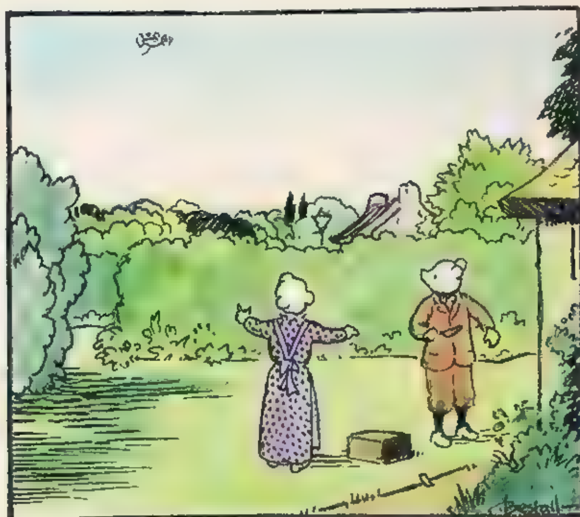
*„Hoe komen we ooit weer beneden?
We zijn te licht," zegt Bruin ontevreden.*

*„Iets om aan te leggen is hier boven niet."
Maar daar is een toren in het verschiet.*

*Te laag blijkt ook deze weer,
En verder gaan ze voor de zoveelste keer.*

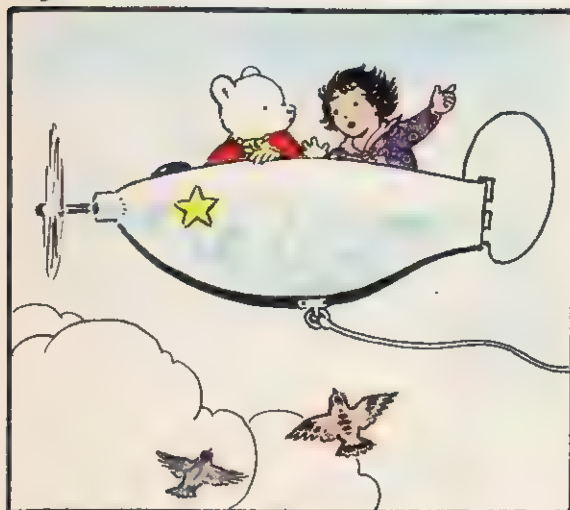
*Ver beneden hen, ze weten het niet,
Is Moeder Beer, die 't sloepje ziet.*

Nu zijn plannetje mislukt is legt Bruin de sloep stil en de vriendjes kijken elkaar verdrietig aan. „We zijn net zwaar genoeg om op deze hoogte te blijven zweven. We *kunnen* niet lager," zegt Nettie bedroefd. „Ging het maar regenen, dan zou de sloep vol met water lopen, dan zouden we zwaarder worden en naar beneden gaan." Plotseling krijgt Bruintje nog een idee. „We blijven tenminste op één bepaalde hoogte. Als we nu eens iets vinden dat net zo hoog is! Bijvoorbeeld een kerktoren!" En daar gaat Bruintje met zijn sloep op zoek naar een dorpje. „Dat lukt nooit Net." zegt Bruintje, „we zijn veel hoger dan de kerktoren. Ik kan niet eens de vlaggemast aanraken." Terwijl ze over het dorpje cirkelen kijkt Moeder Beer naar boven en roept: „Wat is dat nu? Het is geen vliegtuig, ook geen helicopter, ik zie geen vleugels en propellers. Kijk nou eens vader, der zit iemand in."

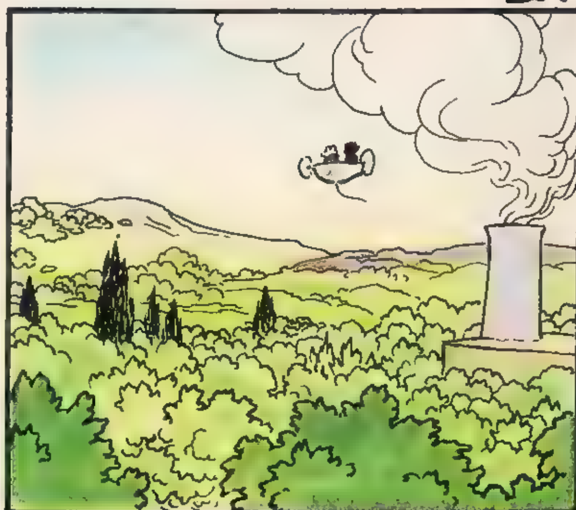

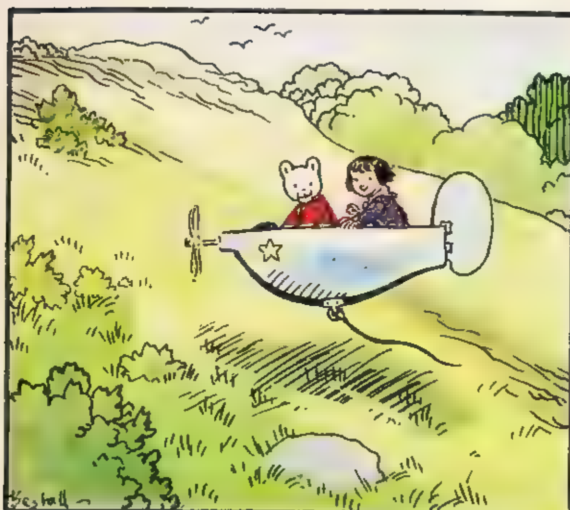
BRUINTJE LANDT OP DE HEUVEL

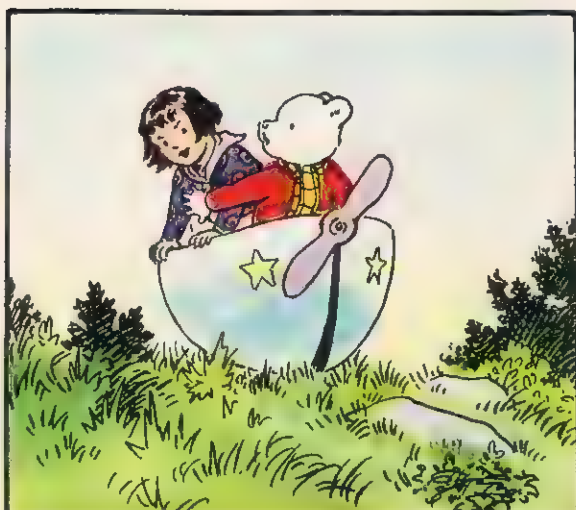
Nettie roept plots: „Die heuvel daar!
Als we die bereiken, zijn we klaar!"

Ze draaien om, het zoeken moe,
En koersen naar de heuvel toe.

Ze zeilen over bos en heide,
Tot ze landen op een weide.

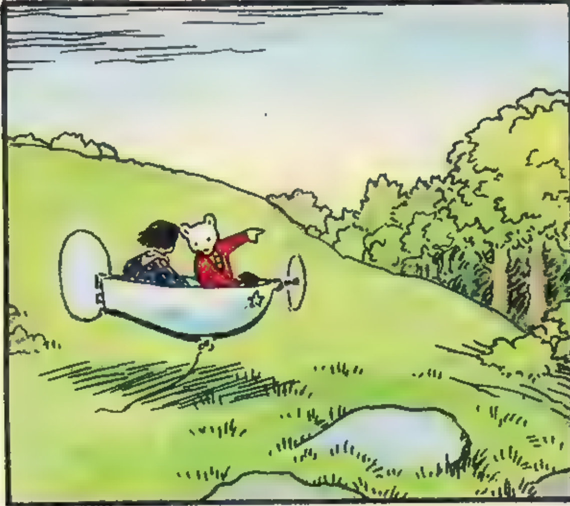
„Niet uitstappen," waarschuwt onze Beer,
„Dan zien we nooit ons bootje weer."

Daar vliegen onze vriendjes over het dorp, met het stuk kabel nog steeds achter zich aan. Dan heeft Nettie opeens een idee. „Die kerktoren was niet hoog genoeg voor ons," zegt ze, „dus moeten we iets hogers vinden. Herinner je je nog die heuvels vlak achter die vreemde fabriek. Zullen we het daar eens proberen?" Bruintje is enthousiast en alhoewel zijn armen al aardig moe zijn draait hij de sloep om en gaat in de richting van de schoorstenen. De heuvels daarachter zijn inderdaad hoger dan de luchtsloep en al spoedig stuurt Bruintje het bootje in het zachte gras. „O, wat heerlijk," roept Nettie uit, „ik dacht dat ik nooit meer op de aarde zou terugkomen." „Hé, wacht even," zegt Bruin ineens, als Nettie begint uit te stappen." Als jij nu uitstapt en ik blijf alleen achter dan weegt die sloep nog minder en dan vlieg ik zo hoog dat je mij alleen met een vliegtuig kan terugbrengen! We moeten iets anders verzinnen."

BRUINTJE STOPT BOVEN IN EEN BOOM

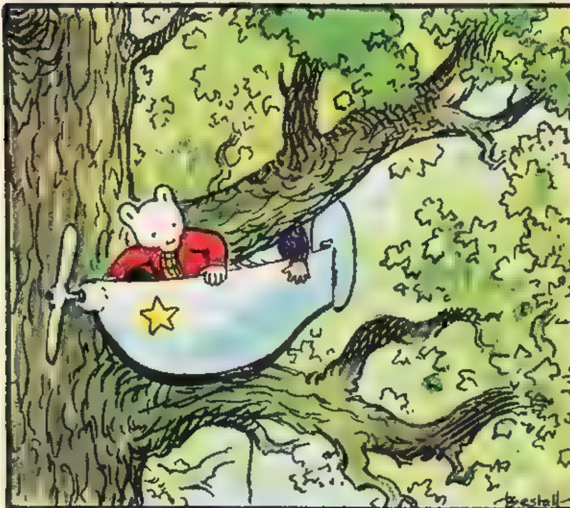

„We zullen het aan 'n boomtop binden!
Eens kijken waar we zoiets vinden."

Langzaam glijden ze door de bomen,
Om tot stilstand te kunnen komen.

Tenslotte zit het sloepje vast,
Tussen twee takken, waar het precies past.

Nu Nettie bij de hand genomen,
En naar beneden zien te komen.

Nu alles er een beetje beter uitziet, begint Bruin te denken wat hij moet doen. „Zo'n luchtsloep is toch maar een prachtig ding," zegt hij. „Als we er allebei tegelijk uit stappen, wordt hij zo licht, dat-ie de lucht inschiet en dan zie je hem nooit meer terug. We moeten hem ergens vastmaken en terug geven aan die uitvinder." „Ja maar hoe?" vraagt Net. „Daar in het bos zijn bomen die net zo hoog zijn als wij," zegt Bruintje. „Laten we daar naar toe vliegen, misschien dat die bomen ons kunnen helpen." En al spoedig drijven ze tussen de grote, hoge bomen. Bruin ziet twee takken die net zo hoog zijn als de sloep. Heel voorzichtig stuurt hij het sloepje tussen de takken in, zodat het muurvast er tussen zit. Dan stapt hij heel voorzichtig uit. De boot stoot tegen de bovenste tak aan want hij is nu veel lichter zonder Bruin, maar er gebeurt niets. Voor alle zekerheid neemt Bruin het stuk kabel en bindt de sloep aan de onderste tak vast en helpt dan Nettie naar beneden klimmen.

BRUINTJE'S VRIENDIN ROEPT HEM TERUG

„Eindelijk weer vaste grond!"
Zegt Net, „mijn hoofd draait helemaal rond!"

„Dit is de plaats, onthoudt hem goed,
Voor als de sloep weer vliegen moet!"

Ze gaan op weg, de heuvel af.
Bruin voorop, in draf.

Plots hoort hij van Net een gil,
En hij staat onmiddellijk stil.

Nettie kan niet zo goed klimmen en het kost dus een boel tijd voordat ze uit de boom zijn en aan de rand van het bos aankomen. Dan gaat Nettie even zitten om bij te komen van alle opwinding die ze heeft meegemaakt. Na een tijdje voelt ze zich weer iets beter en gaan ze weer verder. „Ik weet niet wat er nu gaat gebeuren," zegt Bruin, „maar ik geloof dat ik beter de plaats kan onthouden waar die sloep is. Ach het is eijenlijk makkelijk. Hij zit in de hoogste boom van het hele woud." Bruin en Nettie vragen zich af welke kant ze op moeten. „Ik heb genoeg van die man en zijn luchtmetaalfabriek," zegt Nettie. „Kunnen we niet op één of andere manier naar huis gaan." „Ik zou het echt niet weten," zegt Bruin. „Ik weet alleen dat we de heuvel af moeten en misschien dat we daar beneden een bekend plekje zien." Snel loopt hij naar beneden en het kleine meisje achter hem aan! Ineens hoort hij een gil en staat doodstil! Nettie staat stokstijf en roept hem toe dat hij terug moet komen.

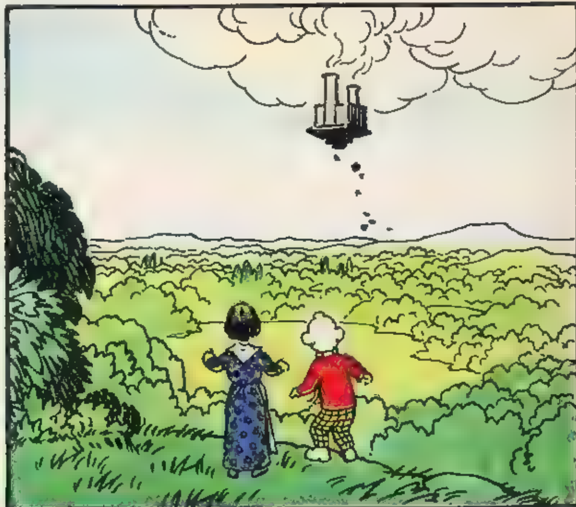

BRUINTJE STAART VOL VERBAZING

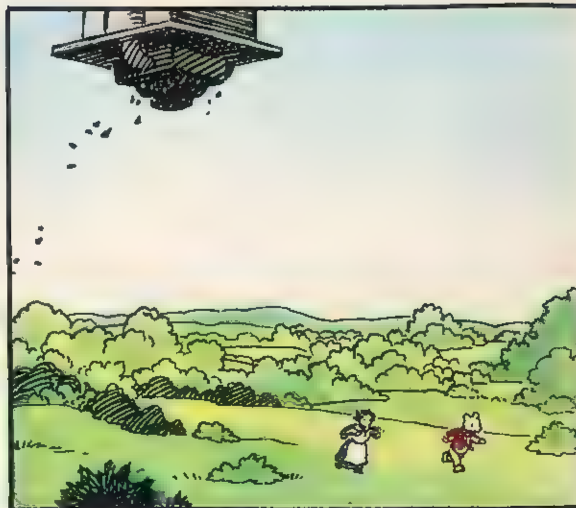
*Hij vraagt aan Net: „Wat sta je daar?
En waar kijk je eigenlijk naar?"*

*„O!" zegt Bruin dan met een zucht,
„De fabriek vliegt door de lucht!"*

*„Dit is te gek," zegt Bruintje Beer,
„Nu begrijp ik het niet meer."*

*„Kijk uit, er vallen kluiten aarde af!
Uit de weg, vlug, op een draf!"*

Bruintje vraagt aan Nettie wat of er nu aan de hand is. „Waarom geeft ze geen antwoord?" mompelt hij, „voelt ze zich misschien niet goed? Waarom gaat ze niet mee?" Mopperend klimt hij terug en ziet Nettie doodstil naar iets staren. „Waar kijk je nou naar?" vraagt hij. Hij draait zich om en staat als aan de grond genageld. De hele grote fabriek waar ze zojuist geweest zijn stijgt heel langzaam naar boven, terwijl er allemaal stukken aarde afvallen en de schoorstenen gaan maar door met wolken inzuigen! Bruin en Net zijn zo onder de indruk van dit verschrikkelijke schouwspel dat ze echt niet weten wat ze moeten doen. „Het is niet te geloven!" fluistert Bruintje. „Fabrieken *kunnen* niet vliegen. Dat bestaat niet." „Zo te zien toch wel," zegt Nettie met trillende stem. „En hij komt steeds hoger en steeds meer in onze richting." „We moeten erg oppassen anders worden we zeker getroffen door die stukken aarde die er afvallen." zegt Bruintje. „Gauw, laten we snel weglopen." En ze rennen heel hard de andere kant van de heuvel af.

BRUINTJE ONTMOET DE UITVINDER WEER

Bruintje heeft al een boom gevonden,
„Hier zijn we wel even veilig onder."

Net is de fabriek aan het verdwijnen,
Of Netje ziet iets nieuws verschijnen.

„Het lijkt wel weer zo'n vliegend ding."
Zegt Bruin, terwijl hij tevoorschijn springt.

Verbaasd blijft hij opeens daar staan.
„Daar komt die vreemde man weer aan!"

Gelukkig staat er niet veel wind en het grote gebouw zweeft daarom heel langzaam door de lucht, zodat onze vriendjes met gemak het andere bos bereiken zonder dat ze geraakt kunnen worden. Bruin gaat snel onder een grote boom staan en roept tegen Nettie dat ze bij hem moet komen. Ze horen allerlei dingen om hen heen vallen en dan, als alles stil is, kijkt Nettie heel voorzichtig weer op. „Hé Bruin, kijk nou eens," zegt ze met verbaasde stem." „Eén van die stukken komt op ons af!" De twee vrienden kijken nieuwsgierig wat of dit nu kan zijn. „Het ziet er juist zo uit als die dingen die we bij de fabriek zagen liggen," zegt Bruintje, „alleen veel groter." Als het naderbij komt, geeft Bruintje ineens een gil! „Het is helemaal geen stuk ijzer, het is een mens," roept hij uit. „Het is die uitvinder die ons in de luchtsloep gestopt heeft!" Snel lopen ze op hem af en zien dat hij met man en macht een stuk lucht-metaal vasthoudt, dat bijna groot genoeg is om hem in de lucht te houden.

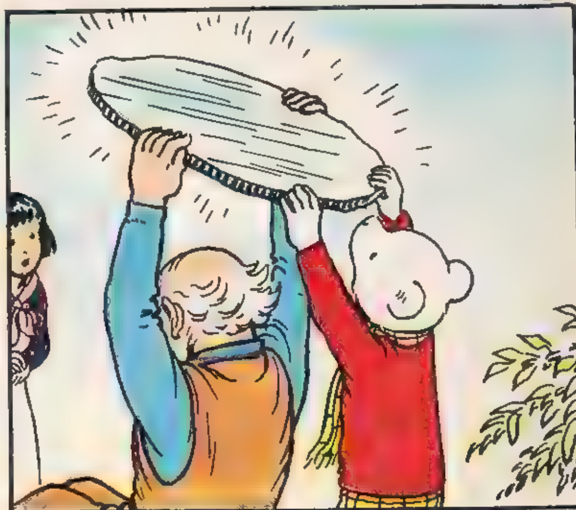

BRUINTJE WORDT DE LUCHT INGESLEURD

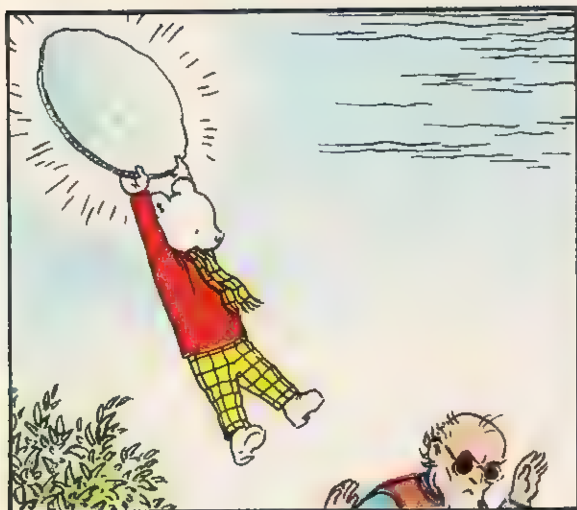

Op het gras daalt hij nu neer,
Vlak voor Net en Bruintje Beer.

„Houd vast! Mijn laatste stuk metaal!
Anders gaat het aan de haal!"

Zijn handen houden het niet meer,
De lucht in gaat de kleine beer.

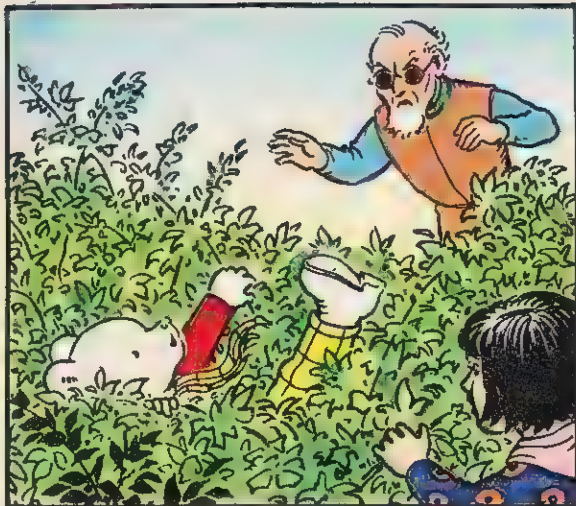
Maar niet voor lang en met een duik,
Ploft hij onzacht in een struik!

Zachtjes landt de vreemde man op het gras en gaat heel voorzichtig rechtop zitten. Hij kan bijna niet spreken, zo uitgeput is hij, maar nog voor Bruin hem wat kan vragen, stoot hij snel een paar onsamenhangende woorden uit. „Ik houd het niet langer," zegt hij, naar adem snakkend. „Het laatste stuk luchtmetaal, het allerlaatste... erg zeldzaam... mijn armen ... zijn zo moe... houd het goed vast ... gauw .!" Bruintje begrijpt wat hij bedoelt, gaat achter hem staan en pakt het stuk metaal vast. Maar de uitvinder kan niet meer, zijn vermoeide vingers laten het los juist als Bruin het vastpakt. Onmiddellijk schiet het omhoog want het gewicht van Bruintje alleen is niet genoeg om het op de grond te houden. „O... snel, help hem toch!" roept Nettie uit en loopt op Bruintje af. Ook de vermoeide uitvinder probeert op te staan, maar Bruin zweeft al zo ver weg dat ze hem niet meer kunnen redden. Plotseling laat hij het metaal los en valt midden in een struik.

BRUINTJE HOORT EEN DROEVIG VERHAAL

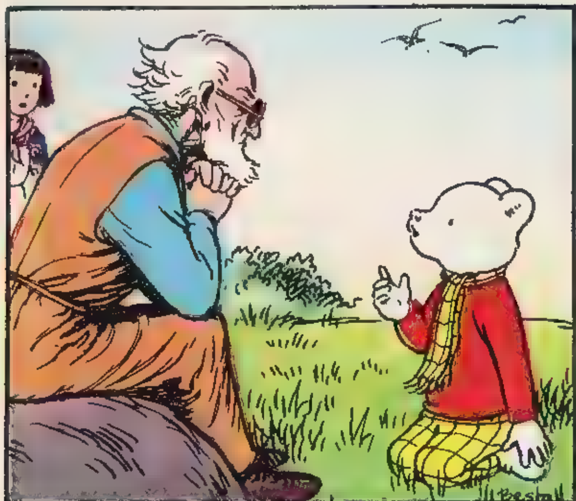

De anderen hollen er ijlings heen,
En helpen hem vlug weer op de been.

De man kijkt mismoedig in de lucht,
„Het is met mij gedaan," zegt hij en zucht.

„Ja het is een vreemd verhaal,
Mijn machines maakten te veel metaal."

„Tenslotte werd door zoveel kracht,
De hele fabriek aan het zweven gebracht."

Nettie holt op Bruintje af en de man strompelt achter haar aan. „Jij hebt geluk gehad, kleine beer," hijgt hij. „Als je niet in die grote struik was gevallen, was het afgelopen met jou." Samen met Nettie haalt hij Bruin uit de struik, en deze is snel de schrik weer te boven. De man werpt een laatste blik op het stuk lucht-metaal dat naar boven vliegt en zegt spijtig. „Daar gaat mijn levenswerk, mijn prachtige zeldzame uitvinding is weg. Nooit zie ik dit weer". De vreemde man ziet er zo somber en stil uit dat Bruin hem een paar vragen stelt. „Hoe was dat mogelijk," zegt hij, „wij zagen die hele grote fabriek van u door de lucht zweven?" „Dat is heel makkelijk te begrijpen," legt de man uit. „Terwijl ik met jullie bij die luchtsloep stond, vergat ik helemaal de machines in de gaten te houden. En die maakten zo veel lucht-metaal dat de fabriek gewoon niet zwaar genoeg was om dat op te slaan. Net toen ik de fabriek weer binnen ging, scheurde hij zich los en dreef weg."

BRUINTJE GEEFT NIEUWE HOOP

Niet te troosten is de arme man,
Het tweetal is er doodstil van.

Opeens slaakt Bruintje Beer een kreet.
„De luchtsloep! Dat ik dat vergeet!"

Ze zetten het meteen op een lopen,
De man durft weer een beetje hopen.

„Als het mijn fabriek slepen kan,
Ben ik gered," zegt blij de man.

De uitvinder is diepbedroefd. „Ik moet blij zijn dat ik nog leef," zegt hij. „En dat ik zo gelukkig ben geweest om een stuk luchtmetaal te vinden dat juist groot genoeg was om mij te dragen. Maar nu is het afgelopen. Er is niets meer over!" Bruintje rent ineens op hem af. „Er is nog wel wat over," roept hij. „Wij hebben nog steeds de luchtsloep!" Met een ruk gaat de man overeind zitten. „De luchtsloep?" fluistert hij. „Wat stom dat ik daar helemaal niet aan gedacht heb! Ik heb jullie eigenlijk nog nooit gevraagd hoe jullie daaruit zijn gekomen. Jullie zijn toch weggedreven? Ik snap er niets van. Waar is die luchtsloep?" Snel legt Bruin hem uit hoe Nettie en hij ontsnapt zijn. „We zijn echt niet zo hoog gekomen met die luchtsloep," zegt hij, „niet veel hoger dan de kerktoren, toen zijn we naar een heuvel gevlogen die net zo hoog was als wij vlogen en daar stopte ik hem in een boom precies tussen twee takken." Bruin gaat de anderen voor de heuvel op. „Kijk, dat bosje daar verderop." Bij het horen van dit goede nieuws snelt de man de heuvel af. „Jij bent een enorme beer!" roept hij uit. „Nu is er nog hoop!"

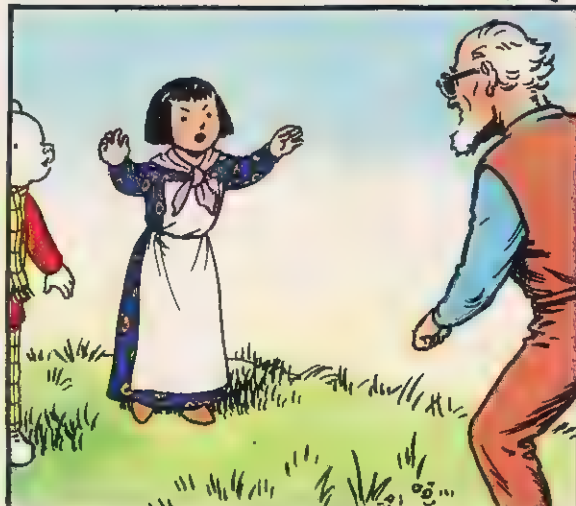

BRUINTJE ZIET ZIJN DORP

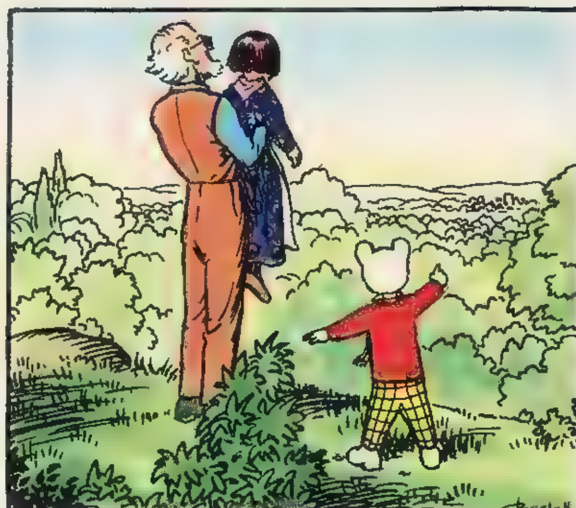
Hij maakt zich zo snel uit de voeten,
Dat ze hem terug roepen moeten!

Hij was helemaal vergeten,
Dat ze de weg terug nog niet weten.

„Maak je maar geen zorgen hoor,
Ik zet jullie zo op het goede spoor!"

„Kijk eens goed. Met de zon in de rug,
Ben je zo in jullie dorp weer terug.

De vreemde man staat te springen om zijn prachtige uitvinding, de luchtsloep terug te halen. „Als jullie ermee kunnen vliegen, dan kan ik het ook," zegt hij. „Ik moet gewoon de ballast aanpassen en dan vlieg ik achter mijn fabriek aan. Als ik dan voorzichtig wat luchtmetaal uit de kelder weggooi, sleep ik de hele fabriek terug naar de plaats waar hij vandaan komt!" Snel loopt hij weg, maar stopt als hij Bruin en Nettie luid hoort roepen. „Niet weggaan meneer! U moet ons eerst vertellen waar ons dorp is," roept Nettie smekend. Als hij dit hoort zegt de man: „Inderdaad jij hebt gelijk, ik moet niet zo egoistisch zijn. Die kleine beer heeft mij zo'n goede dienst bewezen, dat kan ik nooit meer goed maken. Kom eerst mee naar de plaats waar jullie geland zijn. Is dat in dit bos?" Bruin wijst precies het punt aan en de man neemt hen nu mee naar een plaats van waaruit het dorpje zichtbaar is. „Loop nu maar steeds rechtuit, zó dat je de zon altijd in de rug hebt, dan kom je voorbij de plaats waar mijn fabriek stond.

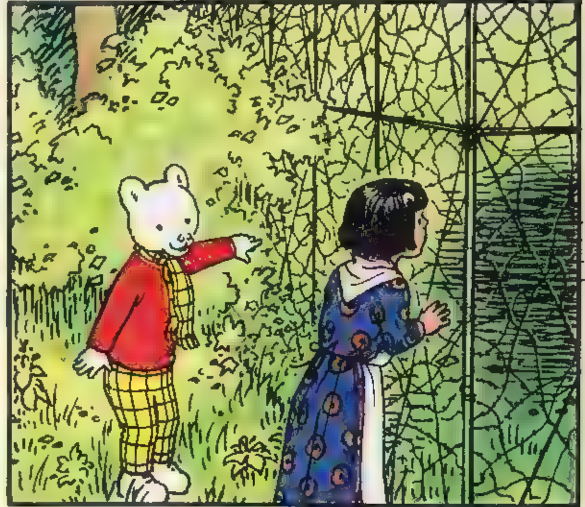

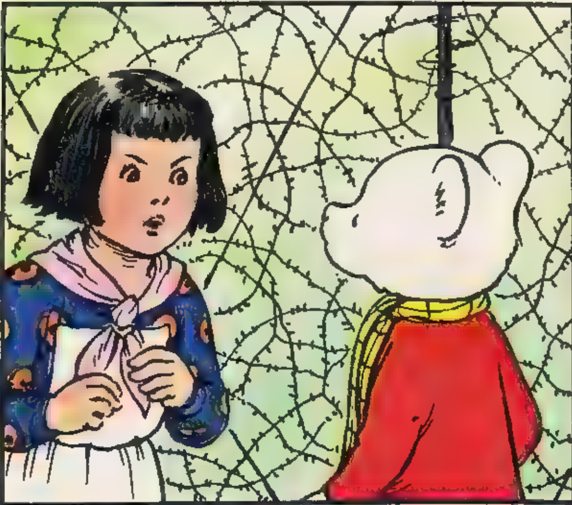
BRUINTJE GAAT LANGS DE FABRIEK

Ze lopen maar, het lijkt steeds meer,
Dan zien ze opeens het prikkeldraad weer.

Ze staan versteld, want wat is dat?
Geen gebouw te zien, alleen een gat.

„Van de fabriek geen enkel spoor,"
Zegt Net, „ik vind het griezelig hoor!"

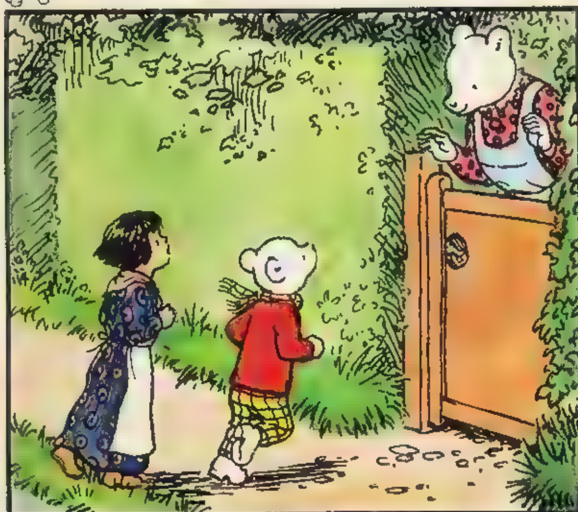
Het bos wordt nu wat minder dicht,
En gelukkig komen de daken in zicht.

Dolblij lopen Bruin en Net in de richting die de man aangegeven heeft en zij houden de zon steeds achter zich. „Kijk eens, het klopt precies. Hier is dat prikkeldraad dat om de fabriek heen stond," zegt Bruin. „Wat een groot gat is er op de plaats waar vroeger de fabriek stond!" zegt Nettie. „Dat lucht-metaal is toch wel heel erg sterk. Daar word je doodsbang van! Ik vind het hier eng! Vlak voordat ze weer verder gaan zegt Nettie: „Hier in de buurt kwamen we in die mist terecht. Als die er nog steeds is dan kunnen we de zon niet zien en verdwalen we weer." Bruintje kijkt bezorgd, maar zijn gezicht licht ineens op: „Helemaal niet," zegt hij. „Je herinnert je toch wel dat de wolken afgevoerd werden door pijpen in het bos? Nu die fabriek weg is zijn er ook geen wolken meer, dus is er geen mist!" En zo lopen ze door totdat zij hun dorpje vlak voor zich uit in de verte zien.

BRUINTJE HEEFT HEEL VEEL TE VERTELLEN

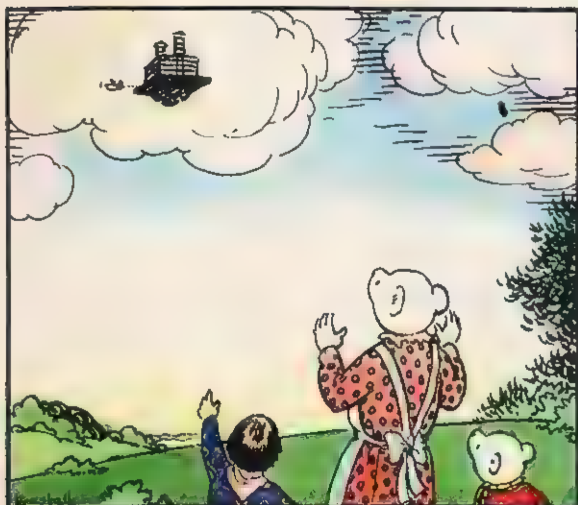

„Zo kinderen," zegt Moe Beer met een lach,
„Raad eens wat ik nu weer zag?"

„Die man!" zegt Net, „Bruin kijk eens gauw.
Met de hele fabriek op sleeptouw!"

„Nu begint hij weer van voren af aan."
En het relaas wordt nu ook aan Moe gedaan.

Moe Beer luistert met grote oren.
Daarna moet Knaag het ook nog horen.

Moeder Beer verwelkomt onze vrienden hartelijk en neemt ze mee de tuin in. „Jullie hebben echt iets vreemds gemist," zegt ze. „Er zweefde iets door de lucht dat een beetje op een boot leek. Het vloog om de kerktoren en toen verdween het." „Dat hebben wij helemaal niet gemist," lacht Bruin. „Want wij zaten in dat bootje." Maar nog voor hij verder kan gaan, hoort hij een luide schreeuw van Nettie. „Kijk nu snel," zegt ze. „Zie je dat Bruin? Hij heeft zijn fabriek alweer ingehaald en brengt hem terug!" Alle staren ze naar dat vreemde schouwspel in de lucht. „Hij moet er onder zijn gaan vliegen en heeft toen ballast uitgegooid netzolang tot hij op de juiste hoogte was," zegt Nettie. „Ja en nu sleept hij de hele fabriek terug," zegt Bruin. „Dan laat hij zoveel lucht-metaal wegvliegen totdat de fabriek weer terugzakt op zijn oude plaats..." „Maar waar praten jullie twee toch over?" vraagt moeder Beer. „Ik kan mij voorstellen dat u het niet begrijpt moeder," zegt Bruintje. „Wij hebben u ook een heleboel te vertellen. We hebben ook erge dorst. Laten we maar naar binnen gaan. En laat ik niet vergeten alles aan Jantje Knaag te vertellen."

Wil je meer van Bruintje lezen?

Bij de boekwinkels hebben ze nog veel meer verhalen over hem en al zijn vriendjes.

Uitgave: Algemeen Handelsblad N.V.

printed by L. T. A. Robinson Ltd., London

Bestall

Bestall